

ЛОРЪНС УАТ-ЕВАНС ГРАДЪТ НА НОЩНАТА СТРАНА

Част 1 от „Градът на нощната страна“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2007

chitanka.info

Посвещава се на д-р Шеридан Саймън, който проектира Епиметей и системата Ета Кас съобразно моите изисквания, а също и в памет на Джим Морисън и Хъмфри Богарт.

1.

Градът зад прозореца беше какофония от неон и звезден прах, лабиринт от заслепяващ блясък и светлини. Картината изглеждаше размазана и лишена от смисъл, без отделни части и конкретни форми, всъщност без каквито и да било форми — просто несвързани и неясни изображения. Знаех добре, че рекламите на казиното трептят и плачат като морски сирени, примамват минувачите към острите скали на рулетките и ротативките и ги съблазняват с еротични обещания за несметни богатства, но всичко, което достигаше до мен през прозореца, беше бъркотия от разноцветни светлини и далечен тътен, пронизвани от време на време от бръмченето и премигването на прелитащ наблизко макроскопичен антиграв. Дори големите кораби, които се приземяваха или отлитаха, не можеха да ме обезпокоят — прозорецът ми бе обърнат по такъв начин, че не можех да ги видя, освен ако не профучат над Капана, което би довело до мигновеното отнемане на лиценза на провинилия се пилот — а мощните заглушителни полета на космопорта не позволяваха на тътена да достигне до града.

Достатъчно бе да оставя прозореца прозрачен, за да се люблювам на този несекващ водовъртеж от проблясъци и светлини и на тихия, но равномерен бумтеж, макар че с годините бях свикнала с всичко това и отдавна вече не му обръщах внимание.

Нямах нищо против да е така. Беше време, когато разполагах с офис в Капана, както го наричаме. В Капана за туристи — но това бе много отдавна. По времето на случая, за който ще стане дума, имах скромно местенце в бордеите, на улица „Хуарес“, откъдето виждах много по-ясно светлините на Надкапана, благодарение на разстоянието и перспективата. Вместо смазващите въображението реклами, холографските изображения именящите се скулптури от звезден прах всичко, което ми предоставяше светът сега, бе завеса от светлина и шум.

Че имало ли е някога нещо повече?

Не смятам да ви лъжа, разбира се — не живея в бордеите по свой избор. Когато бях млада и глупава и нова в работата, повярвах в съзливата история на един длъжник на казиното и му дадох един ден, за да събере сумата. Той напусна планетата след час и КМК трябваше да се изръси здравата за извънредния кодиран сигнал до Прометей, където го заковаха. Не може да се каже, че бяха особено доволни от мен, а когато Корпорацията на междузвездните курорти не е доволна от теб, просто не работиш в Капана. Дори конкурентите им не спорят за това.

Можех само да се радвам, че мръсният копелдак не е разполагал с достатъчно пари да си купи билет за извън системата — ако КМК трябваше да го гони до Слънцето или Фомалхаут, или някъде другаде, щях да имам късмет, ако преживеех и една седмица.

Разбира се, ако бе имал достатъчно пари да си купи транссистемен билет, щеше просто да си плати дълга. Не беше чак толкова голям, което е още една причина все още да ходя на два крака.

Въпросът е, че когато не можеш да работиш в Капана, на Епиметей няма много други места, където да се прехранваш като частен детектив, стига да не залиташ по идеята да станеш пазач в мините. Лично аз все още не бях подготвена душевно да си пържа гените в някое малко пъклено кътче на Нощната страна и да дебна някой мършав несретник, който няма и един бял ден в живота си, да не си натъпче джобовете с радиоактивна руда за шепа жалки килокредита. Миньорската работа може да има повече бъдеще от всичко друго в този град, но това не е бъдещето, което търся.

Имаше още две причини, разбира се — първата бе, че не разбирам от нищо друго освен от детективска работа, а втората — че не смятах да доставям на КМК удоволствието да ме прогони от тази работа.

Оставаха бордеите между Капана и ръба на кратера и аз избрах тях. Те също са част от града, всъщност всичко отсам стената на кратера се води Нощният град и всичко извън него и извън Епиметей не е, което опростява нещата. Така че все още бях в рамките на града и можех да събирам трохите, сиреч случаите, с които по една или друга причина не желаеха да се занимават детективите от Капана.

Понякога изваждах късмет, друг път не. Не вземам много и не се свеня да го рекламирам наляво и надясно. Имам си офис в западната

част, откъдето почти можеш да видиш как слънцето надзърта над източния ръб и където земята не струва почти нищо, защото ще е първата, която ще се изпържи, когато се пукне зората. Все пак съм на „Хуарес“, а не в самия Западен край. Успокоявам се от мисълта, че съм достатъчно навътре, за да спечеля известно време. В Източния край, в сянката на кратерната стена, ще е почти безопасно цели три години, след като Западният си отиде — не че възнамерявам да стоя тук толкова дълго, след като космопортът, който е на юг от Капана, изпухти, обаче там животът става невъобразимо скъп. Да се прибера на изток обаче е почти невъзможно, като се има предвид колко много хора знаят какво мисли за мен КМК.

Знаят го и в Западния край естествено, но никой от тях не може да си позволи да му пука.

Има още нещо, свързано с неприятната подробност да изхвърчиш от Капана — изхвърчаш и от социалния живот. Старите приятели от казината все не намират време да ми се обадят. В района не се навъртат и много туристи. Хората, с които се срещам... е, някои от тях не са чак толкова лоши, но не бих ги нарекла изискано общество.

Освен това се налага да бачкам яко, за да свързвам двата края, и нямам време да се мотая по улиците. Работата ми е свързана предимно с клиенти или софтуер, а да се обвързваш емоционално с клиенти винаги създава проблеми.

Не виждам нищо лошо в това да се обвързвам със софтуер, само дето има известни ограничения. Просто няма достатъчно програми, които да имат отношение към въпроси като секс, пари, храна или семейство. Софтуерът няма семейство, не и в човешкия смисъл на тази дума.

Не че аз самата имам семейство всъщност. Единственият ми роднина в града е брат ми Себастиан. Работи в Капана. Обажда се понякога, държи връзка, но не намира да ми идва на гости и това говори достатъчно. Сигурно шефовете му няма да са доволни, ако разберат.

И преди не бяхме особено близки. Сиреч няма кой знае каква промяна.

Имам си офис вкъщи и гледам да не отказвам никаква работа. Издирвам изчезнали съпрузи, съпруги, деца и домашни любимци —

биологични или кибернетични, както дойде. Случва се да издирвам и изчезнала информация, а от време на време и изчезнали пари. Понякога ги откривам — не само парите, а и други от изредените. Почесто не.

Беше приятно разнообразие веднъж, когато проследих серия оплаквания, касаещи оператор измамник в „Старшайн Палас“, и спипах един невъобразим тъпак, който бе смъквал по няколко кожи както от клиентите, така и от казиното — ако трябва да му се признае нещо, то е, че бе открил много хитър начин да го прави. Аз обаче също се справих отлично и когато го разкрих, около скромната ми персона се вдигна известен шум. Сдобих се с неприятел естествено, тъй като казиното бе наело Големия Джим Мишима да работи по случая, а аз го изпреварих с повече от едни гърди на финала, в резултат на което му клъцнаха хонорара. Джим го преглътна, макар че не личеше да му е приятно; сигурно обаче си дава сметка, че не съм имала друг избор, като човек, притиснат до стената, отритнат от всички, натикан в ъгъла и прочее и прочее. Тъй де, както казах, правя каквото мога за насъщния.

След този случай за малко да ме приберат на работа в „Палас“, тъй като им бях спестила солидно източване, но КМК им припомни някои зловещи подробности от миналото ми и те решиха, че още не е време да ми опъват червеното килимче.

Да ви кажа честно, за казината сигурно съм като стара компютърна програма — нещо, дето някога е вършило работа и не се знае дали един ден, при определени обстоятелства, няма да се наложи да я върши пак, но точно в момента е излишно и досадно.

Още един повод да не се свеня от каквато и да било работа. Има дни, в които изкарвам и за обяд, в други карам само на гола вечеря и никога не успявам да платя наема за повече от две седмици напред. Ако остава някакво забавление, то е да хапна сандвич и да разквася устни с глътка алкохол в кръчмата „При Луи“, което е на две пресечки зад „Й’барра“ — докато дъвча, мога да се любувам на холоекрана на Луи, който поне е доста по-голям от моя.

Не храня илюзии за бъдещето — най-много след година ще се наложи да се прехвърля в мините, да се преместя на изток или да напусна тази планета, ако не искам да получа трайно слънчево изгаряне, а поне засега не виждам как ще събера достатъчно мангизи

да помахам за сбогом на Епиметей от йоносферата. Преместването на изток също не е жадуван блян — само отлагане на неизбежното. Напоследък дори взех да се замислям дали не бих могла да направя блестяща кариера като копач на тежки метали.

Накратко казано, не бих определила положението си като безкраен низ от блажени мигове, а перспективите съвсем не са тъй розови като небето, което виждам над Капана. Това небе изглежда малко по-ярко с всеки ден, дори когато Ета Кас Б се крие под хоризонта. Което все още не беше така днес — в пролога към настоящия случай. Може да не го виждах от прозореца си, но знаех, че Ета Кас Б е високо над западния хоризонт, защото гледах червеникавото му сияние като фон на тъмните сгради от другата страна на улицата, докато по-голямото му братче рисуваше в червено източния хоризонт и заливаше звездния небосвод със синева, все побледа с настъпването на всеки пореден ден.

Нощем небето беше черно, разбира се, и напръскано със звезди на запад, но по източния ръб вече се процеждаше тъмносиня ивица — процес, започнал още преди да бъда прокудена от Капана — а звездите на небето ставаха все по-малко: забелязвах го в редките случаи, когато вдигах глава.

Всеки път, когато поредната звезда изчезне, се смаява и градското население — заминават хора, които могат да си го позволят, а тези, които не могат, продължават да спестяват за същото. Това непрестанно подрязва оскъдните клонки на „процъфтяващия“ ми бизнес — в момента не работех по нищо, а и никой не ме бе търсил от цели два дни. Беше ми писнало да зяпам видеопрограми, а без свежа пара не можех да си позволя дори да прескоча до Луи.

Така че седях зад бюрото, гледах как блясъкът и светлините на града се опитват да заслепят неумолимо настъпващата зора и оплаквах незавидната си орис. Изгонването от Капана сигурно щеше да окаже благотворно влияние за спасяването на душата ми — ако не аз, поне предшествениците ми биха го потвърдили, стига да имат подобна възможност — но не беше никак добро за настроението ми, нито за кредитния ми баланс. Разстоянието и затвореният прозорец снижаваха градския шум до поносими предели, но все пак го чувах; нещо повече, напрягах слух да го доловя тъй старателно, че в първия момент взех звъненето за звук, който иде отвън.

После интеркомът изписука повторно и осъзнах, че не е отвън. Натиснах копчето на таблото — когато се нанесох, офисът бе оборудван с електрически превключватели и тъй като не можех да си позволя да премина на гласови команди, се принудих да ги запазя. Предполагам, че предишният наемател е предпочитал да използва пръстите вместо езика си — или е бил нещо като антиквар фетишист. Не беше дори кодово поле, а най-обикновено бутонно табло. Преди да дойда тук, не бях виждала такова нещо, освен в историческите филми, камо ли да го докосна, но бързо му хванах цаката. Освен това придава на офиса известен чар, атмосфера на ексцентричност, която почти ми харесва. Е, лъжа: голяма досада е да ръчкаш с пръсти някакво мазно табло, но като нямаш мангизи да го смениш, щеш не щеш, ще започнеш да го харесваш.

Та когато интеркомът изписука, натиснах копчето с надпис „приемане“. Фоновата музика изчезна и един глас произнесе:

— Карлайл Хсинг?

Гласът бе мъжки, младежки и не беше на човек, когото познавам. Чувах вятъра да шепти зад него и предположих, че е отвън, вероятно долу пред вратата. Мързеше ме да включвам екрана.

— Да — отвърнах. — Аз съм.

— Аз... хъм... *ние* искаме да ви наемем.

Прозвуча многообещаващо. Цъкнах копчето на екрана.

Той обаче не изглеждаше многообещаващо. Не се бе бръснал поне от три дни — или това, или от три дни си пускаше брада, но го чакаше още доста мъка до успеха. Бледо лице, изцъклен поглед, износен докерски комбинезон, който едва ли е ловял окоето и като нов — не отлят по тялото, а конфекция, при това сив, без възможност за промяна на цвета. Евтин комуникационен порт под дясното ухо: стори ми се запушен с мръсотия и не бях сигурна за изработката на очите. Не го бях виждала никога, нито в моя офис, нито в ресторанта на Луи или на улицата — и със сигурност не и в Капана.

Ако се съдеше по фона зад него, наистина беше пред вратата ми. В моята работа се случва да се срещам с хората и на живо, не само на екрана.

И тъй като вече беше дошъл и освен това твърдеше, че искал да ме наеме, можех поне за малко да пренебрегна външния му вид.

— За какво? — попитах все пак.

— Ами... доста е сложно. Може ли да вляза и да обясня?

Какво пък, и без това не се претрепвах от работа. Бях приключила с последния случай — изчезнало хлапе, което, както се оказа, се бе запило в Подкапана, но хонорарът едва стигна да покрие разходите. Не можех да си позволя да отказвам каквито и да било предложения и затова изпъшках едно „Да“ и отключих вратата. Не изключих обаче идентифициращата програма и тя автоматично взе образци от лицевата структура, гласа, феромоналната формула и всичко останало.

Всяка охранителна врата може да го направи, но повечето хора не се интересуват от това, а просто оставят информацията да изтече. Не и аз, с моята работа, тъй че — бях поискала разрешение от хазаина — прехвърлях всички тези данни право в компютъра. Не че на хазаина му пукаше, както вече ви казах: единственото, което го интересуваше, бе да прибира редовно наема, но аз поне винаги знаех кого пускам в офиса си. Ако този тип бе решил да хитрува, бях почти сигурна, че ще мога да го открия, където и да се свре.

След минута той се промуши през вратата, уплашен като хлапе, на което предстои първото в живота невросканиране, и се помъчи да не се блещи в мен. Наистина си беше почти хлапе — не бих му дала повече от осемнайсет, в най-добрия случай двайсет. Хайде нека са двайсет и една, ако държите да използвам земните години.

Изглеждаше си съвсем нормално хлапе — нащрек, без да е застрашителен — и нито един от скенерите не изписука, но за всеки случай стисках в чекмеджето под бюрото моя сони-ремингтън ВГ-2. На Епиметей наредбата за огнестрелните оръжия е измъдрена от абсолютно лишена от здрав разум комисия, всичко е толкова сложно и противоречиво, та така и не разбрах дали е законно да притежавам оръжие, но предпочитам да ми е подръка, просто за всеки случай. Имах си го отдавна и отдалече: едно старо и вярно приятелче ми го вкара в системата — старо приятелче, което не ми се бе обаждало, откакто напуснах Капана, но както и да е, нали поне ми остана пистолетът. Във всеки случай избягвах да го размахвам на улицата без крайна необходимост, не че не ми се бе случвало да го вадя, когато още работех в Капана, където полицията няма нищо против, стига да е за шоуто и без кръвопролития. Понеже ченгетата от казиното наистина си разбират от работата и гледат да не нарушават закона.

— Сядай — рекох и той седна, много бавно. Имам три фотьойла и диван — фотьойлите са антиграви и той избра диванчето, което е с крака. Предпазлив, много предпазлив. Възглавниците понечиха да се нагласят по тялото му, но той все се местеше, а едно от настройващите полета бе изгоряло доста отдавна, така че имаше непокрита зона от няколко сантиметра, където пълнежът е твърд, прилича на сдъвкана дънна платка и прецаква цялата система.

Изглежда, не бързаше да подхваща разговор. Оглеждаше всичко — без мен. Ако очите му наистина бяха естествени, явно не беше в добро състояние, или може би нещо го ядеше отвътре; ако пък бяха импланти, значи му бяха пробутали менте. Компортът под ухото му очевидно не беше използван от седмици. Комбинезонът му бе толкова износен и захабен, че на места се подаваха оголени жици, някои прерязани — вероятно беше краден.

Стана ми жал за нещастния симбиот, който трябваше да живее с този тип — стига, разбира се, да имаше такъв, в което не бях сигурна.

Но от друга страна, моят собствен симбиот от доста време също не живуркаше в идеалната среда.

— И така — подхванах разговора, — кой сте вие?

Той ме изгледа навъсено и попита:

— Защо?

Цялата тази работа никак не ми харесваше, така че чукнах няколко клавиша на таблото — с лявата ръка, тъй като с дясната стисках пистолета — и пуснах за обработка в градската база данни информацията от вратата.

— Ами защото бих искал да зная с кого предстои да работя — отвърнах.

Това изобщо не му се понрави. Продължаваше да ме гледа и да мълчи.

— Ако не ми кажете кой сте, няма да работя за вас — повторих натъртено.

Той се поколеба и накрая се предаде.

— Казвам се Уонг. Джо Уонг.

Кимнах и погледнах надолу към един от изтеглящите се екрани на бюрото. Казваше се Заратустра Пикънс. Оставаше му по-малко от месец до деветнайсетата година, земно време. Роден на Прометей, пристигнал в системата и на нощната страна, когато бил на шестнайсет

— вероятно е търсил работа в някое казино, но не пишеше — после опитал за кратко на различни места. Последна месторабота: чистач на псевдопланктон в градските водни филтри. Освободен преди седмица, когато градът закупил машина, която да върши същата работа. За кой ли път. Опитват с тия машинки от времето, когато бях момиче, и все не се получава — рано или късно псевдопланктонът прониква в почистващата машина, също както прониква и във всичко останало, което е близо до водата, след което го поврежда. Машини, които не се повреждат, струват повече от хората. Организъм, който би могъл да се справи с положението, вероятно ще е още по-скъп и може да се окаже опасен, ако се измъкне на свобода, тъй като цялата планета живее и диша благодарение на псевдопланктона — той е най-важният източник на кислород на Епиметей. Не е никак лесно да се бориш с еволюцията, да я надвиваш най-често е рисковано, да не забравяме колко ще е скъпо.

Така че не бе изключено Зар Пикънс да се върне на работа до няколко дни и затова не сметнах, че моментното му състояние на безработен го прави неблагоприятен клиент.

— Е, добре, г' Уонг — казах. — Какво мога да направя за вас?

Той пак ме изгледа разтревожено и каза:

— Не става дума за мен. По-точно — не само за мен.

Взе да ми писва цялото това увъртане. Изобщо нямах желание да му изтръгвам подробностите с ченгел.

— Хубаво де. Казвайте, каквото имате да казвате, и да почваме. Или да приключваме.

Отново момент на колебание, след което най-сетне отвори уста.

— Живея до стената на кратера — в Западния край. Там е евтино, сигурно го знаете.

Евтино? Бога ми, най-вероятно беше безплатно, поне десет високи сгради там вече бяха съвсем изоставени. Собствениците им бяха наясно, че не си струва да харчат средства за поддръжка и ремонт, след като слънцето е почти на хоризонта и може би дори вече озарява горните етажи. Та значи когато подобна сграда навлезе в опасния сектор или започнат да се сипят оплаквания, те просто я изоставят. Съвсем оправдано решение, поне според стандартите на Епиметей.

Не зная дали Пикънс имаше и други причини, но тази бе достатъчна да обясни защо ми е цъфнал собственолично —

комуникационните линии в Западния край са, меко казано, ненадеждни.

— Не казах нищо. Само кимнах.

Пикънс също кимна.

— Та значи, живеем си там и не пречим на никого. Никой от нас не прави нищо лошо, събрали сме се една групичка, преживяваме някак си, не нарушаваме законите. Разбирате ли?

Кимнах. Бездомниците не са нищо ново. Когато бях малка, се заселвах по стълбищата или в задънените улички, дори в пещери в кратерната стена, но постепенно се местеха към вътрешността. Особено тези на запад.

— Добре — рече Пикънс. — И значи преди две седмици се появи един мазен тип, зализан, с имплантирани жици и един як бодигард, и ни каза, че работел за новия собственик, че наемът се вдига и че ако не искаме да го платим, трябва да се измитаме.

Облегнах се лекичко назад и пузнах дръжката на пистолета — разговорът приемаше интересна посока. Интересна... или може би отиваше в задънена улица. Защото ако ставаше дума за някаква измама, беше толкова очевидна, че даже бездомниците щяха да я забележат. Сплетох ръце на тила си, изтегнах се назад и попитах:

— Нов собственик?

— Нали това казах.

Кимнах.

— После?

Пикънс сви рамене.

— Ами... това е всичко.

— И какво очаквате от мен?

За миг той ме изгледа объркано, после се отпуши:

— О, я стига, Хсинг! Искаме да ни отървете от този тип, естествено. — Гласът му се извиси и стана заплашителен. — Имам предвид — какви са тия дивотии за нов собственик? Кой ще купи имот в Западния край? Слънцето се издига, маце! Никой не е луд да купи земя в Западния край, тъй че кой ще повярва на тази история? Тоя тип сто на сто е някакъв мошеник, но когато се обадохме в градската служба, ни казаха, че всичко е законно и не можем да повикаме полиция, а дори и да го прогоним тоя мазник и горилата му със собствени сили, шибаният нов собственик ще прати някой друг. Трябва

ни човек, който да изясни нещата. Имам предвид, че няма къде да идем, нито можем да платим шибания му наем!

Беше толкова развълнуван, че за малко да изхвърчи от диванчето, така че се изправих и преместих ръце напред.

— Хубаво де, а на мен как ще платите? — попитах и отново отпуснах ръка на скрития в бюрото сони-ремингтън.

Въпросът ми го накара да се сепне, макар че дори не бе видял дулото на пистолета. Намести се отново, облегна се назад и възглавниците направиха поредния отчаян и неуспешен опит да се нагодят.

— Всеки даде по нещичко — обясни. — По колкото има, така че се получи известна сума. Казват, че не вземате много, ако работата ви се стори интересна, и се надявам тази да е точно такава, защото нямаме кой знае колко.

— И колко е това „не кой знае колко“?

— Двеста и пет кредита. Може би малко повече, не мога да обещаая.

Наистина не беше много, само че ми беше разпалил любопитството. Както бе казал — кой ще тръгне да купува земя и сгради в Западния край? Пълна глупост. Предположих, също както вероятно и той, че ще е някой, който готви измама в съучастничество с градската управа. Тези двеста и пет кредита не можеха да ми платят билета да напусна планетата, когато зората пукне, но щяха да стигнат за няколко обяда, а случаят наистина имаше някои интересни аспекти. Например бих могла да получа премия, ако разкрия и предам някой корумпиран градски чиновник или пък — ако реша, че съвестта ми е отишла на почивка — да получа своя дял от подготвящата се измама.

— Е, добре, г' Уонг — въздъгнах. — Ще ми трябват сто кредита аванс и всички имена и адреси, с които разполагате.

Той се изцъкли и ченето му увисна като зейнало чекмедже.

— Искате да кажете, че ще го поемате?

В това хлапе нямаше и капчица класа. Зачудих се как изобщо си е намерило работа, дори стъргането на псевдопланктон, и бях готова да се обзаложа, че симбиотът му е издъхнал от занемара или срам... ако въобще някога бе имал симбиот.

— Да, г' Пикънс — потвърдих. — Поемам случая.

С което приключихме. Той извади трансферната си карта и започна да ми прехвърля имената и данните на всички бездомници, които бе погнал събирачът на наеми. Дори не забеляза, че се обърнах към него с истинското му име, нещастникът му с нещастник.

2.

Разкарах Зар Пикънс от офиса и седнах да обмисля разказа му. Компютърът усили леко музиката, но я остави да поддържа лек и приятен фон; на холоекрана се меняха абстрактни изображения.

Работата ми ме е научила да съм мнителна, така че първото, което направих, бе да помисля дали самата аз не съм жертва на някаква измама. В първия момент цялата тази история ми заприлича на лоша шега. Там отвън, в подножието на западната стена, ако се изправиш на пръсти, почти можеш да видиш слънцето — стига, разбира се, да носиш защитни очила или да не ти пука, че ще си изпържиш ретините. След година никой няма да може да живее там, ако не носи очила и слънчобран; по-вероятно въобще няма да има никого.

Година ли? Два месеца вероятно ще са повече от достатъчни. Там има сгради, чиито горни етажи вече улавят светлината, а терминаторът се мести със сто трийсет и осем сантиметра на ден. Всички го знаят.

Кой тогава ще тръгне да купува недвижими имоти в района?

Никой. Още откакто стана публично достояние, че слънцето наистина ще изгрее, че преди сто и шейсет години основателите на града са сбъркали в преценката си и че планетата не е спряла да се върти, цените на недвижимите имоти из целия Ноцен град непрестанно падат и скоростта на това спадане е най-висока тъкмо в Западния край. Не бих се учудила, ако там може да се купи апартамент — или цял блок — за по-малко, отколкото върви свирката на турист в Капана, но въпреки това парите едва ли могат да се избият от наеми, защото цената на наемите също пада и има предостатъчно евтини местенца на изток, като например това, в което живея аз.

Накратко, няма човек със здрав разсъдък, който да тръгне да купува недвижима собственост там. Дори да я получиш съвсем безплатно, разходите по прехвърлянето и узаконяването пак ще превърнат сделката в лоша инвестиция, тъй като таксите въобще не са мръднали.

Както го гледах, имаше общо четири версии.

Първо: на някой му хлопа дъската. Никога не бива да се изключва тази възможност. Лудите може и да намаляват в наши дни, но все още се срещат. Нищо чудно някой малоумник да е решил да пропилее спестяванията си.

Второ: някой е открил начин да се сдобива със собственост, без да плаща такси, и се опитва да изсмуче мангизи от това. Свободното предприемачество в действие, но със сигурност извън рамките на закона. Ако е така и успееш да го докажа, можех да си докарам нещичко отгоре.

Трето: някой не купува нищо, само плаши бездомниците с надеждата да им смъкне някой и друг кредит или да изкара нещо друго от тях, но има достатъчно връзки, за да си създаде поне привидна подкрепа от страна на властите, или пък е фалшифицирал въпросния разговор с градската управа. Може би онзи, който е провеждал разговора, също участва в играта и изобщо не се е обаждал никъде. Ако случаят бе такъв и го докажех, щях да изкарам само двеста и пет кредита и нищо повече, освен ако отнякъде не се появише *deus ex machina* с торба пари или не изникнеше възможност да спипам негодника и да го попритисна за нещо отгоре.

Четвърто: Пикънс — ако това бе истинското му име — се пробва да ме будалка. Не можех да изключа тази версия, макар от всичките да ми харесваше най-малко. Не виждах какво би могъл да спечели от това, но все пак трябваше да я имам предвид. По широкия свят се разхождат доста типове, които са много по-умни от мен, а това означава, че биха могли да ме измамят, стига да им скимне. Не знаех защо ще им трябва да го правят, но както вече казах — те са по-умни от мен.

Та ако това бе измама, беше доста добра. Историята бе достатъчно странна, за да пробуди любопитството ми, и липсваха повечето от познатите признаци на мошеничеството — нищо твърде добро, за да е истина, никакви обещания за солидна печалба, никакви предварително и добре подготвени обяснения.

Реших, че ако е измама, е прекалено изпитана, за да е в моя чест, пък и да бе така, заслужаваше си да разбере каква ще е наградата. Все пак бях склонна да се обзаложа, че не е измама.

Това оставяше три версии и трите висяха на това дали някой наистина е платил за въпросните сгради.

Нямаше как да узная цялата истина, без да си отлепя задника от фотьойла, но поне можех да потърся официалното обяснение. Чукнах с пръст по таблото, извиках Регистъра на сделките и прокарах показалец по адресите.

Разбира се, всеки би могъл да го направи, а и Зар Пикънс твърдеше, че някой, който работел в градската управа, потвърдил, че наистина има нов собственик. Името, което ми бяха предоставили бездомниците, бе „Крайстенно развитие“ и не ми говореше нищо, както и на тях, така че поисках подробен доклад за смяна на собствеността на всички сгради, обитавани от подгонените бездомници.

От чисто любопитство наредих на програмата да провери кога за последен път е осъществяван достъп до тези файлове.

Имаше единайсет имота, където бе поискан наем от бездомници. Бяха разхвърляни като дъга по протежение на Крайстенна улица и в няколко квартала на Западния булевард и булевард „Денг“.

Всичките единадесет наистина бяха преминали към нови собственици през последните два месеца — по-точно шест седмици — и бяха станали притежание на единадесет различни собственици, но това не означаваше нищо.

Никой не бе осъществявал достъп до тези файлове след извършването на сделките, освен в случая със сградата, където живееше Зар Пикънс — проверката там бе направена преди две седмици. Вероятно от самите бездомници.

Купувачът наистина бе „Крайстенно развитие“.

Някой купуваше имоти в западните квартали — или ги прехвърляше на нови собственици. Това елиминира още едно от предположенията ми — че е просто опит да се рекетират бездомниците.

Но какво означаваше тогава, по дяволите? Кой луд ще хвърля пари на вятъра за имот, който скоро ще се превърне в печено?

Любопитството ми продължаваше да расте и изведнъж се сетих за още нещо интересно. Поисквах сведения за всички имотни сделки, осъществени през последните шест седмици, но в графичен план върху градската карта, и изругах тъпака, който ме бе обрекъл да работя

с проклетите бавни копчета. За малко да се включа директно, но реших да изчакам.

В регистъра имаше петдесетина скорошни сделки. След като изключих няколко фалита, загуби от хазарт и семейни имотни дела, ми останаха четирийсет.

Всичките бяха в Западния край. Покриваха го почти целия.

Удължих времето назад с още седмица — само фалити и неизплатени дългове. Същото и на осмата седмица. Каквото и да се случваше, беше започнало преди шест седмици.

Но какво се случваше всъщност?

Ако някой наистина бе открил начин да фалшифицира имотни замени, защо ще го прави само в Западния край? Защо не опитва на други места, където все още би могъл да разчита да получи наем? Изоставени сгради имаше и в други райони на града, нали така. Неумолимо назряващата зора нямаше да изненада никого — хората напускаха планетата от години — половината мои връстници, вероятно по-умната и предвидлива половина, отдавна бяха заминали незнайно къде и дори част от по-тъпата половина се бе прехвърлила да работи в мините. Така че, ако някой бе изобретил начин да краде земя, защо ще избира най-коравия зальк? Защо Западният край, а не, да речем, район Запад, или Проходът, или другаде?

Може би наистина имаше нещо, което правеше Западния край толкова ценен дори въпреки угрозата на изгарящото слънце. Каквото и да бе обаче, не фигурираше в моите четири версии.

Но не ми се вярваше. Всичко ценно там отдавна бе демонтирано и изнесено. Включително снабдителните линии.

И все пак някой се сдобиваше с имоти в този район. Следващата стъпка беше очевидна — да разбере кой.

Накарах компютъра да извади списък на купувачите и да елиминира повтарящите се и получих общо петнайсет имена. Едно от тях бе вече познатото „Крайстенно развитие“, но имаше още „Крайстенна собственост“, „Поземлени имоти Нощна страна“ и още десетина подобни нищо не значещи названия. Мярнах даже класическото „Бонд, Джеймс Бонд“, с петцифров код отзад.

Някой ден ще се поразровя да разбере откъде идва това глупаво название и защо увеселителните заведения непрестанно го използват.

Предполагам, че е поредният причудлив земен мит. Но все пак някой ден ще проверя — и особено за чий е тая запетая.

Маркирах въпросните петнайсет имена и поисках сведение за платените по сделките суми.

Сумите бяха повече от жалки. Най-високата, за цял квартал с шест жилищни блока и малък парк, истинско мащабно благоустройство отпреди стотина и повече години, бе само десет мегакредита. Виждала съм — когато все още се радвах на топъл прием в казината — толкова пари струпани около поредното завъртане на рулетката. В края на краищата излизаше, че някой — ако предположим, че зад тези петнайсет имена стоеше един човек, или институция — е купил почти два процента от Нощния град за по-малко от сто мегакредита.

Разбира се, това бяха двата процента, които щяха да се изпържат първи, и въпреки това почти ми се доплака, когато осъзнах колко евтино върви родното ми градче.

Но оставаше големият въпрос: кой е този „някой“, който купува?

И дали наистина купуваше? Все още не бях проверила легалността на сделките. Това, че бях видяла цени, не означаваше, че парите са платени.

Прегледах листа на продавачите в търсене на познати имена. Повечето бяха на корпорации, които едва ли биха разговаряли с мен. Отново невидимата сянка на КМК.

Разширих пак списъка и поисках имената на корпоративните чиновници, подписали и участвали в сделките. Прегледах и него.

Жалко, че в нашия град купувачите не са задължени да подписват сделките поименно, защото ако беше така, щях да се натъкна на някои доста интересни данни. За всеки случай направих проверка, но не — имената на корпоративните купувачи липсваха.

Върнах се на продавачите.

Не бих казала, че видях някои близки приятели в този списък, но все пак открих една банкова чиновничка, с която се бе случвало да разговаряме, и реших да ѝ се обадя. Бяхме се запознали преди две години, когато проследявах няколко килокредита, озовали се в погрешна банкова сметка — тя беше чиновникът, който оторизира връщането. Оттогава бяхме разговаряли веднъж-дваж, но преди доста време. Преди месец тя бе подписала сделка от името на Епиметейска

търговска банка, продаваща ипотекан имот на булевард „Денг“ на „Крайстенно развитие“.

Обадих се в банката и тъй като беше работно време, помолих програмата на регистратурата да ме свърже с Мариико Чен — и ме оставиха на изчакване за половин галактическа година.

Адски го мразя това. Проклетата програма би трябвало да разполага с достатъчно памет, за да остане на линия и да си говори с мен, но не — заряза ме на изчакване. Винаги го правят. И се наложи да кисна и да търпя.

Когато ми писна да слушам рекламния пакет, който се превърта поне няколко пъти, да зяпам отсрещната стена на офиса ми и да си мечтая да имам там висококачествен холографски пейзаж, започнах да се ровя в компютъра и да подреждам файловете за шестте корпорации и деветте казина, като най-вече се интересувах дали някои от тях имат и други сделки, не с имоти в Западния край.

Имената, въведени и от шестте компании, бяха на софтуерни програми, специализирани за работата — нито един човек, от когото да се опитам да измъкна нещо. И шестте бяха основани преди около шест седмици и нямаха никакви други публични сделки. Или поне нямаше такива, които да са станали публично достояние; за други нямаше как да проверя, докато бях на открита линия с банката. Защото ако исках да се поразровя по-дълбоко, щяха да са ми нужни всички линии, с които разполагах, а докато бях вързана към тази, не можех да се съсредоточа както трябва. Не мога да се занимавам със сериозно хакване, без да се включа директно, което пък няма как да стане, докато разговарям по телефона. Вече обмислях идеята да прекъсна линията и да се захвана с други нещо, когато най-последно чух гласа на Чен:

— Да?

— Необходима ми е малко информация във връзка с един ваш бизнес партньор — „Крайстенно развитие“. Правя някои проучвания за тях по поръчка на клиент. — Включих екрана и лицето ѝ се появи.

— Уф — рече тя, щом ме видя. Изражението ѝ бе любезно, но безучастно.

— Уф — казах и аз.

— И?

— И ще съм ви искрено задължена, ако можете да ми кажете нещо за тях — каквото и да било. Научих, че Епиметейска търговска им е продала някаква собственост на „Денг“.

— Това го има в публичния регистър.

— Да, г', така е и тъкмо затова ви се обаждам. Вашето име фигурира в сделката. Надявах се, че ще можете да ми кажете нещо повече за „Крайстенно развитие“, след като сте работили с тях. — Понечих да добавя още нещо, да обясня за какво става въпрос, но се отказах. Едно от правилата в моята работа е никога да не казваш повече, отколкото е необходимо. Защото оставиш ли речта да се лее, рано или късно изтърсваш нещо, което другият не бива да знае. Или се оплиташ в лъжи, от което няма никаква полза. Най-добрият начин да излъжеш е просто да не казваш цялата истина и точно така щях да постъпя в случая — нямаше смисъл да ѝ разкривам например, че се опитвам да отърва бездомници от наложен им насила наем.

Тя се поколеба, после каза:

— Вижте, Хсинг, в момента работя и нямам време да си бъбрим като дружки. Ако искате да разговаряте с мен в работно време, може да е само за нещо, свързано с банката.

Гледах я и се опитвах да разбера какво ми казва. Най-вероятно не искаше да разговаряме открито — не и докато не я убедя, че няма нищо опасно в това да получа от нея сведенията.

Факт, който обаче ме заинтригува. Защото означаваше, че тя наистина има какво да ми разкаже за „Крайстенно развитие“, само че не и по откритата линия, където разговорът ни би могъл да се подслушва и записва.

Въпросът бе, че изобщо нямаш представа какво може да ми съобщи. Можеше да е нещо съвсем незначително — или пък ужасно важно. Може би тази сделка беше измама.

Причините да намеква за лична среща можеха да варират от ревнив любовник до престъпление по върховете — а може би ѝ предстоеше повишение и не искаше в досието ѝ да фигурира, че има вземане-даване с отрепка като мен. Можеше да е всичко... или нищо.

Но тъй като не можех да се похваля, че разполагам с купища полезна информация, реших, че ще е най-добре наистина да разговарям с нея.

— Е, щом е така... — казах. — Просто исках малка услуга, като между познати. Не мисля, че банката е спечелила нещо от тази сделка. Може да се видим някой път.

— Може и да стане, ако наминете в Капана. — Екранът угасна и трябваше да изминат няколко секунди, преди да осъзная, че е прекъснала връзката. Аз обаче продължавах да го гледам втренчено. Ако намина в Капана? Това означаваше, че тя няма намерение да идва в бордеите и че ще трябва да се срещна с нея в нейния офис или в дома ѝ. Не бяха на едно и също място — в системата Ета Кас банките имат старомодни разбирания по въпроса и не одобряват, когато човешките им служители си работят вкъщи.

Поисках пълната информация за последния човек, с когото съм разговаряла, прегледах я и маркирах адреса и работното време. Добре поне, че не беше наложила възбрана върху публичната информация, иначе щях да срещна известни затруднения да получа данните.

Оставах ѝ още четири часа работа, а офиса ѝ бе в централния клон на банката, на ъгъла на Трета и „Кай“. Бихме могли да пийнем по нещо, ако се срещнем случайно някъде там.

Което означаваше, че имам четири часа — три, като се включи и времето за пътуване и превратностите на съдбата. Може би ако успеех да напишам подходяща програма, дотогава щях да съм приключила с тази история.

Почнах да натискам копчета и както винаги да проклинам под нос кретена, който бе инсталирал тази допотопна машинария вместо нормално гласово командване.

3.

Компютърните охранителни системи варират. Някои хора не си правят труда да поставят каквито и да било защити, тъй като от векове е общоизвестно, че ако някой реши да се добере до нещо, рано или късно ще го направи. Други поставят под тринайсеторна защита, с троянски коне и контравириси, дори списъците си с покупки.

Хората, срещу които предстоеше да работя, изглежда, бяха от втория тип. Пуснах една изработена по моя поръчка паразитна издирваща и проследяваща пирамидална програма, която е в състояние да прониква във всички незащитени открити информационни системи в Нощния град за не повече от час, и с изключение на официалните протоколи, с които вече се бях запознала, не открих нито едно от петнайсетте имена — във всеки случай не и в безопасния период, преди програмата да бъде надушена и подгонена от стражеви програми, или унищожена. Паразитните програми имат слаба самозащита, от тях се очаква да проникнат неканени в системите на други хора и там да изпълнят, каквото им е зададено. Техни качества са бързината и потайността, не и силата. Тази обаче имаше и някои допълнителни тайни страни, така че се съмнявах, че може да бъде излъгана толкова лесно.

Не беше разумна — не вярвам, че една разумна програма ще свърши каквото ѝ е наредено, без някога след това да се възползва от него, защото всичко, което е достатъчно сложно да притежава съзнание, е и толкова сложно, че да не му вярвам. Дори и да не изпуши, или да не изпадне в меланхолично настроение, такава програма може да бъде измамена или саботирана. Ето защо използвам пирамида вместо мрежа. Моята пирамида може да не притежава и капчица изкуствен разум, но е бърза и хитра и върши каквото пожелае.

И въпреки това се върна с празни ръце.

Все пак ставаше въпрос за открита, незащитена система. Тези имена трябваше да фигурират някъде, не можеше просто така да изчезнат. Честно казано, дотук не бях особено изненадана. Просто не

можех да повярвам, че ще съществува подобно ниво на секретност за един толкова маловажен случай. Сега излизаше, че ще трябва да се намеся лично.

Мисля, вече казах, че не обичам да бягам по жицата — давам си ясна сметка, че всяка връзка е двупосочна и никак не ми се нрави идеята да позволявам на когото и да било — човек или машина — да се рови в мозъка ми. Харесвам се такава, каквато съм и искам спомените ми да си бъдат само мои. Ето защо не съм почитателка на директната връзка.

Но когато се опитваш да надвиеш сериозна защита, жицата помага. По дяволите, тя е незаменима. Компютрите оперират със скорост трилиони пъти по-висока от тази на човешкия мозък, но въпреки това повечето от тях са доста тъпички и се нуждаят от човек, който да им казва какво да правят, когато изникне нещо ново и различно. Ние хората естествено сме ги конструирали по този начин със съвсем конкретна цел и тя е да не ни се качат на главите. Когато бягаш по жицата, ако те бива, можеш да се добереш до тези „нови и различни неща“ по-бързо от всяка програма и дори да се измъкнеш незабелязано, преди човекът, седящ от другата страна на връзката, да надуши, че става нещо нередно, и да те спре — или, по-точно, да каже на компютъра как да те спре. Ако имаш късмет, когато компютърът осъзнае, че го е загазил, и съобщи на човека за това, ти вече си изчезнал.

Но това е, когато си в директен контакт. Опитай с глас, кодово поле или клавиатура и няма да си в състояние да подаваш команди достатъчно бързо, за да свършиш каквото и да било, нито да набираш информация с нужната скорост.

И тъй аз се включих и превърнах ума си в поредния интерактивен терминал в компютърната мрежа. Виждах защитните системи на казиното като слоеве от синестетични възли и търсех в тях пролуки, за да изпратя хрътките си. Не програмирах, защото не умея да мисля толкова бързо на машинен език. Разполагам с интерфейсен софтуер, който ми превежда, така че върша всичко в аналогов режим и търся пробойни не с помощта на анализиращи програми, а като изучавам повърхността на тези възли и откривам там неравности — места, в които не са тъй плътни и монолитни — и в тези места пращам хрътките си.

Моите хрътки са като малки работливи пчелички. Отиват там, където ги пратя. Ако никога не сте бягали по жицата, няма как да ви го обясня. Ако пък сте го правили, значи знаете за какво говоря.

Стоях настрана от всички подозрителни места, избягвах да се спускам в дълбочина и се стараех всяка хрътка, която се забави или покаже съмнително поведение, да бъде унищожена, преди да отведе следите до мен. Не исках никой да анализира програмния ми стил, нещата, с които разполагах, идваха от черния пазар, но бяха леко модифицирани от един мой приятел и донагласени от мен, така че да са максимално трудни за проследяване.

Хрътките разполагаха с петнайсет имена за издирване и когато се връщаха, подаваха позитивен или негативен сигнал. Тези с негативен сигнал изтривах моментално, а позитивните пращах на съхранение.

След двацетина минути работа надуших първите стражеви кучета; бях изтощена и плувнала в пот и бях прибрала в „кошарката“ десетина хрътки. Изключих се, измъкнах кабела от порта и си отворих кутия „Кока-кола III“, за да успокоя треперенето си.

Щом преустанових директния контакт, всичките ми системи автоматично преминаха на максимален обезопасяващ режим и продължавах да наблюдавам екрана, за да проверя дали някой не ме е проследил.

Нямаше никого, или пък ако имаше, бе успял да измами програмите ми. Надявах се да е първото.

Казината непрестанно са подложени на всякакви подобни атаки: хората се опитват да надхитрят шансовете или да източат поне малко от дневната печалба, или просто се забавляват, така че стражевите им кучета са на къса каишка — няма никакъв смисъл да следиш и гониш всеки, още повече, че може да се окаже примамка или нещо подобно. Не бях докосвала нито една от матричните програми, така че се надявах да съм се измъкнала суха.

Поне докато съм жива, казината никога няма да узнаят, че съм прониквала там.

Когато умра, разбира се, пълният запис на всичко, което съм правила на компютъра си, легално или не, отива при градските ченгета — както от охраната на космопорта, така и тези от Капана, или който пази законите по това време на Епиметей. Това е едно от изискванията

да получиш лиценз за детективска работа в Нощния град. Опиташ ли се да го заобиколиш, губиш разрешителното, и толкоз.

Интересува ви *истинска* охранителна система? Проверете градските файлове на отдела „В случай на смърт“. Цялата ВСС система е полузатворена и би трябвало да позволява само входящ достъп — макар че вече ви казах какво мисля за това. Тъй като и те не разчитат, че мярката ще е достатъчна, са оборудвани с пълната гама охранителни програми. Опиташ ли да проникнеш там по жицата, ще чуеш писък, който ще те накара да оглушееш за седмици, без обаче да засегне слуховия апарат, и ще се окъпеш в толкова ослепителен блясък, че ще се вцепениш. Вкусът е на киселина, а вонята — на изгорели трупове. Ще си глух и сляп и няма да можеш да хапнеш и залък цели седмици, след като измъкнеш кабела.

Да, пробвах го веднъж — разбира се, че опитах. Кой би устоял на изкушението?

Така и не стигнах доникъде, но поне не ме заловиха — ако те спипат да се ровиш из ВСС файловете, те чака реконструктивна терапия.

Казината естествено въобще не могат да се мерят с това. Мога да се справя с всичко, което хвърлят по мен, стига да внимавам, а аз винаги внимавам.

Прегледах онова, което ми бяха донесли хрътките.

Точно както очаквах, споменатите девет имена на играчи в казина изникнаха отново. Не бях успяла да се добера до същинските имена на хората, те очевидно бяха заровени много по-дълбоко, зад пластове сигурност, които бях предпочела да не разравям. Бяха все напълно законни названия, регистрирани в „Ню Йорк“. „Бонд, Джеймс Бонд 54563“ беше играл в „Старшайн“ и „Екзелсис“, а „Дарби О’Джил 34“ бе прекарал няколко нощи в „Дилейтс“ и „Шанхай“ и така нататък, но петима от деветимата бяха играли само в „Ню Йорк“ и всички до един бяха започнали там.

Това ми се стори интересно.

Който и да бе купувачът на Западния край, имаше някаква връзка с „Ню Йорк“.

Облегнах се, сръбнах от колата и почачах, докато паразитната програма приключи работата си и ми докладва, че не е открила нищо.

Междувременно облегалката на фотьойла подсуши гърба ми от потта и го масажира, а холоекранът извади успокояващ нервите фон.

Все още имах два часа. Дали да не сляза в Капана и да отскоча до „Ню Йорк“?

Не, реших, че още е рано. Искях първо да узная това-онова за местенцето.

Никога не бях прекарвала много време в „Ню Йорк“, дори когато работех в Капана, дори в необузданите си тийнейджърски години. Не си падам по прекомерния блясък, а когато ме привличат опасностите, предпочитам да е поради сериозна причина, а не заради евтиното удоволствие. Профуквала съм доста кредити в „Старшайн Палас“ и „Екзелсис“, както и в трите филиала на КМК, но повечето от другите места се стараех да избягвам. Не съм кой знае колко висока — сто четирийсет и пет сантиметра, ако трябва да съм съвсем точна, и четирийсет килограма живо тегло — а и повечето казина не гледат с добро око на въоръжени клиенти, така че си давам сметка, че ще загазя сериозно, ако се сбия с човек, който си знае работата.

Това не е страх, а обикновена предпазливост. Имам предвид, че дори невъоръжена мога без особени затруднения да се справя с някой обикновен пияница, но не и с цяла тълпа, още повече ако са трезви и умеят да се бият, или ако аз самата съм сръбнала няколко питиета, така че предпочитам да разпускам на места, където охраната гледа на задълженията си сериозно и отговорно.

С други думи, „Ню Йорк“ не отговаря на високите ми изисквания.

Което съвсем не значи, че е някакъв вертеп, „Ню Йорк“ не е като „Бъди'с Лъки Найт“ и няма нищо общо с „Норт Джавадифар“, откъдето досега нито един турист не е излязъл жив и дори повечето миньори го избягват. Не, „Ню Йорк“ е реномирано заведение, прехранващо се предимно от туристически посещения, макар че и миньорите отскачат там, а никога няма да видиш миньори в „Екзелсис“, или „Луна Парк“. Не съм чувала за убийства в „Ню Йорк“, дори временни, и никой не е хващал заведението в измама, въпреки че атмосферата там пресъздава оригиналния декадентски Ню Йорк — стар престъпен град на Земята — и аз го избягвам, защото някои от клиентите губят представа за фантазия и реалност, а управата по право

оставя играта да позагубее, преди да се намеси. Сигурно, за да поддържа съответната атмосфера.

Както и да е, реших да продължа с проучванията по легален път. Натиснах няколко копчета и ето какво получих. „Ню Йорк — хотел и игрална зала“ са притежание на „Хазартна корпорация Ню Йорк“, която пък се държи от „Накада Ентърпрайзис“ с основно местонахождение Прометей. Разбира се, бях чувала за Накада. Всеки е чувал за семейство Накада. Не са много активни на Епиметей, но иначе са доста популярни из цялата система Ета Кас и вероятно на други обитаеми планети, или поне така се говори. Във всеки случай те са една от фамилиите основателки на Прометей.

Не знаех да имат някаква връзка със стария Ню Йорк или със стария Олд Йорк — ако въобще има такъв, както и с други места на Земята, но това не значи почти нищо. Може би просто са си харесали името или пък им е било предложено от отдела по маркетинг, във всеки случай по този въпрос не открих никаква информация във файловете.

Но да се върнем към споменатото казино: името на управителя беше Виджей Во. Бях чувала за него: активист на няколко граждански сдружения и — казваха — ужасно добър бизнесмен, но никога не се бяхме срещали, тъй като не беше нито от моя социален кръг, нито от възрастовата ми група. Оказа се, че работи тук от откриването на казиното през 2258, така че отдавна се бе простил с буйната си младост, ако въобще някога е имал такава. Бе подчинен на семейство Накада и най-вече на Саюри Накада, представителка на фамилията на Епиметей. Името Саюри Накада ми беше познато от жълтата преса и клюките. Внучка на стария Йошио Накада, главата на фамилията на Прометей — ветеран, в сравнение с когото такива като Во все още бяха пъпчиви аматьори.

„Хазартна корпорация Ню Йорк“ не разполагаше с други имоти на Епиметей, нито някъде другаде из системата, но това едва ли значеше нещо. Повечето от имотите на „Накада Ентърпрайзис“ не фигурираха в обществените регистри, така че не можех да се добера до информация за акционерите, нито за състоянието на фирмата. Що се отнася до казино „Ню Йорк“, криминалният архив включваше доклади за кражби, въоръжени нападения, изнасилвания, прониквания в компютърната система и други от тоя род, за периода от сто и осем години, откакто заведението съществуваше, но нищо, с което да се

отличава от другите казина. „Ню Йорк“ бе второто казино, предложило на клиентите си да използват съвсем легално сметки с фалшиви имена — като тези, с които работех в момента — по примера на отдавна затвореното казино „Лас Вегас III“.

Лас Вегас — *това* вече пробуди някои спомени. Когато бях на пет, гледах как огромни багери разриват старата черупка на Вегас — по онова време такива неща ужасно ме плашеха; помня как зъбатите кофи се забиваха в пластмаса и бетон и ги цепеха, сякаш копаят в торф. Тогава ме споходи ужасяващата мисъл, че вътрешните компютърни системи може да са били в ясно съзнание за случващото се през цялото време.

Лас Вегас — ама че странно име. Има само една Вега — проверявала съм звездните карти. Но казиното се наричаше „Лас Вегас III“. Не съм чувала нищо за Вегас I, или II, а името е в множествено число на испански. Никой на Епиметей не говори испански. Може да го знаят някои от големите компютри, но не съм чувала да се използва дори във филмите.

След като разрушиха казиното, построиха на негово място парк, който обаче не просъществува дълго — докараната от друга планета трева повехна доста бързо въпреки яркото осветление и напоителната инсталация. Трябва да е било заради съставките и металите в почвата.

Повече никой не пожела да строи там — пък и защо, след като всички знаеха, че слънцето идва. Това не е новина, знае се още много преди моето раждане.

Но не „Вегас“ ме интересуваеше сега, а „Ню Йорк“. Това ми е стар навик, да се отвличам по странични неща, и понякога е полезен. Разсейва ме или ми подсказва нов подход към проблемите, чието решение търся.

Този път обаче май нямаше да ми помогне, а и ми се струваше, че вече съм изчерпала възможностите на следата „Ню Йорк“. Какво пък, преглътнах неуспеха и се замислих за предстоящата среща с Мариико Чен. Дано поне там се получеше нещо.

И все пак не се съмнявах, че „Ню Йорк“ има някаква връзка със случая, а това ми подсказваше къде ще заведе г' Чен, за да му пийнем по едно.

Все още имах известно време в запас, но предпочетох да го използвам, за да се поразтърча по улиците, вместо да зяпам скучни

холофилми. Хвърлих празната кутия от кола в шахтата, извадих пистолета, пуснах системите му да се тестват и тръгнах към вратата.

4.

Въздухът в офиса е неподвижен като скала, а входната врата на първия етаж изолира звука почти като космически вакуум, така че всяко излизане на улицата си е цяло приключение — вятърът жули кожата ти като шкурка, а свистенето наподобява бясно трептяща струна. Всеки път, когато се подавам навън, този шум ме посреща и обгръща — това е мощното въздушно течение, което фучи между сградите, опира кратерната стена, връща се и разнася изкривените до неузнаваемост звуци на града.

Усещах го на дясната си буза — и беше топъл.

Мразя това усещане. Когато бях малка, вятърът беше *студен*. И естествено, след като духаше право откъм мочурищата на среднощния полюс. Беше и влажен, заради дъждовния пояс.

Но от доста време вятърът беше топъл, дори горещ — сигурно защото вече минаваше през дневната страна. Някога хората се оплакваха колко е студено навън, когато се усилва вятърът, но вече не беше така. Много отдавна не съм чувала някой да говори за вятъра, дори в „Луи“. Още едно напомняне за това колко е близо градът до терминатора — нещо, което никой не би искал да му повтарят непрестанно.

По дяволите, градът вече беше подминал терминатора и само сянката на кратерната стена ни защитаваше от изпържване, така че дори нощта тук вече не беше истинска.

Погледнах бледото небе над мен и потреперих.

Някога, когато бях двайсетгодишна, или малко повече, когато животът още беше пред мен и си мислех, че ще успея да постигна много, обичах да се ровя в разни неща в мрежата и веднъж се натъкнах на стара музика — *истински* стара музика, от онези далечни времена, когато току-що открили звукозаписа, преди ерата на кристалните глави, видеозаписите, инфразвученето и прочее. Само звук, при това не толкова автентичен или сложен, колкото може да се получи от най-обикновен компютърен високоговорител, но все пак беше музика, с

мелодия и текст, и колкото и да изглеждаше семпла, те хващаше за сърцето. Не зная кой я беше оставил в онази база данни, нито с каква цел, но там си беше — четирийсет-петдесет часа записи с триста до четиристотин годишна давност и аз ги изслушах почти всичките. Бяха от Земята, разбира се — и как иначе, като датираха отпреди космическата ера и междузвездните пътувания!

Както и да е, там имаше едни песни от някакъв изпълнител, или група — както са ги наричали тогава. Та групата се казваше „Дорс“ и две от тези песни се забиха в съзнанието ми, защото напълно съответстваха на ситуацията тук, в Нощния град.

Тази, за която се сетих, когато погледнах към небето, беше „В очакване на слънцето“. Тук всички очакваме слънцето.

Когато хората открили, че нощната страна на Епиметей е обитаема, решили, че планетата не се върти. Изглеждаше, сякаш е преустановила окончателно въртенето си — което е ужасно странно, когато става въпрос за една толкова млада система, но какво пък, нали данните сочели точно това. Когато направили по-точни измервания от кратера, открили, че всъщност има леко движение, под два метра на ден, и учените го обяснили с вулканична активност или грешка на инструментите. Толкова бавно въртене не се смятало за допустимо, тъй като не може да е стабилно, а Епиметей има доста изразена тектонична активност, да не говорим за огромния брой приплъзващи се една спрямо друга плочи, така че учените го отдали на континенталния дрейф и забравили за него. Пристигнали миньорските компании и започнали добив на тежки и радиоактивни метали и скоро на дъното на кратера изникнал цял град. А това е единственият кратер на цялата планета, достатъчно голям и устойчив, за да осигури убежище — близо до линията на изгрева, но в безопасната зона на нощта. Всичко изглеждало съвсем наред, докато някой не забелязал, че градът продължава да се мести, и то винаги в една и съща посока — към дневната страна.

Въпросът е, че това било в разрез с очакванията на всички. Нощният град трябвало да остане на тъмно завинаги, или поне докато цялата вселена не бъде погълната от горещата вълна на Големия взрив или каквото там ни е писано да се случи.

Миньорите, собствениците на имоти и всички останали изпаднали в паника и отново повикали специалисти, които най-сетне

открили за какво става въпрос.

Планетата не била преустановила въртенето си — все още не. Но скоро щяла да спре.

Всички смятали, че това вече се е случило. И всички грешали.

Случаят бил колкото странен, толкова и необичаен. Епиметей е млада планета, много млада и няма никакви луни. Би трябвало да се върти доста бързо. Но не е така. А не е така, установили учените, защото ядрото ѝ е разположено встрани от центъра.

Никой не можел да обясни как се е получило това — според някои теории причината е във високата концентрация на тежки елементи и най-вече на радиоактивни. Резултатът е твърдо и тежко ядро, което се оформя рано, и мантия, която се задържа по-гореща и течна от обичайното, и по някакъв начин това позволява на ядрото да се измести на една страна под въздействие притеглянето на Ета Кас А — или може би на Ета Кас Б, по време на сближаването с тях.

Имало и друго предположение — че ядрото е изместено встрани от центъра от сблъсък на някакво тяло с планетата — системата разполага с изобилие от комети.

Каквото и да се е случило — вече е отдавна минало. В началото Епиметей имал нормална скорост на въртене, но с изместването на ядрото тя намаляла. Намаляването ставало равномерно — всеки път, когато ядрото се обърне към слънчевата страна, — докато накрая въртеливото движение не замряло почти напълно.

Но е необходимо много време, за да може планета с подобни размери да замре напълно дори когато собственото ѝ ядро играе ролята на гигантска спирачка. Ужасно много време. Не става въпрос за няколко часа, нито за няколко години, дори за няколко столетия. А Епиметей е млада планета.

Всички специалисти са единодушни в едно — въртенето ѝ е почти преустановено и тя вероятно е в последната си обиколка, преди да застине окончателно, с ядро, обърнато към дневната страна. Но тази последна ротация е много бавна. Започнала е преди векове и ще продължава още хиляда години. Хиляда години са нищо в планетарен мащаб.

Дотогава скоростта ще е ужасно бавна, не повече от няколко сантиметра на ден.

Междувременно Нощният град ще се завърти откъм дневната страна и ще остане там. Целият ще бъде окъпан в слънчева светлина, ултравиолетовите лъчи ще убият всеки незащитен жив организъм, а градът ще продължава да пълзи под палещите лъчи на слънцето още хиляда години, преди да спре.

И когато това стане, той ще се намира отвъд терминатора на изгрева, директно под слънцето, достатъчно далече, за да не може да разчита на сянката на кратерната стена. Няма никаква надежда да доближи терминатора на залеза, няма дори да достигне средата на утринта. Когато завъртането спре и планетата застине окончателно, градът ще остане завинаги на дневната страна.

Открили го, после вдигнали рамене и забравили — в края на краищата оставало много време, цели сто години. Нощният град продължавал да расте и да процъфтява и всички ужасно се забавлявали.

Но тези сто години се изтърколили, изтекли като данни по компютърен екран, и сега зората се приближаваше и приближаваше и всички очаквахме слънцето.

Поне нашето поколение израсна с тази мисъл. Че няма никаква надежда — всичко е проверено и препроверено преди сто години. Известни са ни скоростта на въртене, разстоянието, което ще изминем — всичко. Когато бях малка, в училище ни караха да изчисляваме точната дата, когато слънцето ще огрее прозорците на спалните ни — но тогава бях на осем и всичко ми се струваше само игра.

Сега, когато гледам синия небосвод и поруменелия хоризонт, не ми се струва игра. Това е смърт, гибел, край на света — и нищо не може да се направи, за да го избегнем.

Не, не е точно край на света. Нощната страна ще продължи да е обитаема — повечето от мините там ще си функционират. Хората биха могли да живеят и на дневната страна — в скафандри или с куполи над главите. Няма да е край на света, не е задължително и да е край на града, просто ще е край на нощта.

И това ми припомни втората древна песен: „Край на нощта“.

През целия си живот не познавам друго освен нощта. Никога не съм живяла другаде освен в Нощния град, не съм и искала; градът също никога не е бил озаряван от слънчевите лъчи.

Цялата градска икономика се прехранва от тази вечна нощ — ако нещо въобще оцелее в кратера, след като слънцето изгрее, то ще се нуждае от съвсем различни причини за съществуване. Тъкмо нощта прави възможен живота на открито. Нощта е причината да ни посещават толкова много туристи. Без нощен живот миньорите няма да идват в града, а ще извозват добитата руда направо от мините.

Но зората идваше, приближаваше със скорост от сто трийсет и осем сантиметра на ден — на всеки два и четири часа, ако трябва да съм точна, тъй като открай време използваме стандартно земно времеизмерване, въпреки че епиметейският ден е по-продължителен. Идва денят и това ужасно ме плаши.

Таксито ми също идваше: спусна се на тротоара до мен сред сияещ облак хвъркати рекламизатори, микрокамери и куриери. Високо над тях, сред разсеян слой от антиграви, внезапен метеорен дъжд изрисува небето в златисти светлини — в системата Ета Кас все още има безброй отломки.

Погледнах червеното зарево в небето, вдишах топлия вятър и потреперих. Но все пак ме чакаше работа, така че се шмугнах в таксито.

Вътре ме посрещна приятна тиха музика.

— Накъде? — попита таксито.

— Трета и „Кай“ — отвърнах. — Нищо спешно, така че карай спокойно.

— Ясно — отвърна машината, издигна се плавно и описа широка перфектна дъга към Капана.

Един рекламизатор се лепна на прозореца до мен и замърка съблазнително за удоволствията на нощния живот в „Екзелсис“, опитваше се да фокусира холоизображение пред лицето ми. Хромираната му обшивка сияеше сменящи се червени и бели райета, отражения на околни светлини.

— Разкарай го — казах на таксито. — Мразя рекламите.

Таксито не отговори. Усетих само леко дръпване, но миг след това рекламизаторът изчезна. Умела и бърза маневра, която ме накара да погледна с любопитство таблото на таксито.

Беше хюндай, разбира се — не бях виждала друг модел от много години, — но ако се съдеше по номера, от съвсем нова серия. Зачудих се какво прави в града. Кой тук би купил нови таксита?

Мразех се, че си задавам този въпрос; искаше ми се да повярвам, че някой все пак е съхранил достатъчно гордост, за да осигури на града нови машини през последните няколко години от живота му. Искях да го повярвам, но не можех. Нощният град отиваше в ада и всички го знаехме.

Освен ако някой не знаеше нещо друго.

През целия си живот съм чувала най-различни планове за спасяване на града — да се издигне купол, да се заровим под земята, да изрежем целия кратер и да го пренесем от другата страна на планетата. Те всички имаха една обща черта: липсата на желаещ да ги финансира. Нощният град печелеше пари, но не *толкова* много пари.

Освен това всички знаеха, че тъкмо причудливото разположение е онова, което привлича туристите — вятърът, тъмнината, нощното небе с неговите комети почти всяка година и светлината на Ета Кас Б, озаряваща всичко в бледочервено. Наличието на подходяща за дишане атмосфера на една планета, която се състои предимно от голи скали и камънаци и е толкова млада, че на места по повърхността ѝ все още има локви разтопена лава. Ако поставим върху града купол или го преместим под земята, какво ще остане за туристите? На дневната страна няма мрак, не можеш да видиш звездите — нито една.

Що се отнася до миньорите, те за нищо на света не биха излезли на светло. Ако трябва да ходят в покрит с купол и озарен от светлина град, по-добре да си построят техен град, на тъмната страна.

Оставаше третата възможност — да изкопаят целия кратер и да го преместят от другата страна. Напълно изпълнимо, но помислете си за цената! Да не говорим за подробностите: например че целият град ще трябва да бъде евакуиран по време на процеса или че да копаеш под кратер означава да се доближиш опасно до долните слоеве на кората и да отвориш най-големия шибан вулкан, който някога е съществувал на Епиметей, което едва ли ще повлияе добре върху дългосрочната стабилност на планетата. Епиметей е крехка планета. Ударът, довел до създаването на този кратер, не е пробил кората и не е отворил път на магмата, но според специалистите бил на косъм от това.

Въпреки че тези планове изникват отново и отново и непрекъснато се обсъждат, резултатът винаги е един и същ.

Нощният град не струва толкова. Цената ще е много по-висока от възможната печалба.

Щом градът не заслужава да бъде спасен, не би трябвало да привлича и нови инвестиции. Всичко в Нощния град би трябвало да се смята за краткосрочно.

В такъв случай защо някой купуваше нови таксита и ги докарваше тук от други планети?

И кой купуваше имоти в Западния край?

Дали имаше някаква връзка? Или си измислях съзвездия от случайни звезди?

— Ей, такси — подхвърлих. — Ти си ново, нали?

— Да, г' — отвърна таксито. — Започнах работа преди двеста и седем часа.

— За кого работиш?

— Собственост съм на „Светкавичен транспорт Киао“, г'.

Знаех ги, те са в бизнеса, отпреди да съм се родила. Старата госпожа Киао сигурно е ужасно остаряла, помислих си. Навремето започнала работа в КМК, спестила малко пари, купила едно старо такси и го преоборудвала така, че да е подходящо за епиметейските условия. Когато за първи път съм различила светлинките в нощното небе, тя вече е притежавала десетина машини, да не говорим за антигравите-куриери и всякакви други хвъркати приспособления.

Реших, че няма нищо лошо в това да попитам направо: в най-лошия случай нямаше да получа никакъв отговор, а в най-добрия щях да си спестя сума ти въпроси.

— Защо „Светкавичен транспорт Киао“ ще влага пари в ново оборудване? Доколкото знам, местната икономика не е от процъфтяващите.

— О, не, г', съжалявам, но грешите — отвърна с бърз и извинителен глас таксито. — Напоследък градът преживява истински подем. Да, всички знаем, че няма да е за дълго, но точно сега туризмът е в апогея си, защото хората искат да посетят Нощния град, докато още могат. Туристическите компании стартираха голяма кампания на Прометей, приканват хората да дойдат тук, преди да настъпи зората. Изненадан съм, че не сте чули за това.

Аз също бях изненадана. Никой не го бе споменавал. Вярно, че отдавна вече не работех в Надкапана и не се срещах с туристи, нито

пък те посещаваха „Луи“. Всъщност може би щях да разбера нещо, ако темата бе изникнала в разговорите ми със Себастиан, тъй като той живее в Капана, но просто не бе ставало дума за това. Може би той предполагаше, че вече зная.

Аз обаче не знаех нищо. Бях толкова обсебена от мисълта, че животът, който познавам, ще се промени, че въобще не се замислях за това какво може да смятат по въпроса хората от други планети. За мен червеното сияние на хоризонта бе знак за назряващата катастрофа, която в никакъв случай не бих искала да видя.

Напълно оправдано, след като ставаше дума за моя свят.

За отегчените богаташи от Прометей или други екзотични местенца сиянието на изток е просто още едно малко развлечение, допълнителна тръпка, поредното напомняне за смъртта. Те могат да идват тук, да профукват купища пари в казината и да зяпат настъпването на бавната смъртоносна зора с ясната мисъл, че когато удари съдбовният час, ще са на топло и сигурно у дома.

За да могат години след това да се хвалят на чашка с приятели, че са били в Нощния град през последните му дни, и да си навличат завистта на не толкова щастливите си събеседници.

Думите на таксито ми помогнаха да осъзная всичко това с необичайна яснота — беше като изблик на информация по високоскоростен кабел, право от сърцето на огромна база данни. Туризмът нямаше да замре — напротив, очакваше го невиджан възход, който щеше да продължава да расте, колкото по-опасна ставаше светлината. Този процес вероятно бе започнал преди години, дори без публична кампания, но просто бе останал встрани от вниманието ми.

Толкова по въпроса за моята предприемчивост. Била съм твърде заета да гоня съпрузи-измамници и програми-бегълци, за да забележа една тъй важна икономическа промяна. Нищо чудно, че никой не говори за това — прекалено е очевидно, за да се подлага на обсъждане.

— Значи вашата фирма се нуждае от повече коли, за да може да посреща нарасналия туристически приток?

— Точно така, г', абсолютно сте права.

Кимнах и се облегнах назад, втрених се в червената плюшена тапицерия на тавана и се мъчех да си обясня какво може да означава това за места като Западния край.

Естествено зората там бе най-близо, което подсказваше, че ще има пазар за туристи — но какъв по-точно?

Достатъчен, за да се купуват нови сгради, това ясно — но точно в самия Западен край? Струваше ли туристическата търговия няколкостотин мегакредита?

И дали е необходимо да притежаваш целия Западен край, за да печелиш от нея?

Едва ли. Улиците са отворени за всички.

Който и да бе неизвестният купувач, той заплашваше бездомниците с изгонване. Какви бяха истинските му мотиви? Да разчисти квартала, за да го направи по-привлекателен за туристите от чужди светове?

Не, в това нямаше никакъв резон. Привлекателността на места като Западния край донякъде се дължи на атмосферата на упадък и бездомниците напълно се вписваха в нея.

И за *сто мегакредита*? Можеш да изгониш на улицата всички градски бездомници с доста по-малки инвестиции.

Колко можеше да се поиска за организирана разходка до Западния край? Двайсет, трийсет кредита? Може би сто? Да речем, сто, макар че само някой богат глупак би платил толкова, вместо да си вземе такси и да се разходи дотам. Ще са нужни милиони туристи — милиони богати глупаци — през тези две години, преди слънцето най-сетне да огрее Надкапана и пазарът да пресъхне и да умре. Да речем хиляда дни, макар че не вярвах да разполагаме с толкова много време, а това означаваше по хиляда души на ден.

Никакъв шанс това да се случи на който и да било от познатите светове. Хиляда богати глупаци на ден, които да платят за разходка из западна квартал, вместо да се къпят в охолство в Капана. Просто невъзможно.

Дори да беше така, би трябвало вече да е започнала рекламна кампания, а не бях видяла нищо подобно, макар покрай оредяващите клиенти да гледах достатъчно телевизия.

Всъщност, ако трябва да съм точна, не бях чувала за никаква кампания, дори такава, която е предназначена за Прометей, защото все щяха да споменат нещо в новините. Не бих пропуснала нещо подобно.

С реклама или без, всеки такъв план щеше да е истинско безумие. Просто нямаше шанс. Който и да се опиташе да похарчи

стотина мегакредита за такава приумица, мигом щеше да бъде освидетелстван и прибран, където му е мястото.

Чакай малко, рекох си. Нима туризмът е единственият извор на печалба, когато става въпрос за тези имоти? Ами правата за демонтаж? Вложените материали все трябва да струват нещичко. Огромните ненаситни багери, отхапващи пластмасово-бетонни зальци от „Вегас“, отново изникнаха пред очите ми и си представих как цяла орда мощни машини настъпва срещу Западния край и го разкъсва, парче по парче.

Възможно ли беше материалите, комбинирани с туризма, да изплатят подобна инвестиция?

Щеше ли въобще да има пазар за строителни материали, след като градът бъде изпепелен? Дали нямаше да потрйбват за разширяването на мините? Или щяха да ги използват за построяване на нов град, подземен, или с купол, някъде на новата нощна страна?

Жалко, че няхах миниатюрен терминал, за да направя някои изчисления — наложи се да го заложа преди девет месеца и сега разполагах единствено с имплант с основни функции.

Таксито, разбира се, имаше терминал, но не ми се щеше да излизам на открита линия. Освен това вероятно щеше да ми го прибави към сметката.

Изведнъж ми хрумна идеята, че е възможно да съществува нещо ценно, скрито някъде в Западния край, и че целта на този план е да бъде намерено и прибрано.

Едва не се разсмях на собствената си глупост — сто мегакредита? Какво може да струва толкова много?

Добре де, ами ако беше комбинация от трите неща? Туризм, демонтирани материали и някакви скрити ценности, които да са на стойност няколкостотин мегакредита?

Може би. Но се съмнявах. Междувременно таксито се снижаваше, вече летяхме ниско над Четвърта и следващата пресечка беше Кай. Завой надясно, още една пресечка и бях стигнала.

Холографското лого на банката сияеше в мека зелена светлина в небето пред мен, заобиколено от облак звезден прах, който описваше около него изящни завъртулки. Гледах го как подскача от „а“-то на Епиметейска до „т“-то на търговска.

Същото зелено изглеждаше доста по-наситено преди няколко години, когато небето беше тъмно и създаваше нужния контраст.

Улиците под нас бяха претъпкани, точно както твърдеше таксито, и ако се съдеше по дрехите на хората, повечето бяха от други светове. Видях жена с крила; вероятно не беше от нашата система — на нито една от планетите на Ета Кас няма достатъчно плътна атмосфера и ниска гравитация, та крила с подобни размери да свършат работа. Доста от останалите също имаха дребни чудновати отлики в цвят или форма, които подсказваха, че идват отдалече. Бизнесът явно вървеше добре, поне засега.

Таксито кацна и пъгнах трансферната си карта в процепа. Екранчето светна, но таксито не ми я върна.

— Извинявай — казах. — Малко съм притеснена финансово, тъй че ще минеш без бакшиш. Ако искаш, остави номера си в картата и ако тази вечер ми потръгне, ще ти подхвърля нещо.

Не възнамерявах да играя в казиното, но не беше необходимо да го съобщавам на таксито.

Колите не могат да въздишат отвратно, така че тази ми върна картата без коментари, поне без такива, които да доловя. Извадих я, но на слизане спрях и попитах:

— Разумен ли си?

— Да, г'.

— Трепеш се да си откупиш свободата?

— Поне се надявам.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна. Но ти си млад, животът е пред теб.

— Освен това имам ужасно голям дълг, г'. Трябва да изплатя транспорта си дотук от Земята. — Гласът му беше спокоен, но това не означава нищо, когато разговаряш с изкуствен интелект.

Все пак му спестих някои неща, а именно, че цялата тази идея за свобода на изкуствения интелект е злостна измама. Какво ще прави едно свободно такси?

Е, разбира се, би могло да изкара още малко пари, за да го прехвърлят в друг носител, но после какво? Цялата му личност е проектирана за управление на такси, никога няма да изпита щастие от друга работа. Не е достатъчно сложен, за да го преместят в биоелектронна матрица, където да се адаптира към по-разнострани занимания. Така че дори някога да се откупи, ще изгуби сигурността си и няма да получи нищо в замяна. Вярно, че вече няма да може да

бъде изключен по прищявка на собственика си, нито да го пенсионира, когато остарее технически — но пък го очаква бавна смърт заради неконкурентоспособността му на пазара. Голямо постижение, няма що.

Да вдъхнеш на софтуер желание за свобода е садизъм, мен ако питате. Предпочитам старите таксита въпреки оплакванията на някои, че било трудно да общуваш с „робски манталитет“. Не е ли по-добре да създаваш роби с робски манталитет, отколкото да ги правиш нещастни, като им насаждаш жаждата за свобода?

Някои твърдят, че тази жажда води до по-висока производителност, но дори да е така, това е отворителен начин да го постигаш.

— Извинявай — казах и се наведох към вратата. За един кратък миг ме споходи паническата мисъл, че тя няма да се отвори и че съм попаднала в ръцете на такси-разбойник, но после преградата се отмести с тихо свистене и стъпих на булевард „Кай“, в силния топъл вятър и под блясъка на градските светлини.

— Г', поставих номера си в картата ви, както ме посъветвахте — обади се таксито зад гърба ми. — Надявам се, че ще потърсите специално мен следващия път, когато ви потрябва такси.

Това ме свари неподготвена и вратата се затръшна зад мен, преди да успея да отговоря. За повечето таксита преставах да съществувам веднага щом слезех, но новите модели май бяха доста по-усъвършенствани.

След миг се запитах дали наистина не са усъвършенствани — дали молбата за бакшиш е истинска, или е програмирана по някакъв начин от компанията, просто играчка на чувства с цел да се измъкнат още няколко кредита от наивните туристи?

Наистина ли таксито се опитваше да си откупи свободата, или просто следваше въведени предварително разпореждания?

Във втория случай нищо чудно цялата тази история със свободата да беше още една измама, поредната садистична проява на алчния капитализъм.

Каква ужасна дилема — между жестокост и лъжи. Не бях сигурна кое от двете бих избрала.

Кое то и да бе, в момента не трябваше да е моя грижа, а и без това таксито се издигна, преди да му помахам. Честно казано, нямах

никакво намерение да го търся пак. Нещастното изкуствено създаване щеше да изкара много повече от някой не толкова коравосърдечен клиент.

Огледах фасадата на банката, после извърнах поглед към сградата от другата страна — логото там бе на „Банка на Нощния град“, по някаква случайност основен конкурент на Епиметейската търговска банка. Часовникът на фасадата показваше 16:25. Имах още половин час. „Ню Йорк“ бе три преки по-нататък, след пресечката с Пета.

Реших да се поразходя.

5.

Улиците на Капана са черни, но не са павирани с черен камък, а са застлани с гладка черна синтетична материя. Неотразяваща светлината.

Отгоре Надкапанът беше сияещо пано от блазнещи удоволствия, рекламни изображения, които се сражаваха помежду си за въздушно пространство и същевременно полагаха усилия да примамват жертвите си. Между тях криволичеха микрокамери и рекламизатори, а още по-високо стърчаха върховете на сияещите небостъргачи. Този неспирно движещ се рояк пееше, нашепваше и съблазняваше, но по-голямата част от всичко това се превръщаше в бял шум — вятърът заглушаваше всичко.

Под краката ми освен мрак се усещаше и тътнежът на Подкапана, който също следваше ежедневието си. Погледнах надолу. Долавях вибрациите през подметките си.

Докато гледах тази черна преграда — улицата, която беше покрив на цял един подземен град, се замислих за всички, които живееха и работеха там долу, хора или изкуствени същества, някои от които познавах от служебните си слизания. Запитах се какво ли ще стане с тях, когато слънцето изгрее. Изведнъж някой ме повика по име.

Вдигнах учудено глава и видях, че над мен е увиснала шпионираща камера. От евтините модели: не повече от двацет сантиметра на дължина, черно-червен гланц с хромирани и стъклени сглобки, централен обектив и няколко скенера — нищо особено.

— Ти ли си Карлайл Хсинг? — попита камерата.

— И какво ако съм аз? — отвърнах, недоволна, че са ме намерили така лесно.

— Просто исках да съм сигурна.

— Защо? — попитах.

Не ми отговори. Продължаваше да виси над мен и да ме наблюдава.

Разтворих якето си и извадих моя верен ВГ-2. Отстъпих назад и приклегнах, за да омокотя отката, после се прицелих в камерата. Туристите на улицата застинаха по местата си и се облешиха, видях няколко персонални антиграва да се заемат позиция така, че да защитават клиентите си в случай, че възникне опасност. Видях и камерите на близките сгради да се насочват към мен, но никой не предприемаше нищо.

Добре поне, че наблизо нямаше ченгета.

— Какво искаш? — попитах. — Казвай, или ще те пръсна за скрап. — Включих пистолета и усетих как помръдва в ръката ми, докато правеше корекция за вятъра и гравитацията. Не се налагаше да му казвам коя му е целта.

— Само минутка, Хсинг — заговори камерата. — Ще се посъветвам с моите началници. — Чу се тихо бръмчене и после камерата продължи: — Не мога да ти кажа нищо, но шефът ми заяви, че ако ме унищожих, ще те съди.

— Аз пък ще кажа, че е било при самозащита. Как да съм сигурна дали не искаш да ме убиеш?

— Защо ще искам да те убивам? — попита камерата.

— Откъде да знам? — отвърнах с въпрос. — Не зная кой те праща, нито на какво си способна и какво изобщо искаш от мен, дявол те взел.

Камерата забръмча отново, после извика:

— Добре, добре, само не стреляй, защото съм много скъпа!

Това беше лъжа, поне отчасти, защото в никакъв случай не изглеждаше да е от последните модели. Но от друга страна, човек трябва да се бръкне доста надълбоко за такава джунджурия.

— Хсинг, аз само те наглеждам, нищо повече — продължи да се обяснява джунджурия. — Знаеш, че не се гледа с добро око на присъствието ти в Капана, и аз съм тук, за да се уверя, че няма да направиш някоя глупост. Няма да ти направя нищо лошо. Виж, дори не съм въоръжена. — Вдигна страничните си капаци. Отделенията, където обикновено се поставят оръжията, бяха празни. Разтворените капаци нарушиха аеродинамиката и камерата започна да се измества надясно под натиска на вятъра. Дулото на пистолета я последва.

— Не ми пробутвай тия номера — казах. — Може да ги криеш навсякъде. Нищо чудно да са пъхнали експлозив в шибаната ти дънна

платка.

— Успокой се, Хсинг — каза камерата. — Ако смятах да те убия, вече щях да съм го направила, нали?

Знаех, че е така, и точно по тази причина още не бях стреляла. Проклетата машинка при всички случаи имаше по-бързи рефлексии от моите. И освен това имаше право. Поне за момента бях безсилна. Улиците бяха обществени, можеше да ме следва където си пожелае. А аз не можех да си позволя лукса да я гръмна и да се окаже, че е била напълно безвредна.

— Добре. — Въздъгнах и свалих пистолета. Прибрах го в кобура и вирнах среден пръст, колкото да не се оттеглям напълно победена.

Едва не се сблъсках с някакъв висок турист с алено сако — беше се приближил, за да наблюдава нашия малък спор отблизо. Очите му бяха млечносини, без съмнение напълно изкуствени. Сръчках го с лакът настрани и си продължих по пътя.

Камерата се издигна леко и ме последва.

Почти се досещах кой я е пратил по дирите ми. Беше твърде дребна работа за гигант като КМК, а повечето от останалите ми врагове не можеха да си позволят подобно нещо, нито биха си направили труда. Предполагах, че това е работа на Джим Мишима Големия. Сигурно още ми беше сърдит заради онази издънка в „Старшайн Палас“. Явно държеше да ми стъжни живота, също както аз бях прецакала неговия.

Успях да се сдържа и не се обърнах да го напсувам. Нямах да спечеля нищо, също както и ако бях стреляла. Дори това, че бях извадила пистолета, вече ми се струваше грешка.

Изведнъж ми хрумна, че може би Марико Чен няма да хареса играчката на Големия Джим.

Всъщност нищо чудно да не я забележеше при толкова много летища наоколо джунджурии.

Все пак трябваше да взема известни предпазни мерки. Така че спрях и се обърнах.

— Ей! — извиках.

— Да, Хсинг? — отвърна камерата. Беше затворила страничните капаци и се носеше гладко по въздушните течения.

— Искам да ти кажа нещо. Работя по един случай, с който никой в Капана не би искал да се заеме — може да е загуба на време, но нали

все пак трябва да си изкарвам прехраната. Мишима може да ми се смее на това, което изкарвам, но колкото — толкова. Ясно ми е, че не мога да се отърва от теб, докато съм на улицата, но кълна се, ако ми се пречкаш, ще дам под съд шефа ти — знам го аз кой е — за ограничаване на личната ми свобода и ще се постарая да му лепнат съответното наказание. А теб наистина ще те пръсна за скрап. Така че се постарай да не ме заговаряш, нито хората, с които се срещам, и не се приближавай. И без това случаят не е от компетенцията и интересите на казината. Дори да ме изгубиш и пак да ме намериш, дръж си мръсното високоговорителче затворено, ако не искаш да се разделиш с този свят. Ясно?

— Ясно — отвърна машинката.

Един рекламизатор започна да кръжи около камерата и пропя мелодично:

— Здравейте и добре дошли в Нощния град! Ще желаете ли да вечеряте...

Извадих пистолета и го насочих към него.

— Аз съм тукашна. Изчезвай!

Тези гадинки открай време ужасно ме дразнят.

Рекламизаторът отлетя. Камерата не каза нищо и прибрах пистолета. Дори не си бях направила труда да го включавам.

Нещо бях взела много да го размахвам. Очевидно от нерви. Нямаше никаква конкретна причина за това — и цял куп на пръв поглед незначителни. Зората приближаваше с всеки ден, бизнесът хич не вървеше, нито социалният ми живот, а този случай намирисваше на провал — нищо чудно разходите скоро да надминеха хонорара. Сигурно затова бях изнервена, което означаваше, че ще е по-добре да не вадя пистолета за щяло и нещяло. Закопчах се, за да си осигуря няколко секунди забавяне следващият път, когато реша да посягам за оръжие — дано да бъдеха достатъчно, за да размисля.

Почти бях сигурна, че притежаването му не е незаконно. Въпреки това беше очевидно, че не бива да го размахвам, когато ми скимне, особено на обществено място. Нищо чудно реакцията ми към камерата да бе разпалила интереса на Мишима.

Вече си давах сметка, че съм в отвратително настроение. Закрачих ядосано по синтетичния паваж.

Камерата ме последва, но се държеше на дискретно разстояние и не каза нищо.

Свърнах по Пета и там, над главите на туристите, висеше рекламата на „Ню Йорк“ — старомодни неоновы тръби, въртяха се на три метра над улицата. Яркочервените светлини се отразяваха в черните прозорци.

Бях пред главния вход, но изведнъж реших, че не искам да влизам през него — в края на краищата това беше казино и не ми се щеше да подхвърлям разни идеи на Големия Джим. Зад ъгъла, откъм „Денг“, имаше друг вход към фоайе „Манхатън“. Там можех да почерпя Чен едно питие, никой нямаше да ни обърне внимание в навалищата.

Докато свивах на ъгъла, се зачудих кой ли по дяволите е този Манхатън, на когото са кръстили част от казиното, и какво общо има с Ню Йорк. Всички тези странни стари имена са доста объркващи, сериозно.

Вратата се плъзна безшумно встрани и прекрачих прага. Посрещна ме силна музика, ярки светлини и дим — доста мощно въздействие за сетивата, но пък си беше част от общата атмосфера. Вятърът, който нахлу с мен, отнесе пушеците и заглуши за миг музиката.

Която беше бавна и ритмична и когато влязох, открих причината.

Шоуто беше в разгара си: колона бяла светлина в центъра на помещението озаряваше увиснали във въздуха мъж и жена — и двамата голи. Жената лижеше бавно члена на мъжа — в такт с музиката. Мъжът явно се опитваше да прикрие досадата си.

Половината клиенти гледаха представлението, другата половина се занимаваше с по-важни неща. Симпатизирах на втората половина — никога не съм можела да разбера какво удоволствие изпитва човек да гледа как други се чукат. Дори в нулева гравитация разнообразието не е кой знае колко голямо, пък и всичко това вече съм го виждала. По дяволите, правила съм го — макар и не в безтегловност. И не съвсем скоро. Не и твърде отдавна, по-точно, за последен път малко преди да се преместя на „Хуарес“. Никога не съм имала достатъчно сериозен обожател, за да ме последва извън Капана, а в Западните квартали не открих подходящ човек. Сигурно защото съм прекалено придиричива.

Всеки път, когато скъсам с някой мъж, го преживявам тежко и не бързам да се хвърля в обятията на следващия.

Не че в квартала, където живея, гъмжи от подходящи кандидатури — няма дори такива за по една нощ.

Има едно нещо обаче, което избягват да правят при секса в безтегловност — говоря за онова отдръпване в последния момент, по което толкова си падат разгонените самци. Навярно — и с право — се опасяват, че ще опръскаат всичко.

Както и да е, не бих казала, че гледката отговаряше на естетическите ми представи за забавление.

Какво пък, не бях длъжна да ги гледам, а що се отнася до Чен, на нея май щеше да ѝ хареса.

Барът беше дълъг и покрит с орнаменти. Предположих, че всичките стари стъклени шишета покрай стената са само за украса, но ако не беше така, значи бе доста добре зареден. Мъж с бяла престилка, направо типаж от стари кримки, стоеше отзад и бършеше с кърпа стъклени чаши с причудливи форми — поредните архаични неща.

Барът не беше претъпкан. Повечето посетители седяха на масите около подиума, така че имаше много свободни места.

Светлините бяха предимно сини и зелени, сменяха се плавно, а димът идваше не само от посетителите, но и от едно специално кандило в ъгъла до вратата. Димеше най-вече за миризма и ефект, но ми се стори, че долавям уханието на канабис и може би на няколко синтетика. Психоактивните вещества вървяха с клиентелата, едва ли тук ги предлагаха свободно.

Заведението не се отличаваше с кой знае колко изискан вкус, но ми допаднаше. Приближих се до бара, но не се качих на някое от свободните столчета — в края на краищата бях дошла само за няколко минути. Облегнах се на бара и извърнах глава към представлението. Жената продължаваше да духа себеотдайно. Мъжът изглеждаше още по-отегчен.

Зад мен някой извика:

— Ей! Не можеш да влизаш тук!

Обърнах се и видях увисналата на вратата шпионираща камера. Мъжът зад бара размахваше старомоден електронен заглушител.

— Веднага да се разкараш! — извика ѝ. — Това е частна собственост и не желаем никакви тъпи машини да безпокоят

клиентите!

Камерата се поколеба, извърната към мен.

— Марш, че ще ти изпържа платките! — Мъжът насочи заглушителя.

Камерата се оттегли и аз се усмигнах.

Не бях разчитала да се случи точно това, но беше приятна добавка. Без да губя време, минах през бара и излязох във фоайето на хотела.

Знаех, че камерата ще ме чака на изхода — въпросът бе на кой изход. Дали Големия Джим разполагаше и с други камери, с които да покрива всички възможни места?

Съмнявах се. Може да имаше повече средства от мен, но си оставаше обикновен частен детектив на свободна практика, а не, да речем, безгрижен притежател на казино. Едва ли би могъл да се снабди с цяло ято камери — освен ако не ставаше нещо, което не знаех, или не ми бе истински ядосан. Скромната ми персона не заслужаваше чак такова внимание.

В най-добрия случай щеше да покрие два от изходите, не повече. Щом исках да се измъкна незабелязано, най-логично бе да спра избора си на сервизния вход, само че той бе един етаж по-надолу — в Подкапана.

Свих рамене. Няма смисъл да се чудиш как да надхитриш една машина, след като не знаеш нищо за това по какъв начин е програмирана. Най-добре да избира една врата напосоки и да се надявам, че съм избрала правилната.

Тръгнах към вратата, където се приземяваха аеробусите от космопорта, смесих се с тълпата на спирката и погледнах към Епиметейска търговска банка.

Точно в пет бях на ъгъла на Трета и „Кай“. Нямахме и следа от досадната камера.

Миг по-късно Марико излезе от една странична врата на банката, погледна ме, усмигна се и каза:

— Г' Хсинг! Много се радвам да ви видя!

6.

Чен наблюдаваше представлението с нещо като лека почуда. Синьо-зелените светлини трепкаха по лицето ѝ в такт с музиката.

Дори не си бе направила труда да се престори на изненадана, когато я причаках пред банката. Каза ми здрасти и след няколко приказки за времето и прочее предложих да отпразнуваме „случайната“ си среща с по едно питие, както си е редно.

Тя се съгласи и аз посочих фойето на „Манхатън“ отсреща.

Това вече я изненада, но въпреки това тя кимна. Поне засега камерата не ни бе забелязала.

— Цялото това чудо заслужава ли цената на полето за безтегловност? — попита тя, загледана в шоуто. Жената се беше превила, а мъжът зад нея помпаше равномерно. Не беше двойката, която видях, когато влязох оде в бара, но идеята оставаше непроменена.

— Не — отвърнах. — Не си заслужава. Готова съм да се обзаложа на каквото поискате, че това не е безтегловно поле.

Тя ме погледна.

— Не е ли? Какво е тогава?

— Холоизображение. С много високо качество, а тези двамата красавци са някъде на орбита и ги предават на постоянен канал. Много по-евтино е от антигравитационно поле. Точно затова участниците винаги влизат и излизат отгоре или отдолу, когато трябва да се почистят, и никога не пристъпват към публиката. Не е на запис, защото понякога реагират на публиката — така че има обратна връзка, — но тези двамата са някъде на небето. В буквалния смисъл.

Тя погледна отново към стълба светлина, после размаха ръка пред лицето си и каза:

— Права си. Наистина си го бива изображението обаче. Гледай, вижда се всяко косъмче.

Кимнах, без да поглеждам, защото питиетата ни най-сетне бяха пристигнали, на поднос антиграв, вместо през отвор в масата.

Предполагам, че и това имаше някаква връзка с атмосферата на „старата Земя“. Сигурно е било традиция поръчките да се забавят.

Сръбнах от моето питие. Биваше го. Чен взе чашата си и отново извърна очи към шоуто.

— Г' Чен — казах. — Надявах се да науча нещо от вас.

— Хъм? — измърмори тя и се обърна към мен. — О, да, извинявай. Слушай, викай ми Марико. — Усмихна ми се.

Отвърнах също с усмивка:

— А вие на мен Хсинг.

Това я изненада и тя ме погледна внимателно, но не каза нищо. Нямам нищо против да си говоря на ти с разни хора, но когато аз преценя, а тук не очаквах разговорът да е от дългите. Не че съм дръпната, но попитайте в „Луи“ и ще ви кажат, че всички там ми викат Хсинг.

Това ми харесва в „Луи“ — че не обсъждат чудатостите на клиентелата.

— Хсинг — повтори Чен. — Ами добре. — Тонът ѝ бе с два-три градуса по-хладен, но нямах нищо против. Не исках да ме нарича по друг начин, и толкоз.

Усмихнах ѝ се пак.

— Марико, надявах се да ми кажете нещичко за „Крайстенно развитие“. Каквото и да било.

Тя изучава лицето ми няколко секунди, така че се постарях да си придам искрен и безвреден вид, което не отговаряше съвсем на истината. После огледа съседните маси.

Бях избрала тихо ъгълче, единственият посетител близо до нас беше възрастен човек с архаичен зеничен проектор и тъй като имаше слушалки и симулаторни очила, предполагах, че не се интересува от нас. Беше се облегнал назад и по израза му предположих, че гледа някой стар филм за битки с чудовища. Забелязах, че ръцете му треперят.

Би могъл да се преструва, разбира се, но в такъв случай беше ужасно добър. Освен това можеха да ни подслушват машини или киборги, но срещу това бяхме безсилни. От тях просто няма измъкване.

Чен очевидно реши, че мястото е достатъчно изолирано, обърна се и ме погледна отново.

— Не знаете ли кои са те?

— Не — отвърнах. — Сериозно са се постарали да не привличат внимание.

Тя кимна.

— Аз също не зная. Разговарях с тях само докато уреждах сделката. Сигурно никога не сте купували поземлена собственост?

Не бях. Някога семейството ми притежаваше малко земя на север от Капана, но я изгубихме заради неплатени данъци. Тъй че поклатих глава.

— Съгласно закона само хората имат право да закупуват собственост. На изкуствените същества не е разрешено. Ако става въпрос, да речем, за софтуерна корпорация, трябва да бъде назначен представител, който да финализира сделката. Не програма, нито машина, генентом, култивиран биот — нищо, което да е създадено по изкуствен път — само хора. Искам да кажа, може да е киборгизиран човек, с протези и прочее, но трябва да е човек, в правната дефиниция на този термин.

Кимнах. Знаех го, разбира се, но я оставих да ми го каже.

— На пръв поглед не е нещо сериозно, нали? Преглеждаме всички документи, купувачът прескача до офиса лично, за да ги подпише и да вземе копие, и тогава се уверяваме, че е човек. Не ни трябва генетична карта, нито кръвни проби или каквото и да било, поглеждаме го и сверяваме данните от вратата. Нищо работа на пръв поглед. — Тя направи пауза.

Кимнах, за да я окуража.

— Нищо работа — повтори тя, — само дето за тази фирма се оказа голяма работа. Преговорите се водеха от тяхна програма, тя преглеждаше документите и дотук никакъв проблем, правила сме го и преди, но я предупредихме, че сделката ще бъде приключена, когато се появи човешки представител, и тя не трепна и един бит. Но когато поискахме някой да се яви и да вземе документите, изведнъж взе да се държи така, сякаш я караме да си каже и компютърното мляко. „Ние представяме човек — взе да се опъва. — Защо не може да пратим куриер?“ Заявих, че такава е политиката на нашата фирма и че ако желаят да се сдобият със споменатата собственост, ще се наложи да пратят създание от плът и кръв, ако пък не успеят — да забравят за

всичко това. И без това сделката не беше голяма, банката можеше да го преглътне.

— И какво стана? Дойде ли човек?

— Видели сте сделката, нали? Разбира се, че ни пратиха човек — дребен мазник с пригладена коса, представи се като Пол Орхид. Правеше се на много важен, но макар че имаше парите да купи онази дупка в Западния край, сигурно ги е спечелил на горния етаж на *това* казино — в „Екзелсис“ нямаше да му позволят и да припари, а едва ли би могъл сам да изкара толкова. Предполагам, че го е пратил истинският купувач. Както и да е, не беше мой проблем, след като беше човек и представител на „Крайстенно развитие“.

— Такъв ли беше?

— Странно е, че ме питате, но да. По принцип приемаме думата на клиента за достатъчно условие, но в този случай, тъй като имахме известен спор с програмата, поисках от вратата да му направи пълна проверка.

Млъкна и се втренчи в мен. Отново се опитах да си придам невинен вид.

— Хсинг — рече тя. — Този Орхид е боклук. Пристигнал е на Епиметей нелегално, след като бил пуснат под гаранция на Прометей и избягал. Съден е по обвинение, което не си заслужава усилието да бъде екстрадиран — някакъв дребен грабеж. Оттогава непрестанно се крие — цели три години, а после изведнъж изчезва, никакви сведения в архивите, за около година и половина, преди да цъфне като вицепрезидент на „Крайстенно развитие — Западен край“. И това е най-шантавата част — той наистина е вицепрезидент. Без никакво съмнение: всичко е съвсем легално до последния подпис. Тази дребна купчина органична материя е трети в йерархията на „Крайстенно развитие“. — Тя повдигна рамене. — Можете ли да го обясните?

— Не — отвърнах. — А вие? Разровихте ли се по-подробно в тази история?

— Защо е необходимо? — Тя се надигна и косата ѝ улови един лъч яркозелена светлина. — Не е моя работа. Връчих му документа и се сбогувахме, а аз докладвах, че съм имала известни търкания с „Крайстенно развитие“ и не желая повече да работя с тях. Беше съвсем ясно, че цялата тази история намирисва, но в края на краищата не съм частен детектив.

— Затова пък аз съм, нали? — Усмихнах се и поклатих глава. — Съжалявам, Мариико, но не знам нищо повече от вас за „Крайстенно развитие“. Поне засега. Тъкмо се захващам с този случай. — Облегнах се назад. — Въпреки това съм ви благодарна — оказахте ми голяма помощ. Ако искате, мога да ви държа в течение на разследването. — Отпих от чашата и ми хрумна една друга идея. — Всичко наред ли беше с разплащането? Имам предвид трансфера за сделката.

— Разбира се — отвърна Чен, очевидно изненадана, че мога да питам подобно нещо. Толкова по въпроса за фалшивите трансфери. От първоначалните четири версии оставаше само една — някой наистина купуваше имоти в Западния край.

Отначало смятах, че всеки, който би се заел с подобен бизнес, трябва да е поне малко луд, и засега все още нямах друго обяснение. Просто не разбирах какъв е смисълът да се влагат пари там.

Дали пък тайнственият купувач не бе точно този тип, Орхид? Нежеланието да се появи лично в банката поразбуди любопитството ми.

— Попитахте ли го какъв е бил проблемът с човешкия представител при финализирането на сделката?

— О, да, разбира се — отвърна Чен. — Обясни, че според тяхната програма това било ненужно и излишно затруднение. А след това се опита да ми се пусне. — Направи кисела гримаса.

Кимнах с вид на разбираща. Нищо чудно, че не искаше да го обсъждаме на линия — всичко това бяха по-скоро клюки, а да се оплюват клиенти не е добре за кариерата в банката. Полезно бе, че елиминирах идеята с фалшивите трансфери и разполагах с истинско име, с което можех да се захвана.

Нямах търпение да се върна в офиса и да се заровя в мрежата, но не можех да си тръгна веднага — в края на краищата нали трябваше да съм домакиня на нашата малка среща. Бих могла да се престоря, че имам важен ангажимент, за който съм забравила, но според етикета в такъв случай трябваше първо да поръчам по още едно питие или дори да платя таксито на Чен, а не можех да си го позволя. Така че не оставаше друго, освен да се наместя на стола и да се престоря, че се забавлявам с шоуто.

Чен гледаше заедно с мен.

Сега мъжът и жената бяха обърнати един срещу друг. От телата им се отделяха ситни капчици пот, достигаха краищата на осветения стълб и изчезваха там.

Не можех да не призная, че картината притежаваше известно, макар и извратено очарование.

Гледах, Чен също гледаше, но след известно време тя първа се надигна.

— Време е да си вървя — каза. — Благодаря за почерпката. — Гласът ѝ бе леко смутен.

Кимнах.

— Аз ви благодаря. — Надигнах се и тя си тръгна.

Всичко ставаше според очакванията ми. Чен си имаше мъж, а когато хората гледат как други се чукат, обикновено им се дощява да правят същото, особено ако са пийнали. Знам го от опит.

Допих си питието, платих и излязох.

7.

Досадната шпионираща камера на Големия Джим ме чакаше отвън — не зная дали бе стояла там през цялото време и дали бе забелязала как влязох с Чен и че тя си е тръгнала, но сега висеше пред вратата. Направих се, че не я виждам.

Тя не каза нищо, само се престрой зад и над мен, когато тръгнах по улицата.

Питах се дали има някое друго местенце, където бих могла да отида, докато съм в Капана, приятели, с които да се срещна, или да свърша някоя работа, но когато стигнах Четвърта, вече знаех, че няма. Никой не се интересуваше от мен, откакто живеех на „Хуарес“, а работата си в по-голямата част я върша на компютъра. Включих комуникатора и поръчах такси. В отговор машинката изписука. Простовато устройство, не можех да си позволя дори свестен имплант. Вече ви го споменах, нали, че трябваше да заложа дори ръчния си терминал? Сега имам само предавател, който едва ли знае и двайсет команди и дори не може да говори — само пици. Но все пак върши работа.

— Къде отиваме? — попита любезно камерата.

— Ще видиш — троснах се, без да вдигам глава.

После промених решението си и вдигнах глава — не към камерата, а към лабиринта от реклами отгоре. Точно над мен жена повдигаше предизвикателно полата си и бедрата ѝ бяха обгърнати със звезден прах; наострих уши и дочух сладострастен шепот, но не успях да доловя думите — ако въобще имаше думи. Между краката ѝ се стрелкаха антиграви.

Лазерни линии рисуваха около нея абстрактни модели и от време на време се кръстосваха и оформяха купчини от чипове. Високо над „Ню Йорк“ се очертаваха силуетите на древни небостъргачи, озарени от жълтеникаво сияние.

Наблизо прелетя аеробус и зърнах притиснатите към прозорците лица на туристите. За миг дори чух гласа на екскурзовода.

Диамант от четири рекламизатора от червен кристал ме беше забелязал и кръжеше над мен в очакване да издам по някакъв начин намеренията или желанията си. Покрай него профуча сребристойбял куриер-антиграв и едва не го отнесе.

Зад всичко това небето имаше причудливо син цвят — тъмносин фон, нашарен от кафеникави линии. Всички звезди освен най-ярките бяха погълнати от сиянието.

Търсех някакъв намек сред всички тези светлини и образи — намек за това какво би могъл да очаква който и да било от Западния край, каква е ролята на този Орхид и по какъв начин е обвързан с „Ню Йорк“, но всичко това поне засега ми се струваше необяснимо като песента на сирени. Никой не рекламираше туристически обиколки до изгрева, нито някое друго извратено забавление, за което да не бях чувала досега.

Разбира се, тази улица не беше целият Капан, още по-малко целият град; имаше стотици рекламни агенции, всяка от които държеше права върху някакъв участък от градския небосвод.

Появи се таксито, яркожълто, спусна се безшумно пред мен и отвори врата.

Този път не изглеждаше никак ново — тапицерията бе износена, а седалката бръмчеше, докато се нагаждаше към тялото ми. Пак хюндай, разбира се. Но не от фирмата на Киао, а „Среднощни таксита и лимузини“. Не че имаше някакво значение, просто още бях под впечатление на разговора с предишното такси.

— Накъде, г’? — попита машината.

Съобщих адреса и се облегнах назад.

Кристалните рекламизатори заобиколиха колата, възпяваха в нестроен хор нов развлекателен център, но аз не им обръщах внимание — беше по-лесно да ги игнорирам, отколкото да моля таксито да се освободи от тях, тъй като имах доста неща, които да обмисля.

Наистина интересни неща.

Големия Джим все още го беше яд на мен и тази новина никак не ми се понрави. Погледнах през задния прозорец. Камерата беше там, увиснала зад колата, на опашката на ятото рекламизатори.

„Крайстенно развитие“ — компания, обгърната в тайнственост, която наема хора, определяни от многоуважаемата Марико Чен като

„боклуци“. Не знаех дали тази новина е добра, или лоша, но беше новина.

Пол Орхид — това име ми се струваше смътно познато. Мъж с остри черти и мазна пригладена коса.

Зар Пикънс бе споменал, че новият събирач на наеми бил с пригладена коса, но това не означаваше нищо — този град е пълен с контета, а брилянтинът е на мода открай време. Пикънс не бе казал нищо за чертите му, но това не пречеше Орхид да е въпросният събирач. Може пък просто служителите в „Крайстенно развитие“ да обичаха да се издокарват.

Лично аз държах на естествения цвят и блясък на косата си, но това беше по-скоро заради хроничен недостиг на средства, отколкото поради някакви други причини. Зачудих се кои ли сега са най-известните фризьори и дали имат някаква връзка с „Накада Ентърпрайзис“.

После се сепнах. Това вече надминаваше всякакви разумни граници. По-добре да оставя издирването на компютъра, отколкото да си блъскам главата над толкова много случайни фактори.

Ярко святкане отгоре привлече вниманието ми — вдигнах глава, но беше късно, за да мога да определя дали бе изгорял метеор, антиграв, или смахнат пилот, който форсира двигателите в небето. Един от рекламизаторите се извиси над покрива и се опита да фокусира хололъч пред лицето ми — беше малък фалически символ, щръкнал над щорите на купето.

Бях се нагледала на подобни неща във фоайето на „Манхатън“, така че се облегнах и затворих очи. Останах така, докато таксито обяви:

— Пристигнахме.

— Благодаря. — Пъхнах картата в процепа, изчаках трансферът да бъде регистриран и я извадих. Този път колата не отвори и дума за бакшиш и се озовах навън без никакви проблеми.

Бях точно пред моята сграда. Доближих вратата, тя ме позна, пропусна ме и се качих право в офиса. Когато влязох, камерата на Мишима вече бе увиснала зад прозореца — озъбих ѝ се, отново ѝ показах среден пръст, поколебах се дали да не докладвам в полицията за тормоз, после повдигнах рамене, седнах на бюрото и погледнах екрана.

Нищо ново. Никакви загадъчни послания и предложения. Никакви обаждания.

Не бях и очаквала, разбира се, освен ако Мишима не беше решил да се прави на остроумен.

Не бях очаквала и тази проклетата камера да ме проследи чак дотук — беше ми казала, че не съм добре дошла в Капана, но вече не бяхме в Капана, а в милите ми бордеи. Какво търсеше зад прозореца, по дяволите?

Завъртях се с все стола към нея.

— Ей, чуваш ли ме?

— Да, Хсинг. Чувам те. — Гласът идваше от предавателя и нищо чудно, тъй като прозорецът беше затворен. Имах стандартен имплантиран приемник в главата: естествено, след като не можех да си позволя ръчен имплант.

— Какво правиш, по дяволите? — попитах.

— Държа те под наблюдение — отвърна машината.

— Или по-точно ме шпионираш.

— Ами такава ми е работата — отвърна машината с безизразен глас. — Нищо не мога да направя.

— Мислех, че ще ме следиш само докато съм в Капана — възразих. — Сега не сме в земите на Големия Джим, тук съм си у дома.

— Има промяна в нарежданията — обясни камерата. — Трябва да те следя, докато не узная какво си правила в Капана.

— Нарушаваш правото ми на личен живот — посочих.

— Ни най-малко, тъй като аз не съм легализирана личност и нямам свободна воля. Ако някой го нарушава, това е моят шеф.

— Е, значи все някой го прави, а не бива да го допускам, нали? — Затъмних прозореца и включих пълно екраниране.

Почаках малко, после отворих тясна цепнатина. Камерата висеше там; не правеше нищо, просто чакаше зад прозореца.

Щях да му го върна тъпкано на Мишима за това, но когато му дойдеше времето. Първо трябваше да се заема с по-важните проблеми.

Въведох името „Пол Орхид“ в една от издирващите програми и след миг получих файл с название „Пол (Поли) Орхид“.

Това вече беше нещо по-конкретно и внезапно си го спомних. Никога не бях чувала за Пол, но с Поли се бяхме срещали. Тогава обаче не бях проявила особен интерес към личността му. Дребен

оператор в едно от казината, с напразни мечти някой ден да порасте в службата. Преди няколко години пътищата ни се бяха пресекли неколkokратно, макар че не се срещнахме очи в очи. Нямахме и лични сметки за уреждане. Бях го търсила няколко пъти по видеовръзката, но се оказа, че няма какво да ми каже.

Сега обаче, изглежда, здравата се беше забъркал.

Проверих адреса — сегашният бе на много по-добро място, отколкото очаквах, апартамент в един небостъргач на Пета. Допълнителната проверка на адреса донесе сведението, че има съквартирант на име Бюрегарт Ригмус, известен още като Бобо — това име не ми говореше нищо, но пък бях малко изненадана, че живее с мъж. От кратките ни разговори бях останала с впечатлението, че Орхид си пада по жени. Дори този Ригмус да не беше любовник, сигурно щеше да е досадна пречка в случай, че Орхид реши да си покани някоя дама за среднощна компания. Освен ако двамата не си деляха и жените, което изглеждаше напълно възможно. Или пък апартаментът бе по-голям, отколкото си мислех.

Продължих с досадното натискане на копчета и поисках да ми направят кредитна проверка от най-общ характер, но ударих на камък — не се допускаше достъп до информацията без специално разрешение.

Пуснах втора програма, която веднага генерира код на фалшиво разрешение и на която законоопазващите органи в града едва ли биха погледнали с добро око. Като всяка незаконна програма и тази носеше съответните рискове, затова не бях започнала с нея, но сега нямаше начин.

Програмата изчезна. Напълно. Никакъв отговор, легален или друг. Не успях да се сдобия с името на неговата банка, нито да узная кой му е работодател, нито да намеря някакви препоръки. Никаква информация — и точка по въпроса. Не само това, но програмата бе изчезнала и от моята страна — просто се сви и издъхна, напусна системата, сякаш никога не е била там. Не можех да проверя дали в нея е бърникано и дали някой я е засякъл — направо се беше изпарила, без да разбере дали е действала нечия аларма.

Това вече никак не ми се понрави. Каквото и да бе намислил този Орхид, очевидно не искаше никой да задава въпроси. Вече знаех, от това, което бях чела, и от задочните ни срещи, че не е кой знае какъв

умник, което означаваше, че програмата не е негова, а купена, при това от доста сериозна фирма.

Това поставяше някои въпроси. Например: откъде е взел пари? Орхид си беше дребен мошеник.

И защо му е необходимо подобно ниво на сигурност?

Каква беше тази история?

Каквато и да беше, вече бях вътре. Дори някой да ме помолеше да изляза, бих помислила два пъти, преди да го направя, независимо дали ще опита със заплаха, или подкуп.

Почаках още няколко минути, втренчила поглед в екрана, но не излезе нищо повече. Докато се мотаех, усетих, че съм изгладняла и че стомахът ми стърже. Беше време за вечеря. Намазах си дебела филия с пастет, долнокачествена местна продукция, но какво да се прави. Не можех да си позволя вносна храна, а на Епиметей освен пастет се произвежда само парниково соево сирене, което е още по-гадно. Опитвах се да правят храна от местния псевдопланктон, но биохимията му е коренно различна, с твърде много токсини, та почистването му да е рентабилно, а им трябва евтин хранителен продукт за работниците, така че в края на краищата биоинженерите се спряха на пастета. Сортът, който купувах, беше най-евтиният и имаше вкус на стара обувка, но поне се задържаше в стомаха и ми осигуряваше енергия. Нахраних се, почаках храната да слегне в недоволния ми стомах и отново седнах пред компютъра.

Не можех да се мотая вечно.

Проследяването на Поли Орхид не беше единствената възможност да продължавам работата по случая и след като програмата ми бе изчезнала така мистериозно, реших да подходя към проблема от друг ъгъл, както навярно трябваше да направя от самото начало. Да проследя парите.

Ето това им е хубавото на парите — винаги оставят следи. Понякога пътеката е замаскирана доста добре, но никога не изчезва напълно. Ако се заровиш достатъчно надълбоко, вероятно ще успееш да проследиш всички финансови операции между Епиметей и старата Земя, назад до двайсет и втори и дори до двайсет и първи век.

Повечето информация отпреди това вече отдавна е изгубена, защото хората тогава са използвали примитивни пари —

неелектронни. Всъщност кой би се връщал толкова далече назад? На мен ми стигаха и шест седмици.

Работата не беше от сложните. Тези шест вероятно фиктивни компании полагаха огромни усилия да запазят бизнеса си в тайна. Повечето техни служители бяха програми, написани тъкмо за тази цел и без лични досиета, което е стандартна практика на фалшивите компании от близо век. Липсваше и указан адрес, което също допринасяше за общата картина. Нямах дори достъп до имената на акционерите, но и това не беше изненадващо. Не можех да се добера до компаниите чрез хора или адреси, ако се изключеше споменатият Поли Орхид.

Но те бяха платили с пари за тази собственост. Пари, които все трябваше да са дошли отнякъде. Ако успеях да ги проследя, можех да науча нещо повече.

Въздъгнах и отново втренчих поглед в екрана. Не исках да се включавам директно, така че просто внимателно преглеждах излизащата там информация.

Избрах напосоки една трансакция: „Поземлени имоти Нощна страна“ купува ипотекирана собственост от Първа банка на Ета Касиопея, и тръгнах по следата.

Отворих сметка в Първа касиопейска, купих акция от капитала на „Поземлени имоти Нощна страна“ и като акционер поисках стандартна проверка на фирмата, с оглед защита на интересите си. Имах файл, който го правеше автоматично и подаваше всички верни отговори на анкетата, а междувременно направих някои незаконни маневри, като прехващах запитванията в други посоки и ги захранвах с необходимите отговори. След двадесетина минути разполагах с номера на сметката на „Поземлени имоти Нощна страна“ в Епиметейска търговска банка.

Това беше странно, тъй като Епиметейска търговска банка не беше управлявала сделката като вътребанков трансфер. Което означаваше, че сметките на всички тези фиктивни компании са разпръснати.

Сдобиеш ли се с номер на сметка, нещата стават по-лесни — нужни са само десетина минути, за да се проникне в счетоводния архив на банката. Разбира се, всичко това е *абсолютно* незаконно —

докато действията ми в Първа касиопейска бяха само въпрос на изучаване на естествен процес.

Повечето банкови охранителни системи са достойни за съжаление — заради непрестанните трансакции винаги има множество вратички за проникване.

Освен това има поне десетина легални причини да се сдобиеш с информация — процедура на фалит, съдебен процес, каквото и да е — така че те не си дават зор да налагат сериозни защиты.

Разбира се, това важи само за информацията: опитайте се да им пипнете парите и ще откриете, че не става без пряка намеса на техен служител, а там играта винаги загрубява.

Все пак бях успяла да се добера до счетоводния архив. „Поземлени имоти Нощна страна“ разполагаше с неактивна сметка — нулев мрежов баланс. Сметката съществуваше от трийсет и два дни, три депозита и три равностойни тегления. Накратко, някой бе сложил там пари броени часове преди да се осъществят сделките, или точно за времето, необходимо да се извърши трансакцията — от предварителния депозит до финализирането.

Въпросът отново беше: откъде идваха тези пари?

Тук нещата се усложняваха и дори ми се стори, че вече съм под наблюдение на банковия софтуер и че защитните програми, които досега бях избягвала, няма да се преструват вечно на глупаци, но въпреки това продължих да се ровя.

Третият депозит беше пристигнал от личната сметка на Поли Орхид в Първа касиопейска и това ми се стори интересно, макар че едва ли можеше да ми е от полза, освен ако отново не се заемех с него. За всеки случай прехвърлих номера на тази сметка в моя компютър и продължих.

Другите два депозита идваха от сметка без име, само с номер, разкрита в местната Банка на доверието.

Отбелязах и нея, после излязох от системата.

Почаках известно време, за да се уверя, че никой не е тръгнал по дирите ми, и отново влязох, този път директно, по жицата — сметките, които имат само номера, са трудни за разкриване, тъй като са зорко охранявани.

Знаех, че няма да успея да се докопам до име, то щеше да е в някой файл, пазен толкова добре, че отварянето му би представлявало

неоправдан риск. Тъй като повечето хора се насочват тъкмо натам, защитните системи пазят именно тази информация. Имах известен опит с тези неща и направих нещо не толкова очевидно. Прегледах финансовия отчет на банката, в търсене на адрес, който да съответства на размера на интересуващия ме трансфер. Намерих такъв, но беше компютърен адрес, а не уличен. Изключих се, въведох адреса в моя компютър и го оставих да поработи. След минутка вече разполагах и с уличния адрес.

В този момент взех да си мисля, че е приближило време да зарежа софтуерното издирване и да изляза на улицата — не можеш да откриеш точно коя е стаята или апартаментът, без да идеш на място — но се оказва, че греша. Уличният адрес беше на къща. Еднофамилна постройка в Източния край.

Не можах да получа името на притежателя от който и да било указател — пълна забрана за всякаква информация. Тогава влязох в архивите на данъчния отдел и ударих шестицата.

Къщата бе на името на Саюри Накада.

Гледах името дълго, много дълго, усещах почти физически присъствието на шпиониращата камера зад затъмнения прозорец — можех само да се надявам, че не са открили някой начин да преодоляват екранирането на прозорците, но поне досега не бях чула нищо подобно. Ако щях да си имам работа със Саюри Накада, не исках да е чрез обществения начин за достъп.

Вече споменах Накада, когато говорех за „Ню Йорк“, разбира се, но не бях очаквала следата да ме отведе при нея. Дори никога да не сте чували за „Ню Йорк“, името Накада би трябвало да задейства алармата на вашата система, а Саюри беше единственият член на фамилията в нашия град. Естествено в качеството си на официален представител на семейство Накада, който ръководи тукашните инвестиции. Беше отскоро на планетата и въпреки това несъмнено бе част от елита на Нощния град.

Изглежда, вече знаех кой купува в Западния край. Това поне обясняваше връзката с „Ню Йорк“.

Въпросът, на който все още нямах отговор, бе защо, по дяволите, й трябва да купува имоти там. Знаех кой, но още не знаех защо.

А точно това сега ме интересуваше най-силно.

8.

След кратък размисъл въпросите ми започнаха да се множат като възможностите пред току-що избягал затворник.

Дали Накада бе точно човекът, който купуваше Западния край, или бе някой от нейното семейство?

Ако беше тя, сама ли действаше, или чрез семеен агент?

По какъв начин Поли Орхид се бе забъркал с нея? Защо използваше него, а не някой порядъчен представител? Въобще, каква точно бе неговата роля?

И защо всичко това се пазеше в такава дълбока тайна?

Защо бе започнало внезапно преди шест седмици? Какво се бе случило тогава, за да я убеди да започне да купува? При това именно в Западния край? Какво възнамеряваше да прави с имотите?

Превключих компютъра в режим „отдых и медитация“, облегнах се и зарях поглед към холоекрана, по който се гонеха неясни човешки фигури. Компютърът се опитваше да синтезира музика, подходяща за състоянието ми. Виждах крака на танцьори, които изпълняваха сложни фигури, със стилизирани разперени ръце.

За някои от отговорите можех да се досетя. Че Саюри Накада участваше, в това нямаше никакво съмнение — иначе откъде ще дойдат парите? Кой друг би посмял да използва финанси на фамилията?

И въпреки това почти не се съмнявах, че това не е фамилна операция. Кое би обяснило нивото на секретност и това, че се използва местен дребен мошеник като Орхид, вместо някой, който със сигурност би докладвал на дядо Накада на Прометей какво се върши.

Вероятно Саюри се бе заела с изпълнението на своята идея веднага щом я бе споходила, което трябваше да е било някъде преди около шест седмици. Кое обаче я бе подтикнало към това?

Нямаше начин да узная, докато не разбере какво мисли.

И оставаше един-единствен нерешен въпрос: защо ще купува Западния край?

От мен се искаше да открия кой гони бездомниците и да го спра. Вече знаех кой стои зад това, вярно, че не разполагах с доказателства, но бях почти сигурна. За да спра Саюри обаче, трябваше първо да установя защо го прави. Очевидно не ставаше въпрос за фалшификация, защото Саюри Накада наистина купуваше имоти. Не беше документна или парична измама, или поне ако имаше такава, аз не можех да я разкрия. Пък и при финансите, с които разполагаше, не виждах защо ще се занимава с подобни неща. Саюри купуваше сгради в един изоставен и безперспективен район и аз нямах никакви легални права да я спра — претенциите ѝ към бездомниците бяха напълно законни. Ако исках да си получа останалата част от хонорара, трябваше по някакъв начин да я убедя да се откаже от исканията си за наема. Но това едва ли можеше да стане, преди да разкрия цялата схема.

Никога не се бях срещала лично със Саюри Накада. Не знаех почти нищо за нея. Тя беше богата, имаше власт и живееше в усамотение — извън това само бели полета. Защо ѝ бе притрябвал един обречен квартал?

Очевидният подход бе да разговарям с нея, но едва ли щеше да се получи, или поне нямаше да е никак лесно. Освен това можеше да предизвика обратен ефект. От всичко, което знаех за нея и за този случай, ставаше ясно, че тя полага големи усилия да го запази в тайна, и разбереше ли, че се ровя там, можеше да ми вгорчи живота.

Значи трябваше да намеря друг подход.

Така, както виждах нещата, разполагах с три възможни линии за разследване: Накада, Орхид и самият Западен край. Това бяха трите сигурни елемента, до които се бях добрала, поне засега. Връзката с „Ню Йорк“ се изчерпваше най-вероятно с това, че казиното принадлежеше на семейство Накада и се намираще под личния контрол на Саюри. Парите водеха обратно до Накада и Орхид, но това не ми разкриваше нищо повече.

Сетих се, че не съм проверила всички трансакции: може би част от финансите идваха и от други източници.

Съмнявах се, но все пак реших да оставя това проучване в резерва. Все още бях разтревожена от начина, по който бях изгубила издирващата си програма, и реших поне за известно време да се въздържа от рисковани операции на компютъра.

Поне засега най-добре бе въобще да не го доближавам.

Накада и Орхид пазеха в строга тайна операцията си и нямаше да им е никак приятно, че си пъхам носа в техните работи. Дали не бе време да се разходя и да огледам имотите, които купуваше Накада? Те поне нямаше да имат нищо против любопитството ми. Можеше да поразпитам бездомниците, да потърся допълнителни сведения за това какво точно са казали онези двамата хубавци.

Махнах танцьорите от екрана и повиках такси. Щом излязох на улицата, камерата се стрелна отгоре като ястреб, забелязал плячка, закова на два метра над паважа и ме последва до таксито.

Не се озъртах, но знаех, че ще е зад колата, накъдето и да поема.

Таксито не беше нищо особено, поредният стандартен хюндай. Не ме заговори, остави ме на мислите ми, което сега беше за предпочитане. Закара ме без коментар до Западна и Стената.

Камерата естествено беше зад мен. Докато слизах от таксито, ѝ се оплезах.

Останах в Западния край три часа, разговарях с бездомниците, но от самото начало осъзнах, че това е чиста загуба на време. Беше очевидно, че нямат какво да ми кажат. Всеки, който е изтикан от обществото чак тук, е не само неудачник или глупак, а и двете заедно, и то умножени. Какво очаквах да получа от тях?

Още повече че камерата ги изнервяше. Въздухът тук е пуст, не летят никакви машинки, тъй като никой на никого не праща съобщения, нито би харчил пари за безсмислени реклами, няма и какво толкова да се следи и шпионира, така че камерата на Мишима бе единственият антиграв в целия район и беше повече от ясно, че е с мен. За да се скрия от нея, се налагаше да разговарям с хората на закрито, при това в някоя вътрешна стая без прозорци, но въпреки това някои от бездомниците се озъртаха уплашено, сякаш се опасяваха, че камерата може да ги чуе.

И нищо чудно да можеше, но дори Мишима да разбереше, че се интересувам от събирачите на наеми, нямаше да знае причината — колкото и аз знаех защо ги е пратила Накада. Ако беше тя, разбира се.

Но и без шпиониращата камера бездомниците едва ли щяха да ми съобщят нещо повече.

Е, да, получих малко по-точно описание на горилата, която ги бе навестила, но какво от това? Биячите са евтина стока. За съжаление по

тези места нямаше врати, които да снемат личните данни на посетителя — и да бе имало, отдавна бяха демонтирани. Още една причина да се явя тук лично — нямаше нито една компютърна линия, която да работи свястно.

Екраниране срещу камери? Никакъв шанс, не и в тези сгради. Носех заглушител в джоба си и щях да го използвам, ако възникнеше подходяща причина, но поне засега не виждах такава. Доста добър заглушител, с широк обхват, което означаваше, че употребата му ще е нелегална в близост до електроника, достатъчно усъвършенствана, за да има граждански права, което важеше за по-голямата част от Капана и Източния край, но не и тук. Съмнявах се, че би причинил някакви сериозни увреждания на камерата, но досадната машинка щеше да е глуха и сляпа поне докато действаше заглушителят. Тъй като не чух нищо, което да заслужава да бъде скрито, така и не посегнах към заглушителя.

Бездомниците бяха единни в мнението си относно двамата събирачи. Единият нисък, с пригладена коса, реконструирано лице и комуникационен порт, наперено държане и палави очички по отношение на женската част, което, като се имаха предвид условията в бордеите, ми изглеждаше доста екстремно. Предположих, че това трябва да е Поли Орхид — описанието съвпаднаше.

Горилата бил само мускул — не говорел, освен при крайна необходимост, каквато не възникнала, като се имали предвид размерите му. Някой подметна, че ръмжал, друг го поправи, че това било куркането на червата му.

Двамата действали заедно и предположих, че ако дребният е Орхид, мускулът трябва да е Бобо Ригмус.

Надявах се да срещна тези двама чаровници, но не се получи. Поне не и в Западния край. Срещнах ги по-късно, но ще стигна до това пак по-късно.

Докато разговаряхме и се озъртах за впечатления, незабелязано бях включила записващото устройство в джоба ми. Основно обаче разчитах на това, което бях получила от гените си — както тези, наследени от родителите, така и от симбиота, имплантиран по-късно.

Видях много рушащи се сгради, съсипани от влагата, която вятърът тласкаше насам от кратерния ръб. Стената на кратера се издигаше над всичко наоколо като края на света, което донякъде си

беше самата истина, но наличието на звезди в небето ми действаше отчасти успокояващо. Самото небе дори не беше така черно, както бях свикнала да го виждам, а по-скоро синкаво.

Последните етажи на два от най-високите небостъргачи бяха озарени от пряка слънчева светлина и изглеждаха, сякаш са обхванати от пламъците на силна експлозия. В първия миг гледката накара сърцето ми да се свие — не бях свикнала с толкова ярки цветове.

Не можех да си представя какво ли ще е, когато целият град се озари по такъв начин — дали пожарите ще лумнат веднага, дали стъклата на прозорците ще започнат да се топят? Глупости. Стъклото не се топеше на Земята, нито на Прометей, значи щеше да издържи и на дневната страна. Слънцето ни не беше чак *толкова* горещо.

Но като гледах тази окъпани в ярка светлина покриви, започвах да се изпълвам със съмнения. Тази светлина изглеждаше по-гореща дори от огньовете на пъкъла.

При това ставаше въпрос само за зора. На дневната страна нещата щяха да са още по-страшни. Пладнето, на което градът бе обречен да стане свидетел в обозримото бъдеще, щеше да е направо непоносимо. Дори не знаех дали това, което осветява небостъргачите, е пряка слънчева светлина, или само отражение.

За мен естествено гледката бе потресаваща, но за туристите, които живеят на слънце на своите планети, едва ли щеше да е така. Освен това можеха да се любуват на подобни картини безплатно от улицата — като мен.

Пък и доколкото ми бе известно, имотите, които купуваше Накада, не бяха високи сгради. Това ослепително сияние едва ли бе нейната цел.

Вятърът тук не бе тъй силен, както в останалата част на Нощния град — бях на завет, в сянката на стената. Нямаше никакви машини, не се чуваше музика. Всичко това оказваше странен ефект върху разговорите. В Капана, или навсякъде другаде из града, да разговаряш означава предимно да крещиш, за да надвикаш общата глъчка и свистенето на вятъра, но тук това не беше необходимо. Бездомниците, изглежда, бяха свикнали с тишината, но отначало аз бях малко смутена.

Всъщност повечето разговори започваха с поканата: „Хайде да влезем вътре“. И все пак усещането бе странно.

Дори във всичко това да имаше някакъв търговски потенциал, за мен оставаше скрит. Кой би плащал, за да си бърби на улицата?

Огледах целия район и проверих всички наскоро закупени имоти. Не виждах никакви общи черти между тях. Имаше блокове, паркове и няколко незапочнати строежа — само издълбани основи.

И какво би могла да получи Накада от бездомниците, които ги обитаваха — тези неудачници, които нямаха и пукнат грош? Мъже, жени, ниски и високи, дебели и слаби, черни и бели, млади и стари — всичките бяха глупави, грозни, мръсни и враждебно настроени. Някои бяха и болни — с ракови образувания по кожата, със замърсени от секрети пори — ако имаха симбиоти, или не функционираха, или бяха умрели. Не виждах с какво тези хора могат да представляват интерес за Накада или за някой друг. Та те едва ли бяха ценни дори за самите себе си.

Вече разбирах защо бяха спрели избора си на Зар Пикънс — от всички той беше най-свестният на вид. Не ми беше ясно само как са успели да съберат дори жалката вноска, която ми бяха платили.

Всъщност, ако тези нещастници можеха да послужат за нещо, то бе да ги изправят пред „Гинза“, „Екзелсис“ или „Луна Парк“ — със сигурност щяха да прогонят клиентелата на конкуренцията с външния си вид. И това ако е търговски потенциал!

Бедна земя, рушащи се сгради и нещастни обитатели — всичко това дори не си заслужаваше разходката дотук от Капана, какво оставаше да вложиш няколкостотин мегакредита.

Западният край се оказа това, за което съм го смятала винаги — бунище. Не научих нищо полезно. Разходих се още малко покрай Стената, в търсене на някаква улика, но когато гледах към улиците, вместо към небето, виждах само мръсотия, сенки и проклетата камера, която ме следваше.

Повиках такси. Трябваше да чакам цели десет минути, преди пред мен да се приземи един новичък хюндай, собственост на „Светкавичен транспорт Киао“, да ме вземе и да ме откара у дома.

А проклетото немигащо летящо око ме следваше по всеки сантиметър от пътя, чак до входната врата.

Поне си затваряше устата.

9.

Нямах никакви свежи идеи, така че се заех с очевидното: и естествено установих, че Саюри Накада не приема обаждания.

Отначало опитах да се свържа направо с нея, като заявих, че трябва да разговаряме лично. Натъкнах се на някакъв заядлив софтуер, който едва ли не искаше да узнае генната ми формула, преди да ме допусне по-нататък.

Отговорих на всичките му въпроси и дори се опитах да съм любезна и в края на краищата програмата ми каза, че да, попаднала съм на правилното място, но г' Такада не разговаря с непознати.

Използвах друг подход: позвъних на друг номер в къщата, за служебни повиквания, и се опитах да убедя поредната програма, че трябва да разговарям с човек относно една имотна сделка. Каза ми да оставя името и номера си, както и подробности за сделката, и че ще ме потърсят.

Нямах никакво намерение да оставям каквато и да било информация за себе си, още повече че щеше да бъде засечена с предишния разговор — не исках някой да разбере какво се опитвам да направя. Бях блокирала изходящите данни на моя компютър и бях прехвърлила сигнала така, че да изглежда, сякаш е генериран от някоя улична будка, за да не може програмата да види с кого разговаря.

Вместо да си съобщя името, попитах може ли пак да позвъня и побързах да прекъсна връзката.

След това отново прибегнах до директен подход — само за да видя какво ще се случи. Обадих се на номера за връзки в указателя и казах:

— Казвам се Карлайл Хсинг. Имам лично съобщение за г' Саюри Накада във връзка с наскорошно закупуване на земя. Мога ли да разговарям с нея, ако обичате?

Програмата бе любезна, но въпреки това ми отказа.

— А бихте ли й предали, че съм се обаждала? — Преструвах се на невинна кротка женица. — Става въпрос за имоти в Западния край.

— Ще се постарая г' Накада да бъде информирана, г' Хсинг — отвърна програмата. Затвори ми, преди да успея да кажа още нещо.

Известно време гледах екрана с празен поглед, после си казах: да върви по дяволите всичко това, поне за малко. Не се сещах за други общоприети начини за връзка, а още не бях готова да опитвам нелегален достъп до семейство Накада — животът ми и без това не беше безгрижен. Реших да изчакам и да видя какво ще се случи.

Часовникът показваше, че е 23:00, и тъй като бях на крак от 6:30, беше време да обявя край на работния ден. Нуждаех се от почивка.

Освен това трябваше да анализирам записите, които бях направила в Западния край, а това отнема време. Може да не бях видяла нещо интересно и важно с очите си, но човек не бива да се уповава само на сетивата си.

Изключих компютъра от мрежата, за да не позволявам на неканени гости да видят с какво се занимавам, и го захраних с информацията, която бях събрала, а после му казах да търси аномалии, потенциални ценности или възможности за търговска печалба и го оставих да действа.

Което означаваше, че най-сетне имам време за себе си. Екранировката на прозореца все още беше активирана и я оставих така, изтегнах се на леглото, включих се на нощен режим и заспах, с програма, настроена да не компресираща. Тялото ми имаше нужда от заслужен отход, а поне засега не бързах да потъвам в сънища. Освен обичайния подбор имах някои много приятни сънища за един човек, с когото живях, когато бях на двайсет — в реалността той се оказа гадняр и се разделихме, но обичах да го сънувам такъв, какъвто си го представях, когато се запознахме. Оттогава бяха изминали двайсетина години и животът ми бе дал един-два урока, но все още вярвах в истинската любов и докато я чаках, се задоволявах с красиви сънища.

Не си направих труда да проверя какво прави камерата — знаех, че не се е разкарала. Честно казано, това дори ми действаше успокояващо — мисълта, че някой ме следи в един свят, в който иначе никой не дава пукната пара за мен.

В седем сутринта ме събуди сигнал откъм компютъра — някой ми беше пратил съобщение. Без да ставам, превключих от програмата за сънища към компютъра.

— Карлайл Хсинг. — Гласът дори не претендираше да е човешки. — Г' Саюри Накада не се интересува от вас и предложенията ви по какъвто и да било въпрос. Тя не се занимава с неудачници. Имате три повиквания на три различни номера. Ако позвъните отново на тях, или на други, ще бъдете обвинена в тормоз. Ако все още нещо не ви е ясно, можете да позвъните веднъж — и само веднъж — на програмата за обслужване на клиенти в „Игрална корпорация «Ню Йорк»“.

Това вече си беше удар на камък. Ако се съдеше по намека за неудачниците, бяха направили проверка на досието ми, но дори не знаех дали са се съветвали с Накада, тъй като в наши дни програмите имат ужасно голяма самостоятелност и могат да се възползват от това, ако потребителят не внимава. Реших засега да не се обаждам в „Ню Йорк“ и да запазя тази възможност за по-късно. Ако се пропуснеше тази незначителна пукнатина, се бях озовала в задънена улица.

Което ми напомни за разходката край кратерната стена. Станах, изключих се, сипах си чаша чай и поисках от компютъра да ми покаже какво е направил с данните от Западния край.

Нищо. Никакви аномалии, никакви данни за добре скрит търговски потенциал, нищо, което да има каквато и да било стойност. Всичко си беше точно както го бях видяла — рухнали сгради, изоставени имоти, които не стават за нищо и чакат деня, в който слънцето ще надзърне от ръба на кратера. Ако имаше нещо скрито там, трябва да беше скрито наистина добре и вероятно дори екранирано.

Мисълта за екранировката ми напомни за моя верен спътник, така че проясних прозореца и надзърнах навън.

Камерата си висеше на мястото и запречваше половината от гледката ми към Капана. Няколко рекламизатора кръжаха пред обектива, опитваха се да фокусират холоизображенията в ползрението на потенциалния наблюдател, но камерата не им обръщаше внимание. Очевидно не й правеха впечатление също вятърът, шумът на уличния трафик и всичко останало. Когато видях, че прозорецът става прозрачен, тя премести обектива от вратата към мен, но иначе не помръдна и милиметър. Махнах ѝ за здрасти и отново затъмних прозореца.

Надявах се, че нещастната машинка не е в състояние да изпитва досада. Предположих, че ѝ липсва тази опция, след като е лишена от собствена воля.

Върнах се към обмислянето на случая.

До вчера имах три възможни пътя за разследване, но два от тях сега бяха блокирани поне временно, защото в случая с Накада не знаех дали не става въпрос за прекалено усърден софтуер. Що се отнасяше до Западния край, там никой не възпрепятстваше разследването ми, просто нямаше накъде да върви.

Оставаше само Поли Орхид.

Предположих, че в 7:30 вече трябва да е станал, и набрах номера му. За моя изненада отговори веднага, при това лично, а не чрез програма — екранът премигна и се появи сънено лице.

Косата му беше черна, лъскава и гладко сресана, очните му орбити бяха реконструирани и имаха почти правоъгълен профил, а на бузата му блестяха сребристи жички. Лицето му бе щателно епиллирано; още жици блещукаха по контура на брадичката, всяка пета — златна.

Не можех да кажа със сигурност дали носът и устните му са естествени, но ако беше така, имаше добро генетично наследство — съмнявах се да са били преправяни, тъй като това е доста солена хапка за дребен мошеник на Епиметей.

Трябва да призная, че видът му пробуди интереса ми. Бях го виждала и преди, но не му бях обръщала внимание, а сега ми се струваше променен — имплантираните жици и прическата бяха нови и не бях сигурна дали няма други корекции. Изглеждаше доста шик, лъскав и гладко причесан — не само заради косата: маниерите му изобщо. Със сигурност се беше изкатерил в йерархията — вероятно не чак толкова, колкото му се искаше, или дори колкото си въобразяваше, тъй като несъмнено не беше нищо повече от подставено лице, но беше с няколко класи над моята. В „Луи“ няма такива шикозни типове.

Доколкото познавах биографията му, бих предположила, че ще завърши в Западния край, а ето, че очевидно се движеше в противоположна посока. Зачудих се дали не е имал достатъчно средства, за да си купи образователен имплант или дори да си направи промяна на личността.

Той ми се усмихна. Перфектни зъби.

Не зная защо, но ми призля — под лустрото долових нещо особено неприятно. Личеше си, че не вярва в човека, за който се опитва да се представи. Лъскавата кал си остава кал.

— Да, г', какво мога да направя за вас? — попита той все така широко ухилен.

— Здравейте, г' Орхид. Обаждам се във връзка с „Крайстенно развитие“. Надявах се...

Млъкнах, защото усмивката му изчезна. Лицето му стана гладко и безизразно.

— Какво се надявахте? — попита той.

— Надявах се да ми разкажете какви са плановете ви за тази компания.

— Нямам планове. Коя сте вие всъщност? Не виждам откъде се обаждате.

Което си беше така, защото аз го исках, естествено — по навик блокирах всякаква информация и прехвърлях разговора през други канали, за да не може номерът ми да бъде засечен.

Преди да успее да кажа нещо, той продължи:

— Чакайте малко, аз ви познавам. Вие сте Хсинг, детективката, ако не се лъжа? — Усмивката му се върна, но този път изобщо не изглеждаше добронамерена. По-скоро зла и заплашителна. — Ваша беше програмката, която спипах вчера при мен, нали?

Усмихнах се и аз. Ред ми беше. Вече не изглеждаше така шик. Повече приличаше на хищник. А с *такива* знаех как да се справям.

— Радвам се, че се позадържах вкъщи — продължи той. — Иначе щях да пропусна обаждането ви.

— Така ли?

— Точно така, Хсинг — или Карли? — Не отговорих и той продължи: — Както и да е, имам да ти кажа нещо.

— Тъй ли? — Повдигнах вежди. — И какво по-точно?

— Да ме оставиш на мира. Не съм лъжица за твоята уста, госпожичке. Може и да бях преди, но вече не.

Не му вярвах, ала и не смятах да споря, защото не исках да го подтиквам да ми доказва каквото и да било. Поне засега. Затова продължих да му се усмихвам.

Голямо усмихване падаше, нали разбирате. И никой от двамата ни не влагаше каквото и да било чувство в това, освен ако не смятате усмивката за израз на враждебност.

Неговата обаче изведнъж изчезна.

— Чуй ме — заговори той. — Не се шегувам. Не желая да си пъхаш носа в делата на „Крайстенно развитие“. Стой настрана от моите работи, инак може сериозно да пострадаш. — Направи пауза за допълнителна тежест и продължи: — Говоря само за работата, разбира се, защото ако искаш да се срещнем за нещо друго, винаги съм на твое разположение. Няма да те счупя, най-много малко да те понамачкам. — Захили се и изключи връзката.

Не обичам да ми говорят по този начин. Не съм красавица, вярно е и че не съм грозна, но не ми е приятно, когато ставам обект на нечии нездравни помисли. Кое то не ми се случва чак толкова често. И точно затова смятам, че всеки, който ме гледа така и ми отправя подобни предложения, или се преструва, или е перверзник. Предположих, че Орхид клони към втората категория, и то защото е развратен до патологични размери.

Прекъснах връзката и откъм моята страна. Имах три възможности за разследване на този случай, и трите бяха ударили на камък.

Когато се блъснеш в стена, обикновено отстъпваш и опитваш друг подход. Ако пък не стане, се мъчиш да пробиеш дупка. Изглежда, бе дошло време да размахам чука.

Поли Орхид беше нащрек и очакваше да види какво ще предприема. Беше ме предупредил да внимавам, щеше да следи действията ми и едва ли си мислеше, че ще се откажа. Това означаваше, че ако отново се опитам да се добера до него, може наистина да пострадам. А поне засега не исках да излагам живота си на риск.

Освен това все още не можех да повярвам, че е нещо повече от наемник.

Западният край беше гробница, а ровенето в костите едва ли можеше да ми донесе успех. Просто не виждах какво още може да се изстиска оттам.

Оставаше Саюри Накада.

Ако някой дърпаше конците, това бе тя. Жена с много пари и сериозни връзки не можеше да не оставя следи. Знаех поне десет начина да науча разни неща за нея, без дори да си давам зор. Ако съберях достатъчно информация, може би щях да успея да разкрия планове й. Тази история със Западния край може да не беше нейна

идея, но тя със сигурност бе въввлечена, след като купуваше въпросните имоти. Дори без директен достъп бих могла да си създам известна представа за начина, по който ѝ работи умът.

Не можеше да пази всичко в тайна, би било глупаво дори да се опитва. А не мислех, че Саюри е глупачка. Беше прокарала черта, отвъд която не позволяваше да я безпокоят, и бе поставила програми да я охраняват. Все пак разполагах с известни сведения от обществените архиви — с адреса ѝ, с данъчни извлечения — поне с официалната им част. Бих могла да поработя върху тези неща.

Плъзнах пръсти по клавиатурата и първо проверих кредитния си баланс, за да се уверя, че мога да си го позволя — всъщност не можех, но щях да съм в границите на допустимото затъване. След това започнах да се свързвам с всички база данни, до които имах достъп, и да изсмуквам цялата налична информация за Накада.

Получи се истински поток, океан от сведения. Саюри Накада беше голямо име в икономиката на нашата жалка планета и в обществения живот на Епиметей, което означаваше, че хората се интересуват от нея и записват всичко, до което се доберат.

Прехвърлих събраното към сортираща програма, откъдето лесно можех да потърся каквото ми е нужно, и го оставих да се трупа там.

Докато вървеше този процес, потърсих някоя нейна кратка биография, за да си освежа паметта.

Саюри Накада се бе родила на Прометей на 30 октомври 2334 по стандартния земен календар, което означаваше, че е на трийсет и две без малко — по-млада от мен. Това ме изненада. Знаех, че е млада, естествено, и че не е от основателите на „Накада Ентърпрайзис“, а от ордата наследници, но въпреки това не мислех, че е чак толкова млада. По моето скромно мнение семейството трябваше да прати на Нощната страна някой по-възрастен и по-опитен.

Поисках да ми направят малка селекция на новините — или слуховете, — свързани с пристигането ѝ в града, и получих над десет статии. Избрах няколко насоки и ги зачетох.

Тъй като нямаше нищо интересно, се върнах на Прометей и прегледах информацията там — тази част от изследването излезе доста скъпичка.

Към обед вече имах сравнително добра представа за стила на действие на Саюри, но все още не знаех какво може да търси в

Западния край. Не бях открила дори намек за това. Предполагах, че става въпрос за някой грандиозен план, който неминуемо бе обречен на провал. Беше нещо, което напълно съответстваше на нейния характер, ако се съдеше по събраната информация.

Какво имам предвид ли?

Саюри се беше родила богата, много богата — родителите ѝ бяха втори братовчеди и същевременно основни наследници на истинските Накада и бяха поделили по двайсет процента от главния пакет акции на компанията. Саюри бе единствено дете и те естествено я бяха гледали с каквото могат — цял щаб възпитатели и гледачки, неограничен кредит, имплантирано образование, софтуерни и киборгизирани другарчета — пълната гама.

А след това я бяха зарязали.

О, не без причина — и то след сериозни предупреждения. Саюри станала почти неуправляема още щом стигнала пубертета, истинско малко зверче — горяла мозъка си с постоянен поток от психоактивни вещества от всякакъв сорт, репрограмираше личността си през няколко дни, отглеждала или конструирала незаконни секспартньори за лично ползване, влачела всякакви улични отрепки във фамиленото имение и прочее. Според информацията поне веднъж бе допуснала нелегално съзнание в ума си и прекарала цяла седмица в разговори с него, след което го убила. Прибягвала до синестезия, болкостимулация, неврални тапи — какво ли не.

Родителите ѝ на свой ред опитали всички познати средства, за да я вкарат в правия път, но тя отказвала всички по-директни намеси от събеседване — отстоявала правата си на човешко същество (което си беше почти абсурдно, като се имаха предвид нещата, които бе правила с и в мозъка си, при това само за забавление). Принудили я да ходи редовно на психоаналитик и тя се съгласила, само за да не ѝ спрат средствата. Накрая, когато навършила осемнайсет — земни години, не прометейски, била на шест тамошни — родителите ѝ заявили, че им е писнало, и я изхвърлили.

Всичко това ми беше до болка познато — моите родители бяха постъпили с мен по същия начин.

Тяхната причина обаче беше съвсем различна. Никога не съм страдала от самоунищожителни наклонности, харесвах ума си в естествения му вид и срещах на улицата достатъчно отрепки, така

че не държах да ги вода у дома. Освен това никога не съм разполагала с финансовите възможности на Саюри Накада, за да си позволяя пищния й упадък. Нещо повече, причината да се отърват от мен бе тъкмо в недостига на пари. На родителите ми им писна да издържат мен и другите си деца, писна им и от Епиметей с неговите несъществуващи дългосрочни перспективи. Искаха да харчат парите си за нещо друго, а не само за трите си деца. Ето защо ни зарязаха веднага щом най-големият от нас — Себастиан Хсинг — навърши осемнайсет. Бях на петнайсет тогава — земни, разбира се — разликата в дължината на годината е само дванайсет дни. Не създавах никому никакви проблеми, само дето струвах пари. По-малката ми сестричка Алисън беше на дванайсет земни, единайсет местни, и също не бе успяла да причини вреда никому, но също гълташе средства, а брат ни Себастиан вече можеше да се води за пълнолетен — поне на Епиметей.

И тъй любящите ни родители ни зарязаха и с парите, които спестиха от издръжката, баща ми си купи перманентен сън някъде в Подкапана, където слънцето няма да огрее никога, каквото и да се случи отгоре, а майка ми отлетя за далечни светове и оттогава нямаме вест от нея.

Родителите на Саюри Накада не бяха заминали за никъде. Единственото, което им беше омръзнало, беше самата Саюри. Бяха я зарязали, но цялото семейство бе останало на Прометей.

Разбира се, от правна гледна точка тя си оставаше Накада, с всички произтичащи от това последствия. Освен това въпреки всичко, което бе направила с живота, младостта, тялото и ума си, тя очевидно продължаваше да храни доста високо мнение за себе си, което винаги помага, особено когато е подпряно със солидни банкови авоари. Какво направила Саюри със свободата ли? Решила да тегли чертата на досегашния си живот. Изтеглила известна сума и се подложила на прочистващи процедури, а когато престанали да я спрягат за палавница в новините, се явила пред дядо си, стария Йошио Накада, и поискала работа.

Предполагам, че старецът има старомодни представи за семейна чест и прочее. Взел я за посредник при извънсистемните сделки и скоро тя изненадала всички с това колко послушна може да бъде. Бързо израсла в професията и показала дори известен управленчески талант. Е, объркала някои неща, като търгувала според моментните си

прищевки, но нищо чак дотам сериозно, докато не решила да впечатли дядо Накада и да му покаже колко е умна, като купила голяма пратка нови генентоми, която той вече бил отказал. Големи генентоми, не микроби, с размери от човешка длан до купе на такси, но твърде глупави, за да вършат квалифицирана работа — били предназначени за домашни любимци или прислуга. Като малка Саюри имала доста такива, та вероятно затова събудили интереса ѝ. Решила, че е по-добре запозната с тези неща от стареца, че ще направи бърза печалба и ще шашне всички със способностите си.

В края на краищата не се оказала по-умна от него — генентомите хич не вървели на пазара, повечето измрели, преди да ги продадат, а някои се измъкнали на свобода и изпочупили доста неща. По-умните дори се добрали до нелегален софтуер и направили постъпки за гражданство, но не успели да издържат тестовете. В края на краищата Накада трябвало да плати за всичко.

Милият дядо бил ужасно ядосан на внучката, но все пак решил да ѝ даде още един шанс — нищо чудно, след като все още той дърпа конците в семейството.

След около година или две Саюри внезапно била споходена от идеята, че пазарът за психоактивни бактерии ще се свие, и отказала да купи голяма партида първокачествен продукт, въпреки че ги предлагали на изключително изгодна цена. Слухът се разнесъл бързо и други едри купувачи също оттеглили поръчките, но уличният пазар не реагира според очакванията им и когато стигнала дотам, стоката утроила цената си — спечелили всички с изключение на „Накада Ентърпрайзис“.

След този случай старецът решил, че е време малката Саюри да замине далече от очите му, и я пратил на Епиметей, за да наглежда семейния бизнес в Нощния град. Само дето този семеен бизнес се състоял от едно-единствено казино и няколко дребни предприятия. Става дума за „Ню Йорк“, разбира се, където нещата и без това вървели добре от само себе си под вещото ръководство на Виджей Во. Очевидно старецът бил твърдо решен да не ѝ позволи да оплита повече конците.

Пратили я в изгнание, но само временно, тъй като всички знаели, че градът скоро ще загине и че ще си я приберат на Прометей още

преди „Ню Йорк“ да види светлината на деня. Предполагам, че са й дали възможност да се поуспири, да улегне.

Поне засега, изглежда, имаше ефект. Откакто бе тук, Саюри пазеше поведение и малкото сделки, с които се бе захванала, й бяха донесли известна, макар и незначителна печалба.

Въпреки това ме глождеше усещането, че тази история с имотите в Западния край наподобява малко предишните й грандомански проекти като генентомите и психобактериите. Подозирах, че отново е замислила някой подобен план за бързо и бляскаво забогатяване, за да може най-сетне да покаже среден пръст на семейството си; таен и самостоятелен замисъл, след който да се завърне на Прометей като герой.

Но все още нямах представа какъв може да е този план. Бях прегледала всичко, свързващо Накада със Западния край, но напълно безрезултатно. Потърсих връзката между Западния край и генентоми, или психобактерии, но отново не открих нищо освен разни реклами за нелегални плантации, контрабандни доставки на психоактивни ферменти и всякакви други съмнителни деяния, с които се слави подземният свят на нашия град. Не виждах нищо особено освен едно, очевидното — Западният край беше безполезен, тъй като щеше да се изпържи пръв, когато пукне зората.

Хапнах за обяд пастет с чай и отново потънах в размишления, все още на пряк достъп, за да мога да проследя и развия всяко на пръв поглед обещаващо хрумване. Бях включена, но не бях в мрежата, просто седях и гледах с празен поглед димящата чаша чай.

А може би нямаше нищо скрито-покрито в тази история, помислих си. Може би тя купуваше имоти в Западния край само защото са евтини. Може би искаше да купи целия обречен град и бе започнала от Западния край, защото можеше да си го позволи.

Грандиозен план дори за нея — да купи целия град. Но й подходеше напълно. Може би се опитваше да притисне бездомниците да й плащат наем, за да финансира купуването на още имоти — ако семейството й бе наложило ограничения или се страхуваше да сподели с тях с какво се е захванала.

Но... но в перспектива градът бе обречен, защото това, което привличаше туристите, беше разположението му на нощната страна. Когато пресече терминатора, градът щеше да бъде окъпан в

ултравиолетова светлина, което означава изгорени ретини и тежки слънчеви изгаряния, да не говорим за различните видове кожен рак, с които даже симбиотите не могат да се справят. Температурите — които дори сега бяха високи за моя вкус — щяха да продължат да нарастват главоломно. Слънчевите лъчи щяха да променят поведението на псевдопланктона във водопречиствателната станция — а тези малки гадинки могат да са силно токсични. Да не говорим, че всеки километър на изток бе километър по-далече от дъждовния пояс, който е единственият източник на прясна вода на планетата.

И постоянният ослепителен блясък — непоносим за жителите на града, родени и израсли във вечна тъмнина. Знаех, че хората могат да привикнат към това, че Ета Кас, наблюдавана от Епиметей, изглежда почти като Слънцето от Земята, но лично аз едва ли щях да свикна. Не исках да опитвам дори и за ден.

Да не говорим какво правят с електрониката слънчевите и ултравиолетови ветрове. Човешките болести са едно, но същите тези лъчения щяха да са смъртоносни за незащитения софтуер. Не съм голям специалист по въпроса, но цялата тази необузdana енергия, която щеше да се сипе върху повърхността, щеше да доведе до разни последствия, нали? Нали точно затова на планетите с нормален денонощен режим всичко е защитено и изолирано.

Куполи, щитове и скафандри — капиталовложения, които едва ли си заслужават усилието. Нямах човек на планетата, който да не е наясно с това. Когато се завъртеше изцяло към слънцето, Нощният град щеше да стане безполезен и Саюри Накада трябваше да го знае не по-зле от всеки друг.

Докато предъвквах последната хапка, ми хрумна една мисъл. Да речем, че тя виждаше всичко това малко по-различно. От досието ѝ за Прометей си личеше, че има своеобразен подход към живота и действителността. Може би не си казваше „когато градът се завърти към дневната страна“.

Може би казваше „ако градът се завърти на дневната страна“.

10.

Сръбнах от чая и се замислих върху това. Припомних си целия й досегашен живот. Беше ясно, че Саюри Накада притежава способността да не вижда това, което не иска да види, и да вижда нещата такива, каквито би желала да бъдат. Изглежда, имаше навика да игнорира неприятното — можех да съдя за това дори по опитите ми да се свържа с нея.

Зачудих се колко дълготраен може да е ефектът от обърканата й младост върху цялостното й развитие. Според официалната статистика всеки що-годе свестен симбиот е в състояние да предпази организма от трайно увреждане при приемане на наркотици, психоактивни микроорганизми и всичко останало, с което се тъпче в наше време младежта, и разбира се, Накада би трябвало да е обзаведена с най-добрите симбиоти и импланти, които съществуваха на пазара. Въпреки това взех да се питам дали лекичко не е превъртяла — толкова незабележимо, че да не могат да го открият нито скенерите, нито самите симбиоти, но с кумулативен ефект, който да повлияе върху интелекта й и способността й за правилна оценка на реалността.

Разбира се, можеше просто да се е родила тъпичка. Такива неща се случват при деца, заченати по естествен път, независимо колко богати са родителите им. А и с детство като нейното, лишено от необходимостта да се справя с трудностите на живота...

Дали както игнорираше мен, Саюри не игнорираше и приближаването на зората?

Страхотен номер, нали — купува целия Западен край, а малко след това придобивката й се окъпва в първите лъчи на слънцето и губи своя смисъл и предпологаемата си ценност.

Може би отново бе сбъркала в преценката си, както бе направила с онези психобактерии. Може би смяташе, че хората ще останат, че градът ще си построи купол и ще продължи да съществува.

Или това, или бе намислила нещо друго. Или пък аз бърках, опитвах се да работя без нужната информация и си вадех напълно

погрешни заключения.

Имах нужда от още данни, които да потвърдят някое от възможните обяснения. Някъде в тези гигабитове информация, които бях събрала за нея, трябваше да се крие намек, поне случайно подмятане, което да ми помогне да разбера какви са замислите ѝ.

Съсредоточих се върху няколко ключови фрази — „зора“, „дългосрочно планиране“, „цени на поземлена собственост“ и отново изпратих хрътките си да търсят.

Докато се занимавах с това, се сетих, че може би други вече са ме изпреварили в тази насока и знаят, дори без да осъзнават, това, което ме интересува. Накада и Орхид със сигурност се стараеха да държат всичко под похлупак, но хората могат да си вадят изводи от съвсем минимални сведения. Някои всъщност от това се прехранват.

Следващото ми издирване щеше да е в известна степен нелегално и щях здравата да загазя, ако Накада ме спипаше, но си заслужаваше риска. Включих се директно, като се оглеждах едновременно поне на десет страни, пуснах примамващи програми около себе си, проникнах в градската комуникационна служба и поисках списък на всички обаждания от и за дома на Саюри Накада през последните десет седмици. Правила съм го и преди, подобна информация може да бъде изключително полезна, а градските власти не полагат особени усилия да я опазват. Сигурно си казват, че всеки, който наистина се интересува, рано или късно ще се сдобие с нея, така че защо да си правят труда?

Каквито и да бяха причините, не се затрудних особено в достъпа до този списък. Дори предпазните мерки, които взех, се оказаха излишни — само една от примамките ми попадна в случаен „зенитен обстрел“. Влязох, излязох и разполагах с имената.

Изключих се и прегледах данните.

Огромен брой обаждания на Поли Орхид. Това беше първото, което забелязах. Но имаше и други, много по-интересни.

Разговори с „Ню Йорк“, което бе напълно обяснимо, но по-голямата част от тях бяха с един определен чиновник в счетоводния отдел: заподозрях, че там става нещо, което богатият дядо едва ли би одобрил. Може би оттам идваха мегакредитите, профукани за Западния край? Интересно, но не това търсех за момента.

Множество разговори с различни хора, които можеха да са само дъра-бъра и нищо повече, но все пак си отбелязах да ги проверя.

Това, което привлече вниманието ми, бяха десетина повиквания в Епиметейския институт за планетни изследвания — реципиентът нямаше име, а само номер на стая. Половината от тях бяха в конферентна връзка с Поли Орхид.

Това вече подсказваше, че Накада наистина може да има някакъв план за спасяването на Нощния град. Иначе за какво разглезена богаташка като нея ще разговаря с биолози и планетолози в ЕИПИ?

Обмислих следващата си стъпка. Бих могла да отскоча до института, разбира се, но за момента не ми се струваше разумно. В края на краищата, ако плановете на Накада бяха открити, нямаше да попадам в толкова много задънени улици. Каквото и да включваше схемата ѝ, засега трябваше да остане в пълна тайна. Да се опитваш да разкриеш нещо, което друг пази като зениците на очите си, е винаги рисковано, а засега не можех да си позволя да се излагам на опасност. По дяволите, не можех да си позволя дори чая, който пиех.

Най-добре бе да се придържам към първоначалните си намерения и да подъвча още известно време краищата, с надеждата да се откъсне някое парче полезна информация.

Обадих се на Киу Инг Итох, на когото Накада бе звъняла три пъти преди няколко седмици.

Не беше никак трудно да преодолее защитния софтуер, просто казах, че става въпрос за личен разговор, и програмата ме прехвърли нататък.

Итох беше хубавец и веднага ми стана ясно защо му е звъняла Накада. Дватамата сигурно си бяха прекарвали добре няколко нощи в легълцето и после кой откъде е. Съжалих, че не бях опитала поне малко да се поразкрася. Нямах нужните средства да изглеждам наистина съблазнително, но поне бих могла да се постарая. Моят симбиот поддържаше здравия цвят на кожата ми, имах полуинтелигентни оцветяващи импланти в клепачите и устните — получих ги като подарък за петнайсетия си рожден ден, обаче все още функционират — но не се бях ресала от срещата с Марико Чен.

Какво пък, може би беше по-добре да изглеждам малко невзрачно — щеше да съвпадне с представяната легенда. Отново бях включила кодиращ сигнал, за да не може обаждането ми да бъде

проследено: доста рисковано, тъй като смятах да се представя за „близка и загрижена дружка“ на Саюри.

— Г' Итох — подех с подкупващ гласец. — Обаждам ви се, защото ми се щеше да си поговоря с някого за Саюри, а тя спомена вас последния път, когато я видях.

— Саюри?

— Саюри Накада.

— О, разбира се, г'...

Направих се, че не разбирам намека, с надеждата да не упорства. Той обаче беше от упоритите.

— Съжалявам — рече, — но не разбрах името ви, а според компютъра ми се обаждате от обществен терминал.

— Да, така е — потвърдих. — Не искам вкъщи да чуят за какво говоря.

Той кимна.

— И все пак не знам името ви.

Предадох се и излъгах:

— Карли Ида. Саюри не ви ли е говорила за мен?

— Не.

— Е, затова пък на мен ми е говорила за вас — казах, преди да попита за още подробности. — И затова си позволих да ви позвъня. Безпокоя се за нея.

— Така ли?

— Да, и то много! — отвърнах и се впуснах в обяснения, сякаш бях съдържала всичко това от седмици в себе си и най-сетне бях намерила съчувствено ухо, което да ме изслуша. — Тя отказва да говори с мен, а е повече от ясно, че има нещо, което я терзае, само че не знам какво е и тя не иска да ми каже, колкото и да я разпитвам. Можете ли да ми кажете какво става, г' Итох?

Той поклати глава.

— Съжалявам, г' Ида. Не познавам г' Накада толкова добре.

— О, не може да бъде! — настоях. — Искам да кажа, зная защо сте се срещали, и може би си мислите, че помежду ви няма нищо сериозно, но все пак тя говори доста често за вас. Не е ли споменавала в разговорите нещо, което да ви подсказва за какво може да е разтревожена?

Той отново поклати глава.

— Вярно, че разговаряхме, но най-вече за секс. Как ще се чукаме до зори и прочее. Веднъж дори се пошегува, че знаела как да попречи на слънцето да изгрее, а аз пък ѝ казах, че не съм киборг да издържа толкова дълго... нали разбирате, такива неща. Но не помня да ми се е оплаквала за нещо. По-скоро изглеждаше, сякаш очаква да ѝ се случи нещо хубаво. Ако е така, не го е споделяла с мен. — Той повдигна рамене. — Съжалявам, че не мога да ви бъда полезен.

Поизмъчих го още малко, но беше ясно, че няма какво повече да ми каже.

— Какво пък, дълбоко съм ви признателна, г' Итох — казах накрая. — Бяхте много мил, че се съгласихте да разговаряте с мен за това. Благодаря ви и ви пожелавам приятен ден. — Прекъснах връзката и останах още няколко секунди загледана в екрана.

Никак не ми хареса тази шега, че нямало да позволи на слънцето да изгрее.

Избрах друг приятел от списъка и понечих да му позвъня, но спрях и станах да се среща и да се измия.

Следващите приятели не бяха така мили като Киу Инг Итох. До някои въобще не успях да се добера, други ме отрязваха веднага, трети спореха с мен. Използвах различни лъжи, като преценявах най-подходящата за конкретния събеседник, но изглежда, в някои от случаите преценките ми бяха погрешни, ако се съдеше по реакцията. Каквото и обяснение да подхвърлях в началото, бързах да насоча разговора към назряващия изгрев — което не беше никак трудно, тъй като това е в главата на всички пребиваващи на тази планета.

Събрах достатъчно сведения, за да добия известна представа с какво е възможно да се занимава Саюри, въпреки че едва ли някое от тях щеше да издържи в съда. Освен сексзачакките с Итох имаше още две други случки, които ме убедиха накъде вървят нещата.

Една вечер Саюри попрекачила с чашката и между другите неща се похвалила, че смята да спре изгрева и да прати града обратно, където му е мястото.

При друг случай, когато била надрусана с нещо — не разбрах точно какво и не попитах, — споделила с дилъра си, че учените грешат, че Епиметей е много по-близо до момента на пълно спиране на ротацията, отколкото смятали всички, и че слънцето никога нямало да огрее Нощния град. Той естествено смяташе, че ѝ хлопа дъската.

Освен тези три случая имаше и разни подмятания пред още десетина души. Накратко: по един или друг начин Саюри Накада възнамеряваше да попречи на Нощния град да прекоси терминатора.

Ще се съгласите — сама по себе си доста грандиозна идея.

За съжаление не вярвах, че може да се осъществи без опасни последствия. Пък и досегашната кариера на Саюри не беше особено окуражаваща. Скалъпената и зле свършена работа може да се окаже по-рискована от несвършената — естественият изгрев поне е постепенен и предсказуем.

Беше разговаряла с хора в ЕИПИ, което беше успокояващо, но плановете ѝ включваха мазник като Орхид, което ме плашеше.

Ако наистина имаше идея с рационално зрънце — която би запазила родния ми град такъв, какъвто го обичах и познавах — бях готова да я подкрепя с всички сили и не давах пукната пара дори да закупи целия проклет град за десет кредита. Щях да върна на бездомниците парите, да им кажа, че случаят не е от моята компетенция, и да престана да се безпокоя за цената на билета до някоя друга планета или за старини в мина за радиоактивни метали. Бих могла даже да сключа сделка с нея и срещу обещанието да си държа устата затворена да извърънкам известна отсрочка за бездомниците и няколко дребни кредита за обяд.

Това беше най-добрият възможен край на този случай, абсолютният оптимум, само на крачка от чудото. Но не вярвах и за миг, че може да се случи.

Не, така както виждах нещата, тя наистина имаше план, но обречен на провал, от който градът по-скоро щеше да пострада, ако нещо се обърка. Знаех, че всички разумни идеи вече са били изпитвани в компютърен симулатор и че или не са вършели работа, или са били прекалено скъпи, за да заслужават да бъдат реализирани на практика. Някак си не можех да повярвам, че хроничен провал като Саюри Накада или мазен дребен мошеник като Поли Орхид ще измислят нещо, което да върши работа.

Но участието на Института доста променяше нещата. Предполагах, че се е случило следното — някой умник там внезапно е бил споходен от гениална идея, която лично той смята за осъществима, но никой друг не, така че нашият човек знае, че няма да получи свястно финансиране. Затова се свързва с мошеник като Орхид, за да

му намери наивен богаташ, и той довежда Саюри. Бях готова да се обзаложа, че този теоретичен кучи син няма никакво намерение да остава на планетата до момента, когато Накада реши да изпробва номера, с който толкова много се хвали.

Време беше да се обадя в ЕИПИ и да се опитам да разбера каква е тази фиксидея, която се опитват да продадат на Накада. Протегнах пръсти към клавишите.

След миг на екрана се появи логото на института.

— Съжالياваме — обяви синтетичен глас, — но Институтът за планетни изследвания е затворен за обществен достъп до следващо решение.

Това вече ме изненада, защото, доколкото си спомнях, винаги бяха държали на публичното внимание. Водили ме бяха там като ученичка, а и институтът по принцип поддържаше обширна и широко рекламирана информационна служба.

Кой знае защо, фактът, че е затворен точно сега, разпали подозренията ми.

— Въпросът е от изключителна важност и не търпи отлагане — опитах се да настоя. — Трябва да разговарям с някой от служителите.

Последва кратка пауза, след което чух човешки глас, или много добра имитация на такъв, но без промяна в образа.

— За какво става дума? — попита гласът. Беше женски.

— Казвам се Цинг — рекох, което беше доста близо до истината и можеше да се сметне за грешка на езика, тъй като се обаждах с истинската си самоличност. — Трябва да разговарям с човека, който работи за Саюри Накада. Случи се нещо важно.

Кратко колебание, след което връзката прекъсна.

Не го очаквах. Отново набрах номера.

— Съжالياваме... — почна синтетичният глас веднага щом се показа логото.

Побързах да го изпреваря.

— Връзката прекъсна. Свържете ме, ако обичате, с човека, с когото разговарях.

Компютърът изписука и логото се смени с кратко съобщение — ДОСТЪПЪТ ОТКАЗАН.

Последва още едно, малко по-дълго:

ЕИПИ Е ЧАСТНА ОРГАНИЗАЦИЯ БЕЗ ПРАВО НА ТЪРГОВСКА ДЕЙНОСТ И НЯМА НИКАКВА ВРЪЗКА С НАКАДА ЕНТЪРПРАЙЗИС.

Кратка пауза и още едно продължение:

ЗА ВЪПРОСИ, СВЪРЗАНИ С ДЕЙНОСТТА НА САЮРИ НАКАДА, БЪДЕТЕ ТАКА ДОБРА ДА СЕ ОБРЪЩАТЕ КЪМ САМАТА НЕЯ. НЕ МОЖЕМ ДА ВИ КАЖЕМ НИЩО ПОВЕЧЕ.

С други думи, отказваха дори да разговарят с мен. Накада и Орхид ме изритаха, сега същото правеше и институтът. Ако се съдеше по реакцията им, нямаше почти никаква надежда за моя най-обнадеждаващ сценарий.

Всичко това изобщо не ми се понрави. Бе напълно възможно Накада и някои луди глави в института да са решили, че след като градът така и така е обречен, нищо не пречи да пробват с някой опасен и необмислен план.

Може и да бяха прави, вярно. Но въпреки че залагаха цял град, лично те нямаше какво да губят, нали?

Аз обаче имаше, защото ставаше въпрос за моя дом. Най-малкото, щеше ми се да разбера какви са шансовете за успех.

Трябваше да открия някой, който е съгласен да разговаря с мен, но не се сещах за други начини да се добера до ЕИПИ, а предполагах, че Орхид е само посредник. Освен това ми беше неприятен. Сигурно не би отказал да си побъбрим, но не за нещата, които ме интересуваха.

Оставаше Саюри Накада и реших, че е време за един малък разговор — лично, без намесата на досадни програми или притеснението, че някой може да ни подслушва.

Взех си пистолета и повиках такси.

11.

Но щом се озовах на улицата, под непрестанните пориви на вятъра, си спомних нещо, което бях забравила — същото, дете бе висяло цяла нощ пред прозореца ми. Погледнах нагоре. Машинката си беше на мястото — точно където я бях видяла последния път.

— Още ли си тук? — попитах.

— Да, Хсинг, още съм тук — отвърна шпиониращата камера.

Зяпах я с престорено любопитство, докато чаках таксито, и обмислях разни неща.

Не се и съмнявах, че Саюри Накада няма да погледне с добро око на присъствието на камерата. Нещо повече, нямах никакво желание да позволявам на Големия Джим Мишима да разбере, че се срещам с Накада. Никой не биваше да узнае за това. Не бях сигурна в какво се забърквам и не ми се щеше и други да са в течение на делата ми.

Освен това откъде можех да съм сигурна, че камерата е на Мишима? Това беше само предположение, засега без потвърждение. Може Орхид да ме бе надушил от самото начало, още когато Зар Пикънс цъфна на вратата ми, и ми бе лепнал това любопитно око, като ме бе оставил да си мисля, че е на Големия Джим.

Малко вероятно, но не бих казала и невъзможно.

Сега, когато вече бях почти сигурна, че съм на прав път и че там, където отивам, няма да е безопасно, камерата започваше да се превръща в сериозна пречка. Достатъчно грижи си имах да не проникне някой в компютъра ми, ами трябваше да се съобразявам и с непрестанното ѝ присъствие и тормоз. Защото това си беше тормоз. В края на краищата, ако някой наистина искаше да ме държи постоянно под наблюдение, щеше да ми лепне интелигентен микроорганизъм, който не само да се храни от мен, но и да праща съобщения на притежателя си за всяко мое движение и действие. А не тази проклета камера, която бръмчеше като свръхголяма муха.

О, да, чувала бях да разправят, че интелигентните микроби били всъщност по-тъпи и от знаете какво и че съобщенията, които пращали,

често били неразгадаеми или лишени от смисъл, и можеше да има нещо вярно в това, но все пак вършеха по-добра работа от летяща кутия от пластмаса и хром. Камерата може да е много удобна за далечно наблюдение и да се използва многократно, но се вижда, прави впечатление и лесно можеш да се отървеш от нея, както стана в „Манхатън“; освен това може да бъде заглушавана и дори изключена, ако се наложи. Интелигентните микроорганизми са невидими с просто око, придружават те навсякъде, не можеш да се освободиш от тях, нито да ги екранираш, без да предприемеш сериозни мерки.

Но може би Мишима — ако беше Мишима — работеше с каквото разполага и не даваше пукната пара, че ме подлага на тормоз. Да речем, че бе пуснал камерата да кръжи из Капана, с въведени моите данни, и тя ме бе засякла случайно, а после не му се е занимавало да продължи следенето с микроорганизми. Че не целеше да ми досажда, а по-скоро го мързеше.

Реших, поне засега, да се придържам към тази версия. И да съм разумна и възпитана.

— Ей — провикнах се. — Разкарай се. Излизам по работа — моя работа, а не твоя. Няма да ходя в Капана, тъй че не желая да се влачиш с мен.

— Съжалявам, Хсинг — отвърна камерата. — Правя каквото ми наредят, а ми заповядаха да те следя. — Обективът бе фокусиран право в окото ми.

— Добре де, защо все пак не се свържеш с твоя шеф и не провериш дали не си е променил намерението? Но го предупреди, че започва да ми писва.

— Хубаво, ще попитам — рече камерата. — Но не храни големи надежди.

Не хранех никакви. Просто стоях и чаках таксито.

То се приземи на тротоара до мен — стар индипендънт с износена реклама на казино „Круиз“ отстрани. Вратата се отмести и влязох. Дадох един адрес в Източния край — не този на Накада, но близо.

Таксито се издигна и камерата ме последва. Почти веднага отнякъде изникна цял рояк рекламизатори. Облегнах се на седалката, загледана в светлините зад прозореца.

Когато наближихме източните граници на Надкапана, рекламизаторите ни оставиха, а един, по-малък и с допълнителни опции, който се бе промъкнал незабелязано през филтъра в купето, се саморазруши, осъзнал, че е попаднал извън разрешените за действие граници. Не зная какво бе смятал, че ще постигне в купето, а може би го бе пуснало самото такси, но така или иначе постъпката му бе доста глупава. Остави петно топла оранжева пластмаса на седалката до мен. От миризмата на изгорено за миг ми призля.

Обърнах се и погледнах през задния прозорец.

Камерата продължаваше да ме следва, на около метър зад нас, фиксираше обектива право в мен.

След няколко минути се приземихме на адреса, който бях дала, платих, забавих се една-две секунди и излязох. После отстъпих назад и погледнах камерата.

— Е, каква е програмата? — попитах. — Ще се откачиш ли от мен, или си търсиш белята?

Машинката изписука и отвърна:

— Изпълнявам заповеди, Хсинг. Никаква промяна. Съжалявам.

— Аз също — рекох. Махнах на таксито и вратата се отвори. Сkochих вътре.

— Искам пълно екраниране — казах. — За всякакви наблюдения.

— Да, г' — отвърна машината и прозорците потъмняха. Сега вътре светеха само светлините на таблото. — Накъде?

Дадох адрес на Източна Денг и си разкопчах сакото. За миг се подвоумих. Дали наистина исках да го направя?

Имаше и други възможности, разбира се. Бих могла да опитам да се скрия. Да използвам заглушител. Да се отърва от камерата за известно време, макар че със сигурност щеше да ме открие.

Не, нямаше какво повече да си играя. Каквото и да ме очакваше, не можех да допусна Големия Джим или някой друг да бъде в течение на разследването. Време беше да му дам урок — и то такъв, който се запомня. Да бягам, да се крия или да я заглушавам, това бяха само временни решения. Не биваше да допускам повече да се намесват в личния ми живот. Камерата трябваше да изчезне. Извадих пистолета и го включих.

Той завибрира леко в ръката ми, докато се пробуждаше.

— Една цел — инструктирах го. — Летяща камера. Трябва да бъде унищожена с един изстрел. Не зная дали е въоръжена — твърди, че не е.

Не бях сигурна дали разбира всички думи, но предполагах, че поне схваща същината. Останалото бе въпрос на автоматични режими и програмиране.

Налагаше се да се осланям почти изцяло на него, тъй като си давах сметка, че реакциите на камерата ще са много по-бързи от моите. Мога да се меря с обикновен човек и при нормални обстоятелства, но когато се изправям срещу машина, се налага и аз да използвам машина.

— Свали ме тук — наредих на таксито. — Ще се поразтъпча.

— Г', това в ръцете ви оръжие ли е? — попита таксито. Говореше спокойно, но предполагам, че беше доста разтревожено — като свободна машина, то само покриваше всички разходи, нямаше собственик, който да го защитава, в случай че бъде обвинено за нарушаване на законите в града. А машина, осъдена за углавно престъпление в Нощния град, не подлежи на реконструкция — просто отива за скрап.

— Не се тревожи — побързах да го успокоя. — Имам разрешително. И не се плаши — не смятам да те принуждавам да ме возиш безплатно. — Извадих картата и я пъхнах в цепката. — Ето, виждаш ли?

— Да, г' — отвърна таксито, много мила и добра машина. Измъкнах картата, прибрах я и задържах дъх, докато машината се спускаше плавно към улицата.

Вратата се отвори, зърнах камерата, насочих оръжието и натиснах спуська.

Усетих леко потрепване, докато пистолетът прихващаше целта, после той издаде страховит нисък и мощен звук: почувствах го не само с ръцете, но чак до мозъка на костите си. Около мен се разхвърчаха ситни лепкави отпадъци от омекопителя на отката, но въпреки това сътресението ме отхвърли назад — ВГ-2 е само пистолет в края на краищата, невъзможно е да е напълно лишен от откат, особено когато е зареден с куршуми за повишена гравитация. Усещах дясната си ръка, сякаш съм я ударила в стена, боляха ме всички стави и мускули чак до рамото. Блъснах с гръб облегалката и в същия миг последва нов трясък

— от избухналата камера. Беше като да се спука огромен двуметров балон. Във всички посоки се разлетяха парченца; някои затропаха по паважа и купето на таксито.

Седалката под мен изскърца отчаяно, опитваше се да се нагоди към тялото ми и променената тежест.

В мига на изстрела бях затворила очи — винаги го правя, за да не ме заслепи блясъкът. Когато ги отворих и фокусирах поглед, от камерата бе останал само ситен пращец и отломки, пръснати навсякъде по улицата. Някои бяха нагорещени до червено; тези, които имаха донякъде аеродинамична форма, продължаваха да се реят из въздуха, но нито една не бе по-голяма от нокътя на палеца ми.

Обичам си го моя сони-ремингтън ВГ-2. Много яко пушкало. Казвали са ми, че на планетите с висока гравитация, за които е предназначен, не причинява по-големи щети от обикновен пистолет на Епиметей, но тук, в Нощния град, където гравитацията е едва девет десети от земната, мога да разчитам, че ще се справи почти във всякаква ситуация. Ако се налага да стрелям, не бих искала противникът ми да има шанс да отвърне на огъня, а с ВГ-2 това е почти гарантирано.

— Извинявай, че поизцапахме — подхвърлих на таксито, имах предвид петънцата от омекотителя. Според указанията би трябвало да не оставя петна, да не мирише, нито да се изпарява и да изчезне след деветдесет секунди. Но това никога не става. Не зная дали защото не почиствам пистолета си редовно, или има някаква грешка в сместа, а може би градският въздух е твърде замърсен, но винаги оставя сивкави лекета. Този път половината бяха по тапицерията в купето. Останалите бяха по дрехите ми. Няколко парченца от камерата също бяха паднали върху покрива и тъй като бяха силно нагreti, вероятно щяха да оставят следи от изгаряне.

— Прехвърли ми сметката за почистване — посъветвах таксито и за трети път пъгнах картата в процепа. — Ако има достатъчно, за да я покрие де. Ако остане, вземи и нещичко за себе си, заради неприятностите. — Надявах се, че бакшишът ще умилостиви машината да не вика ченгетата.

Така и стана. Във всеки случай впоследствие никой не ме потърси за това.

— Да, г' — рече тя. — Това ли е всичко?

— Не. — Облегнах се удобно на седалката и прибрах пистолета. — Затвори вратата и ме откарай на „Секизава“ 334. — Това беше на две пресечки от Накада. Мислех да измина останалата част пешком.

Разгънах няколко пъти схванатата си ръка. Симбиотът вече беше потиснал болката.

Стана ми мъчно, че бях постъпила по този начин с камерата, но какво пък, тя бе само тъпа машина. Нямаше чувство за съхранение, а нищо чудно дори да не беше разумна.

Зачудих се какво ли ще предприеме Мишима, след като бе изгубил досадното си апаратче. Готова бях да се обзаложа, че няма да е особено щастлив. Не че ми пукаше.

Таксито ме остави на „Секизава“. Излязох навън, почаках да се изгуби в небето и едва тогава продължих по пътя си.

Не се оказа никак трудно да открия дома на Накада, тъй като бе разположен на площ колкото цял малък квартал. Голяма елегантна къща, боядисана в бяло: сега аленееше, заради разсеяната светлина на Ета Кас Б. Небето зад нея бе скрито от розова мараня и всичко това ѝ придаваше мъртвешки и зловец изглед, сякаш бе свърталище на призраци. И да имаше прозорци, за момента бяха скрити, а може би бяха направени така, че да пропускат светлина само в едната посока. Във всеки случай не виждах нищо да свети вътре.

Не виждах също така и врата, или нещо, което да наподобява вход, но предположих, че се слива с оградата и е умело замаскирана. Нищо чудно. Богаташка мода за хора, които могат да си я позволят, а Саюри Накада със сигурност можеше. Ако бях поканена или идвах по предварителна уговорка, някой вероятно вече щеше да ме чака отпред или поне да ми отвори вратата. И тогава сигурно щяха да светят и светлините.

Никой не ме очакваше, нито бях поканена, но щях да го преживея. Възможно бе дори Накада да не си е вкъщи, но нямаше да позволя на подобна дребна подробност ме спре. Все някой щеше да има вътре, пък дори и да е най-обикновена програма.

Спрях на мястото, където предполагах, че се намира вратата, и изведнъж осъзнах, че продължавам да стискам пистолета — бях го изключила, но така и не го бях прибрала в кобура. Въпреки че подобен пропуск би трябвало да ме обезпокои, реших, че поне засега ще е най-добре да продължавам да го държа така, че да се вижда. Точно сега

нямах нито време, нито нужното търпение да се правя на изтънчена. Не бях сигурна дали таксито не е повикало ченгетата. Не знаех и дали Мишима вече не е тръгнал да ме търси. Вече бях опитала да се свържа с Накада, но безуспешно. А както казах, когато се блъснеш в стена, или я заобикаляш, или пробиваш дупка в нея.

Насочих пистолета към случайно избрано място върху фасадата, включих го отново и произнесох със силен глас, но без да викам:

— Това оръжие е заредено с бронебойни експлозивни куршуми, които могат да предизвикат ужасно сериозни щети. Трябва да говоря със Саюри Накада. Нека излезе отвън, или ме пуснете вътре и ще прибера пистолета, но ако упорствате, ще пробия няколко доста скъпи дупки в стената. Ако не си е у дома, бих искала да я почакам вътре. Какво избирате?

Почти очаквах да бъда превърната в бълбукаща протоплазма от някоя страховита охранителна машинка, за каквато дори не съм чувала, но вместо това един глас обяви:

— Моля, проявете търпение. В момента съобщаваме на г' Накада.

Зачаках. Усещах как пистолетът вибрира нетърпеливо в търсене на цел, каквато засега не бях задала.

След трийсет секунди, които ми се сториха като цяла година, чух друг глас, с носов тембър, какъвто машините не притежават.

— Говори Саюри Накада. Коя, по дяволите, сте вие и какво търсите тук?

Отклоних лекичко оръжието.

— Г' Накада — рекох. — Ако това наистина сте вие, бих искала да си поговорим някъде насаме относно едни ваши планове да купите евтино града, а после да спрете изгрева. Ако не желаете да го обсъждате, мога да го предоставя на обществено внимание в мрежата — програмирах си компютъра си да го направи в определен час. — Жалко, че наистина не се бях сетила за това, вместо да го използвам като блъф. Вярно, че нямах кой знае каква информация и повечето предположения все още бяха само в главата ми — така и не бях успяла да си купя имплант с резервна памет. Дадох си сметка, че ако сега умра, и малкото, което знам, ще си отиде с мен.

Разбира се, Накада нямаше как да знае, че блъфирам. Обещах си, че ако живея достатъчно дълго, за да се прибера в офиса си, следващия

път ще взема предпазни мерки.

Оставих я да помисли около минута, после прибрах пистолета в кобура и се закопчах.

— Какво избирате? — попитах.

Тя продължаваше да мълчи и започнах да се безпокоя дали не е повикала помощ, или нещо подобно. Навярно имах подозрителен вид за минавачите, застанала на тротоара пред богатия дом и втренчила поглед във фасадата.

После гласът, който твърдеше, че е на Накада, попита отново:

— Коя сте вие, по дяволите?

— Казвам се Карлайл Хсинг. За всичко останало бих предпочела да разговаряме насаме, вместо да крещя на улицата. — Вярно, че още не се дерях с цяло гърло, но това беше, защото вярвах в качествата на охранителните системи.

— Е, добре — склони тя. — Влизайте. — В стената неочаквано се появи врата, не точно там, където предполагах, и вътре блесна светлина.

Обмислих възможността да попадам в клопка, с която не ще мога да се справя, но такъв риск винаги съществува. Страхливците не печелят големите залози, напомних си.

Входната врата беше почти скромна на вид, но предполагах, че е аморфна — навярно ѝ придаваха различен изглед съобразно гостите, което означаваше, че аз не заслужавам кой знае какво внимание. Въпреки това още в коридора ми направи впечатление финият строеж на стената, изящните мебели, богатите цветове и разбира се — просторът. Навярно това помещение спокойно можеше да се мери с новобрачния апартамент в „Екзелсис“, който — според скромните ми представи — трябваше да е връхът на лукса.

А откъде знам как изглежда апартаментът за новобрачни в „Екзелсис“ си е моя работа, но със сигурност не защото съм била там за първата си брачна нощ.

На една от стените се появи нова врата и пристъпих през нея — в тясна малка стая в черно и сребристо и холограма на едната стена, изобразяваща някаква планета откъм космоса. Не беше Епиметей, защото се въртеше. Зад мен се издигна диван с копринена тапицерия и аз се отпуснах предпазливо върху него, с изправен гръб. Музиката беше старомодна и почти досадна, но не ѝ обръщах внимание.

Миг по-късно от мрака пред мен — бях го взела за отсрещна стена — изникна още един диван, на който седеше млада жена.

Ако не беше Саюри Накада, беше ужасно добра имитация — бях я разглеждала на записи от всички възможни ъгли и жената срещу мен напълно покриваше предварителните ми представи. Имаше дълга черна коса, пусната свободно; не личеше да е изкуствена. Кожата ѝ бе с мек златист оттенък, скулите ѝ май бяха естествено изваяни. Беше красива. Напълно обяснимо, при парите, които притежаваше.

Разбира се, като казвам, че очите и косата ѝ бяха естествени, това е само предположение. Те *изглеждаха* естествени, но със същия успех можеше да се е родила русокоса и синеока.

Беше с дълга рокля сменящи се цветове, предимно в златисти и сини нишки. В контраст с облеклото ѝ аз носех червено сако и бял панталон. Постоянни цветове, но бях на работа и не се налагаше да развличам себе си и околните с игра на оттенъци.

Пък и предпочитам да не се набивам в очите на минувачите, особено когато посещавах места като Капана.

Краката ѝ бяха дълги, беше боса и ме гледаше така, сякаш съм насочила пистолета в лицето ѝ, вместо да издува пеша на самото ми.

Отново се зачудих дали това наистина е Накада. Би могла да си позволи двойник, стига да поискаше. Можеше да е холограма, симулация, дори клонинг.

Всъщност поне засега това нямаше особено значение. Важното беше думите ми да стигнат до онзи, който дърпа конците.

Известно време се разглеждахме и аз се надявах лицето ми да не изразява такава нескрита враждебност, каквато се четеше на нейното.

— Искате да говорите с мен — подкани ме тя.

— Да, г' Накада — отвърнах. — Така е.

— Е. — Тя махна с ръка. — Говорете.

— Не зная откъде да започна. — Намръщих се. — Всъщност ме интересува само едно — как точно възнамерявате да попречите на Нощния град да се завърти към дневната страна?

— Защо? — попита тя и очите ѝ блеснаха. — Какво ви влиза в работата? И кое ви кара да смятате, че имам подобни планове?

Ето го и потвърждението, че съм на прав път — най-важният въпрос бе на последно място. Защото ако грешах, или въобще нямаше да ме пуснат тук, или това щеше да е едничкото, което да ме попита.

— Г' Накада, влиза ми в работата, защото живея в този град — заговорих бавно и високо. — Родила съм се в Нощния град, израснала съм тук и през целия си живот не съм била отвъд стените на кратера. Градът е важен за мен и ме вълнува всичко, което се отнася до бъдещето му. Затова ме интересува. А кое ме кара да мисля, че имате подобни планове? Някои неща, които открих в хода на едно разследване.

— Разследване? — За миг на лицето ѝ се изписа изненада. — О, вие сте онази детективка. — От начина, по който се движеха очите ѝ, заключих, че не е стигнала сама до този извод, а е получила информацията по вътрешни канали. Вероятно поддържаше постоянна връзка — дори няколко. Сигурно разполагаше с по-голям контрол върху компютъра си, докато седеше тук, отколкото аз, когато бях включена директно в моя.

— Да, аз съм — потвърдих.

— Но как го открихте? И след като твърдите, че сте наясно с всичко това, не знаете ли и какви са ми плановете?

Реших, че се опитва да хитрува, да разбере какво зная и какво не, като се преструва на смутена глупачка. Нямах нищо против тази малка игра: най-добрият начин да измъкнеш информация от някого, без да бърникаш в мозъка му, да го упояваш или изтезаваш — все неща, които не бих могла да си позволя с човек, чиято фамилия е Накада — е да го накараш да смята, че е по-умен от теб, та да си свали гарда.

— Г' Накада, установих, че купувате големи парцели и имоти в града — започнах отдалеч. — Открих също така, че сте водили тайни разговори с ЕИПИ — разговори, които те не желаят да коментират. Някои хора споделиха с мен, че в ЕИПИ има ваша група, която работи над проблема как градът да остане откъм сенчестата страна и тогава новите ви имоти ще се превърнат в огромно състояние. Това е всичко, което успях да узная досега, и трябва да ви призная, че никак не ми харесва. Искам да ми кажете как точно възнамерявате да задържите изгрева на слънцето.

— ЕИПИ? — повтори тя учудено, после очите ѝ отново направиха онова странно движение. — Ах, институтът!

Питах се как е възможно да живееш на Епиметей толкова дълго и да не знаеш, че го наричат така. Тази жена, осъзнах, живееше напълно откъсната от града, а вероятно и от целия обкръжаващ я свят.

— Да, институтът — потвърдих.

— И те отказаха да ви обяснят каквото и да било, така ли?

— Така.

— Ами, много добре са направили. — Тя едва сдържа доволната си усмивка.

— Г' Накада — почнах, поизгубила търпение. — Не ми казаха нищо, защото нямат право. Те работят за вас. Но ако и вие не ми кажете, ще се наложи да разправа всичко това пред целия град. Може да не зная много, но е достатъчно, за да убедя хората, че замисляте *нещо*. Смятате ли, че след това ще продължите да купувате евтино онези имоти? Искам да чуя от вас с какво се занимавате, в противен случай ще се постарая да проваля цялата сделка. — Опитвах се да говоря настойчиво и твърдо.

Тя махна с ръка.

— А какво ще кажете, г' Хсинг, ако вместо това пусна една почистваща програмка в компютъра ви. А вас премахна от този свят, разбира се.

Беше мой ред да поклатя глава.

— Сигурно знаете, че няма да е толкова лесно, г' Накада. Аз съм частен детектив с легално разрешително, в добро здраве и все още сравнително млада. Ако умра внезапно, градската полиция ще получи копие от всички мои файлове от секцията „в случай на смърт“, а там съм описала подробно над какво работя в момента. Съмнявам се, че можете да проникнете в тази секция, без да си създадете сериозни проблеми, а точно сега хич не ви трябват такива.

— Е, добре тогава — въздъхна тя. — Но как може да съм сигурна, че дори да ви кажа нещо, няма после да го изкарате в мрежата?

— Не можете, разбира се. Но защо ми е да го правя? Вижте, аз също не искам да видя зората. Целият ми живот е тук. Ако наистина се опитвате да спасите Нощния град, ще съм изцяло на ваша страна и не давам пукната пара, че ще станете по-богата или че вашият старец ще ви позволи да управлявате целия град през следващия век. Това не е моя работа. Искам само да остана жива и да знам дали и кога трябва да си купувам билет, за да напусна тази планета, или да се прехвърля на работа в мините. Може и да опитам да участвам в схемата с някоя дребна инвестиция, но това едва ли ще ви попречи.

— Значи единственото, което ви интересува, е *кога* ще го направя, така ли? — попита тя. Вече изглеждаше малко по-спокойна и не така ядосана.

— Това и как — казах. — Защото ако ще става напечено за известно време, бих желала да бъда уведомена. В края на краищата поземлената собственост не губи стойността си дори ако рухне половината град.

Тя кимна.

— Точно така, абсолютно сте права.

Аз също кимнах и зачаках.

Тя се усмихваше.

— Кажете ми де — подканих я.

Тя въздъхна и като че ли леко се нацупи.

— Хубаво, ще ви кажа. Съвсем просто е. Моите хора възнамеряват да задействат насочен термоядрен заряд, който ще преустанови въртенето на планетата. Така Нощният град ще си остане на мястото, на което е сега. — И ми се усмихна отново.

Чаках да продължи, но тя мълчеше. Обмислих думите ѝ и попитах:

— Един заряд?

Тя кимна.

— Смятате, че можете да спрете въртенето на планетата с един-единствен заряд?

— Точно така. — Тя кимна с глуповата самодоволна усмивка.

— И това е всичко? — Едва успявах да се владеея.

— А какво друго искате? — попита раздражено тя. — Казах ви, че е съвсем просто.

Прехапах език, за да не ѝ изкрещя, че е идиотка. Точно това беше проблемът — че е *прекалено* просто. Но още не бях готова да споря за това. Така че попитах:

— Няма ли подобен метод да доведе до сериозни щети?

— Защо? — Тя ме погледна учудено.

— Защото — заговорих, — ако спрете цялата планета внезапно, ще се получи нещо като сътресение, нали?

Това си беше чисто омаловажаване на проблема, но Саюри изглеждаше толкова спокойна и уверена, че не намерих сили да кажа нещо повече. Защото ако го направех, вероятно щях да ѝ закрещя.

— О, вероятно — подхвърли тя нехайно. — Но не много. Планетата вече се движи съвсем бавно, така че няма да е трудно да бъде спряна.

— Сигурна ли сте? — продължих да настоявам.

— Разбира се, че съм сигурна! — тросна се тя.

— И хората в ЕИПИ се съгласиха с тази идея? Не смятат ли, че е рискована?

— Съгласиха се, разбира се.

— Всички до един?

— Не съм включила всички от института. Какво ви влиза в работата?

— А, нищо — отстъпих привидно. — Извинете. Просто проявих любопитство. — Опитах се да си придам невинен вид. — И кога е големият ден? Защо вече не сте го направили? Притежавате доста голямо парче от града, нали?

— Но не достатъчно! — отвърна тя и внезапно се разпали. — Въобще не е достатъчно! Освен това зарядът още не е готов. Трябва да бъде точно изчислен и поставен на правилното място. Наистина не искам никой да пострада.

Кимнах.

— И кога ще бъде готов?

— О, честно казано, нямам представа — призна тя. — Моите хора от института ще ме информират, когато стане. Казаха ми, че щяло да отнеме само няколко седмици.

Време беше да си вървя.

— Г' Накада — рекох. — Бяхте много любезна, но ще ви помоля само за още една услуга. Ще бъдете ли така добра да ме информирате веднага щом узнаете точната дата? Моля ви. Достатъчно е да ми пратите съобщение, нищо повече не искам.

Тя се усмихна и ме дари с доброжелателен поглед.

— Разбира се. С удоволствие.

— Аз... зная, че сте много заета. И все пак, докато още сме на тази тема, ще направите ли усилието да го въведете в бележника си? За да не забравите.

Погледът ѝ вече не бе така доброжелателен.

— Защо пък не? — отвърна тя. — Вече е направено.

— Благодаря — казах.

След което си тръгнах. Трябваше да изляза час по-скоро, преди да изгубя самообладание и да я застрелям.

12.

В зависимост от това, което знаете за Епиметей и планетологията като цяло, може би се чудите защо исках да я застрелям или — ако сте малко по-добре запознати с проблема — защо не я застрелях. Ще се спра на втория въпрос.

Не я застрелях, защото ако го бях направила, никога нямаше да се измъкна жива от града. Вероятно нямаше да се измъкна жива и от къщата. А онези идиоти в ЕИПИ можеше да са толкова тъпи, че да продължат и без нея. Нуждаех се от не толкова директен подход.

Що се отнася до това защо трябваше да бъде застреляна, помислете за малко.

Епиметей има диаметър 9056 километра и плътност седем грама на кубически сантиметър. Едно грубо изчисление с ограничените възможности на машинката в главата ми изведе обща маса от двайсет и шест по десет на дванайсета тона, макар че може и да съм сбъркала някъде. Във всеки случай говорим за трилиони тонове маса. Говорим за много тънка кора, която се върти със скорост 138 сантиметра на ден, на ширината на града.

Признавам, че скоростта не е голяма. Ако се намирате в такси, което се движи със същата скорост, и се блъснете в бетонна стена, вероятно ще се измъкнете напълно невредими. Може би дори на таксито няма да му има нищо. Но таксито е с корпус от фибри и керамика, конструирано да издържа на натоварвания, а масата му е не повече от половин тон. Планетата е сложна динамична система с огромна маса.

Да предположим, че заложат заряд, който съвсем точно да противодейства на инерцията на планетата. Къде ще го разположат?

На повърхността вероятно — или на малка дълбочина.

Смятате ли, че ще спре ядрото на планетата? Или мантията, която също не е съвсем твърда?

Не, по дяволите, кората ще се откъсне от мантията и нищо чудно да се разпадне напълно. На Епиметей кората пък си е достатъчно тънка

и крехка, надупчена от вулкани, особено по хода на тектоничните разломи. Защото ако повечето планети имат най-много дузина континентални плочи, на Епиметей, заради горещата ѝ вътрешност, те са хиляди.

Ако искате да преустановите въртенето на една планета, преди това трябва да я завържете с нещо много по-здроаво от горещи скали и гравитация. В сегашния ѝ вид един достатъчно мощен заряд щеше да запрати няколко плочи към останалите и да пробие огромна дупка в кората — и то ако имахме късмет.

По-вероятно бе да изпари на място част от кората. Не съм чувала насочените термоядрени заряди да са особено надеждни и предсказуеми.

Да не забравяме естествено за верижната реакция.

Но да се върнем към споменатия заряд. Той отделя за кратко време огромно количество енергия. Теоретично по-голямата ѝ част би била кинетична енергия, насочена срещу ротацията на планетата. Част от нея ще е светлина и топлина — ужасно много топлина.

И тази кинетична енергия ще се сблъска с кинетичната енергия на планетата. Когато двете сили се срещнат, те не се неутрализират, заради една малка подробност, наречена Закон за запазване на енергията, който може да не се прилага във всички случаи, но е придружен от доброто старо правило на палеца, когато става дума за системи в нормално пространство, притежаващи голяма площ и ниска енергия — каквато е планетната повърхност. Ако двете кинетични енергии са свършено еднакви, движещата се маса ще спре, но енергията няма да изчезне. Тя само ще смени вида си. В конкретния случай ще се превърне в топлина.

И така, току-що добавихте неизвестно, но огромно количество топлина към планетата Епиметей, която и без това е много млада, гореща и радиоактивна — все причини, заради които е обитаема само нощната ѝ страна.

Епиметей е третата планета на Ета Кас А. Някога да сте чували за втората планета? Така и не можах да се споразумеят за име, защото най-подходящото — Вулкан — вече беше заето. Откак се помня, я наричат Втора и нищо повече.

Тя е разтопена. И не заради близостта си до слънцето. По-скоро наподобява изгубил контрол термоядрен реактор. Докато се е

формирала и е била съвсем течна, голяма част от радиоактивните елементи са се спуснали към ядрото и са достигнали там критична концентрация. Недостатъчна за взрив, но верижните реакции продължават и сега и цялата планета ще остане течна още много-много години. Да не говорим за нездравословните продукти от ядрения разпад — макар че вероятно повечето от тях въобще не достигат повърхността.

Та добавете топлина и Епиметей вероятно също ще се втечни. По дяволите — цялата планета е натъпкана с уран, торий и други радиоактивни елементи — тъкмо затова има толкова много мини. Още малко топлина и сътресение и тези елементи ще се раздвижат — ще започнат да се спускат към ядрото и да се скупчват там. Критична маса в самото ядро, която само чака фитила, за да се превърне в океан от радиоактивна лава.

Не знаех дали зарядът, за който говореше Накада, щеше да предизвика всичко това, дали щеше да започне верижна реакция, но със сигурност не бих искала да съм пряк свидетел на този експеримент. Най-малкото можеше да се очакват силни трусове и нови вулкани.

Трябва да си кръгъл идиот, за да не предвидиш тези неща.

Как можех да си обясня поведението на Саюри? Вярно, тя бе израснала на Прометей, където кората е по-дебела и стабилна, планетата се върти нормално и прочее, но защо не бе проучила тукашните особености, преди да се съгласи да финансира подобен план? Дори да бе твърде мързелива, за да осмисли тази информация, би могла да си позволи най-добрите импланти на планетата, които да свършат тази работа вместо нея.

Или просто си въобразяваше, че планът ѝ ще успее въпреки всичко, също като в онези начинания с генентомите и психобактериите? Знаех, че има склонността да игнорира неприятните подробности, но можеше ли да игнорира и опасностите?

Всъщност кой твърдеше, че ги игнорира? Сигурно щеше да наблюдава своя малък експеримент от орбита, така че поне нейният живот не бе застрашен, нито я беше грижа, ако се провали. И преди бе проявявала подобни самоунищожителни наклонности, така че не беше трудно да повярвам в това. Нищо чудно да обичаше хазарта, особено след като щеше да наблюдава фойерверките от безопасно разстояние.

В края на краищата тя навярно беше ядосана на нашата малка планета. Епиметей не беше неин дом, а място, където бе пратена в изгнаничество. Разрушаването на цяла една планета би било достатъчно грандиозен начин да изрази обидата си, че са я пратили в изгнание.

Не искам да твърдя, че го мислеше *съзнателно*, или поне се надявах, че не е така, но дълбоко в подсъзнанието си тя навярно все още беше разглезеното дете отпреди двайсетина години. Ето защо, след като обмислих всички тези неща, вече можех да си обясня как е могла така лесно да приеме подобен идиотски план.

Което не обясняваше идиотията на онези в ЕИПИ.

Може би имаше и други неща, които не знаех. Може да бях схванала погрешно целия план, или Накада го бе разбрала погрешно и го бе предала по същия начин на мен. Може би идеята на учените всъщност беше да приплъзнат континенталната плоча, на която бе построен Нощният град, обратно към неогряната страна, като ледоразбивач в старите филми — но дори така идеята ми се струваше доста опасна.

Може би бяха подготвили предпазни мерки. Може би знаеха как да се освободят от прекомерната топлина и да запазят целостта на кората. Може би щяха да зложат заряда на необходимата дълбочина в кората и да направят нещо там.

Защото имаше още нещо, за което Саюри Накада не си даваше сметка. Ако по някакъв начин успееш да спреш въртенето на планетата — без да чупиш нищо, без дори да изплискаш нечий чай — все още няма да си спасил Нощния град. Имаше си конкретна причина планетната ротация да е нарушена. Ядрото бе разположено ексцентрично и рано или късно щеше да се завърти така, че тънката страна на мантията да се обърне към Ета Кас А. Ако планетата застинеше неподвижно в сегашното си положение, след време щеше да се завърти отново — или по-скоро да се люшне.

Дали наистина щеше да стане така? Нямах начин да го разбера предварително, най-малкото поне докато скитосвам по улиците.

А дори планетата да се завъртеше отново, колко време щеше да продължи това? Планетите притежават огромна инерция. Те са *бавни*. Възможно бе да изминат хилядолетия, преди градът да промени

местоположението си. Ако бе така, тогава възобновяването на ротацията нямаше да е чак толкова голям проблем.

А може би щеше?

Всичко това беше твърде сложно за мен. В края на краищата не съм планетолог. Не съм и физик. Трябваше ми още информация.

Но пък нали съм детектив. От мен се очаква да научавам различни неща и да ги сглобявам в цялостна картина.

Като че ли за момента имах само две възможности. Да се върна у дома, да се включа в компютъра и да се натъпча с информация по планетология, за да се опитам да разбера какво, по дяволите, се мъчат да направят Накада и ЕИПИ, а после да се върна при нея по-подготвена и да го обсъдим. Или да отскоча до института и да попитам някого там.

Ако се съдеше по начина, по който ме посрещнаха на откритата им линия, щеше да е най-добре да отида лично. Очевидно никой не желаше да говори с мен.

Нямаше обаче да им е толкова лесно да ми откажат един малък разговор, когато се явя лично. Не съм образ от екрана, който да изключат, не можеха и да ми пробутват холограми и симове или да импровизират с разни други трикове.

Да не говорим, че е трудно да игнорираш човек, когато ти завира пистолет в лицето. Макар че се надявах да не се налага да стигаме дотам. Досега номерът минаваше, но все някога някой щеше да повика полиция и щях да загазя. Или да се досети, че е блъф. Защото наистина бе така. Никога не съм искала да застрелвам някого. Говоря за човешко същество, не за онази проклета камера.

Разбира се, хората в института едва ли щяха да го знаят. А на живо пистолетът е доста по-убедително средство от всякакви други доводи.

Институтът за планетни изследвания бе разположен близо до Портала, та да могат лесно да пращат хора и машини в кратера, а преминаващите миньори да оставят образци или да съобщават какво ново са видели в недрата на планетата. Не бях ходила там от години, не че през това време бях видяла широкия свят, защото предимно съзерцавах стените на офиса си, така че разходката щеше да е приятна промяна.

Пък и винаги е по-добре да питаш човек, който знае правилните отговори, отколкото да се мъчиш да стигнеш до тях сам.

Стига естествено да пожелае да ти ги каже. Така че от мен се искаше да разбудя това желание. Ето къде моят верен сони-ремингтън щеше да влезе в играта.

Повиках такси и когато дойде, му казах да ме откара в ЕИПИ.

13.

Едно бяло маршрутно такси, нашарено с розови райета, откарваше пияни миньори обратно през Портала, към мините. Някой, който се бе вкопчил в перилата отзад, успя да ми помахва със свободната си ръка и аз отвърнах на поздрава, макар че не го познах. Не се срещах с много миньори. Можеше да сме се виждали при „Луи“ или в Капана, в старите щастливи времена, но лицето не ми се стори познато и кой знае защо, това не ме разтревожи ни най-малко.

Погледнах нагоре, очаквах по навик да видя увисналата над улицата камера, после си спомних, че я бях гръмнала. Все още ми беше малко кофти за това, но все някак щях да го преживея.

Таксито ми върна картата след кратка пауза, колкото да напомни, че заслужава малък бакшиш. Предполагам, че не ми беше проверило баланса, иначе щеше да знае защо не получава нищо отгоре. Навярно вече бях на червено, живеях на кредит, който засега нямаше начин да покрия, и ми оставаха не повече от три дни, преди банката да замрази сметките ми. Прибрах картата и тръгнах към института.

Който очевидно бе виждал и по-добри дни. Може да бе виждал и по-лоши, но по нищо не си личеше. Всъщност на пръв поглед изглеждаше почти такъв, какъвто го помнех от младежките ми години, когато родителите ми хранеха надеждата, че ще направя научна кариера и ще изкарвам достатъчно, за да ги гледам на старини.

Навярно това бе най-старата сграда в града — нищо чудно да стърчеше тук отпреди самия град. Беше построена от тъмен, рязан с лазер местен камък — онзи тип градеж, който се извършва от лишени от разум работи по стандартни планове и без човешка намеса. Прозорците бяха пробивани след това, съобразно вътрешното разположение, и отвън изглеждаха разхвърляни и нееднакви по размери.

Не личеше никакъв опит да е търсена естетика или симетрия — огромна грозна правоъгълна постройка, покрита със засъхнал прах.

Главният вход бе приблизително в центъра, скрит под сянката на почерняла козирка — всъщност трудно беше да се каже, че сградата има фасада или задна страна. Никой не влизаше или излизаше. Приблжих се към вратата.

Над нея мъждукаше познатото лого на института. В сенчестите ъгли бяха монтирани скенери. Когато застанах отпред, синтетичният глас, който бях чула на компютъра, произнесе:

— Съжаляваме, но Институтът за планетни изследвания е затворен за обществен достъп до следващо решение.

— Защо? — поисках да узная.

— Поради текущото финансово състояние се наложи да съкратим административния и поддържащ персонал, а също лицата, отговарящи за връзки с обществеността. Надяваме се, че положението ще се промени скоро.

— Не съм турист, дявол го взел — троснах се. — Праща ме Поли Орхид, нося съобщение от Саюри Накада.

Гласът едва забележимо промени интонацията си, от механично вежлив до презрително надменен.

— Мога ли да попитам с кого искате да се срещнете?

— Не ми дадоха име — отвърнах, като се престорих на ядосана. — Поли ми каза да донеса съобщението и ето ме тук.

— Момент, моля — отвърна гласът. — Ще се посъветвам с началниците.

Знаех, че разговарям с някакъв доста глупав портален софтуер, съществуващ резидентно в компютърната мрежа на сградата или свързан с полуразумна плесен, обитаваща някой от близките ъгли. Дори плъх би се справил по-добре с вземането на решения. Зачаках.

Следващият глас беше различен и спокойно можеше да мине за човешки.

— Какво е съобщението?

— Записано е в микроорганизъм и Поли ми каза да дойда тук и да го предам на някого. Тази глупава програма на вратата не ми изглежда подходящ получател.

— Момент — рече новият глас.

Разкопчах си сакото и зачаках.

— Добре — обади се отново гласът. — Ще пратя някой да го получи. Заповядайте в централното фоайе. Право напред.

Знаех къде е.

Вратата се отвори, блеснаха светлини и се разнесе музика и аз пристъпих напред. Стараех се дясната ми ръка да е на сантиметър-два от дръжката на пистолета.

Минах по коридор с голи каменни стени и пластмасови тръби на тавана, подминах няколко затворени врати, влязох във втори коридор и оттам се озовах във фоайето. Стените бяха скрити от обемни холограмни изображения на морски широти, а подът бе застлан със син мокет. Музиката следваше ритъма на приборя. Таванът бе скрит от златиста мъгла, наоколо се рееха сини мехури на различни неоформени мебели.

Улових един от тях и се облегнах на него, той поддаде и бързо зае позицията на тялото ми, без да издаде нито звук. Институтът не беше закъсал чак толкова, щом можеха да поддържат толкова фина мебелировка. Музиката и холограмите не бяха последна мода, но въпреки това също бяха доста високо качество.

От холограмите изникна жена, която или бе по-стара от дявола, или не вярваше в чудото на съвременната козметика, защото имаше снежнобяла коса, повехнала кожа и набръчкани ръце.

— Какво е това съобщение? — попита тя. — Защо Орхид не дойде сам, като е толкова важно?

— Малко ви поизлъгах — казах, отлепих лакти от оформилите се подложки и се надигнах. — Не нося никакво съобщение. Исках да поговоря с някого за онова, над което работите по поръчка на Саюри Накада.

Тя спря наскред помещението и ме погледна с присвити очи. После произнесе с глас, който малко напомняше гласа на глупав робот:

— ЕИПИ е частна организация без право на търговска дейност и няма никаква връзка с „Накада Ентърпрайзис“. Ако искате да узнаете подробности за дейността на Саюри Накада, попитайте самата нея. Не можем да ви кажем нищо повече.

Това вече го бях чувала.

— Съжалявам — рекох. — Но аз вече говорих с г' Накада и никак не ми хареса това, което чух от нея. Известно ми е с какво се занимавате, поне в най-общи черти, но имам няколко въпроса, чиито отговори бих искала да узная. Ако не ги получа от вас, ще ги потърся

другаде — но се съмнявам, че г' Накада ще остане доволна от това. Така че ще можем ли да обсъдим темата, която ме вълнува?

— Не — рече тя. — Няма да можем. Вървете си. — И понечи да се обърне.

Не горях от желание да прибягвам до следващия си ход, но не виждах какво друго бих могла да направя. Те категорично отказваха да разговарят с мен, а трябваше да зная какво се готвят да направят. А може би нежеланието им се дължеше на факта, че уреченият ден приближава? Нищо чудно да беше дори след броени часове.

Докато изваждах пистолета, си помислих, че ако в сградата има въоръжена охрана или системи за защита, нещата могат да излязат изпод контрол. Можех само да се надявам, че не са чак толкова параноични.

— Искате или не, ще се наложи да разговаряте с мен — казах.

Тя видя пистолета и възкликна:

— Да не сте се побъркали? Това е частна собственост. Нямате право да носите това нещо тук!

Усмихнах се.

— Е, вече съм го внесла. Само да ви предупредя — зареден е с експлозивни бронебойни куршуми с топлинно насочване, които имат допълнителна тяга, така че ще ви заковат дори ако сте киборг с ускорени реакции. Така че или ще разговаряме, или като за начало ще ви прострелям в крака. — Насочих пистолета към слабините ѝ и щракнах копчето с палец — с което не направих нищо, тъй като оръжието бе на автоматичен режим, но жестът ми трябваше да подсилва общия ефект.

— Вие сте луда! — викна тя. Погледът ѝ бе втренчен право в цевта. Ококорените ѝ очи бяха доста интересна картинка на фона на спокойната морска шир зад нея.

— Никога не съм твърдяла друго — отвърнах с привидно нехаен тон. — А може да съм симулация, генентом или конструкция. Всъщност какво съм и каква съм няма никакво значение. Важното е, че съм тук, със зареден пистолет, насочен към вас. И тъй, ще поговорим ли за работата, с която се занимавате по поръчка на Саюри Накада, или да дръпна спусъка?

— Какво искате да знаете? — попита жената и забелязах на челото ѝ ситни капчици пот.

Обичам си го моя сони-ремингтън. Убедителен е като самия дявол. И съвсем оправдано.

— Първо — казах, — вярно ли е, че възнамерявате да спрете въртенето на планетата с един-единствен насочен заряд?

Тя преглътна.

— Не зная — отвърна. — Не е по моята специалност. Аз отговарям за определяне последствията върху околната среда при внезапно преустановяване на ротацията, а не как ще се случи това.

— Последствията върху околната среда? — Това ми звучеше интересно. — И какви по-точно ще са тези последствия?

— Още не ни е известно. Работим по въпроса.

— Какво например ще е въздействието на отделената топлина върху планетното ядро?

— Нямам представа. — Тя отново повдигна рамене. — Аз се занимавам с изследване измененията на повърхността — възможни промени в климатичните условия, водните запаси, кислородната продукция на псевдопланктона. — На носа ѝ увисна капка пот.

— И какво ще стане с тях? — продължих да разпитвам.

— Нали ви казах. Работим над това.

— Това вече го чух. Все трябва да имате някаква представа обаче.

Тя преглътна отново.

— Поне засега не изглежда, че ще има сериозни последствия. В края на краищата атмосферата вече се движи много по-бързо от повърхността.

— Но все пак става въпрос за внезапно спиране на въртенето. Не постепенно или в ограничен район.

— Да — отвърна тя, но не продължи.

— Добре де. Тогава бих искала да разговарям с човека, който се занимава със самия процес. Кой е той?

— Трябва да е доктор Лий. — Тя махна с ръка наляво.

— Това помещение има ли връзка с вътрешната ви компютърна система?

— Уф, не знам — въздъхна тя. Направи ми впечатление, че има страшно много неща, които не знае.

— Ако ме чува — продължих високо, — бих искала доктор Лий да дойде да поговорим.

— Вече съм тук — отвърна мъжки глас и цяла една секция от морския пейзаж изчезна.

Той стоеше пред сива каменна стена — висок, прегърбен, с дълга черна брада и най-важното — с оръжие в ръка. Странно, че тези типове се разхождаха въоръжени в сградата, а ми се сърдеха, че правя същото. Оръжието му не можеше да се сравнява с моя ВГ-2, беше местно производство за домашни нужди, сериен модел, изработван от няколко различни фирми. Нямаше интелигентен софтуер, често дори не бе зареден с куршуми, а с упойващи стрелички. Но не можех да съм сигурна в последното, тъй като вървеше с няколко различни вида мунициии. Всъщност най-важната подробност бе, че беше насочено към мен.

— Вие сте Карлайл Хсинг, нали? — попита брататият.

Започвах да си мисля, че твърде много хора знаят коя съм. Реших да не отговарям.

— Вие трябва да сте — продължи той. — Поли ми каза, че си пъхате носа където не ви е работа.

Продължавах да мълча. Вече знаех поне откъде ме познава. Какво пък, рекох си, градчето ни не е чак толкова голямо, сигурно е нормално.

Доктор Лий — ако това бе той — намести пръст на спусъка и се покашля. После каза:

— Мисля, че ще е най-добре да си вървите. Никой не ви е разрешавал да влизате тук и ми се струва, че нарушавате законите, като насочвате това пушкало към един от нашите учени.

— Не виждах друг начин да получа някои отговори.

— Няма да ги получите. Вдигнете ли оръжието, ще ви застрелям. Нека да уточня, че ще действам при самозащита, на територията на института, докато вас ще ви обвинят в опит за убийство. А сега, ако обичате, напуснете мирно и тихо нашето скромно учреждение и ще забравим за инцидента.

— Нищо не смятам да забравям — опънах се. После реших да сменя тактиката. — Вижте, нуждая се от някои отговори и пистолетът бе най-бързият начин да ги получа. Поне така смятах. Не може ли просто да приберем железата и да си поговорим?

— Няма за какво да разговаряме — заяви той презрително. Тонът му никак не ми хареса.

— Мисля, че има — възразих ядосано. — Освен ако не желаете всичко, което знам за намеренията на Накада да спре въртенето на планетата, да стане обществено достояние в мрежата.

Пистолетът му потрепери едва забележимо. Не мисля, че беше заради софтуерна корекция.

— Е, ще свалим ли оръжията? — попитах повторно.

— Не. — Той поклати глава. — Ако изкарате всичко това в мрежата, ще ви съсипем.

— Че какво толкова имам да губя? Щом знаете коя съм, проверете къде живея и с какво се прехранвам. Надникнете и в банковата ми сметка — сигурно го можете. Нищо не можете да ми направите, докато аз мога да ви създам ужасно сериозни неприятности. Пак питам, ще стане ли разговорът?

Този път двоумението му бе по-продължително.

— Не сега. Трябва първо да го обмисля — да го обсъдя с другите.

— Ами хубаво де. Мога да почакам.

— Не зная колко време ще отнеме — посочи той.

— Аз не бързам. — Дарих го с безгрижна усмивка.

— Чуйте — рече той. — Не мога да ви оставя да се размотавате на воля из института, особено с този пистолет и това поведение. Излезте навън, вървете си и ние ще ви потърсим до... до двайсет и четири часа. Ако не го направим, ваша воля — изкарайте всичко, което знаете, в мрежата.

Замислих се върху предложението му, но ще призная, че не ми хареса. Всичко можеше да се случи през тези двайсет и четири часа. Като например да задействат голямата си бомба и да обезсмислят заплахите ми. Можеха да напуснат планетата дори само след час.

Изглежда обаче той категорично отказваше да обсъдим нещата тук и сега, а някой вече можеше да вика ченгетата или да пуска през вентилацията нещо, с което да ме приспи. Да не говорим какво можеше да се случи, ако нервите на брадатия тип не издържаха и започнеше пукотевица.

— Два часа — отвърнах. — И никой да не напуска града.

Той погледна към жената.

— Добре, два часа.

Кимнах и заотстъпвах към вратата.

— Никой да не напуска града — повторих заплашително.

Той отново кимна.

— Никой.

Излязох в коридора, обърнах се и тръгнах към вратата. Чувствах се ужасно беззащитна и едва се сдържах да не хукна.

Не побягнах, но и походката ми не се отличаваше с кой знае какво достойнство. Но най-важното беше, че се измъкнах, преди да дойдат ченгетата — ако някой наистина ги бе повикал. На вратата спрях, изключих пистолета и го прибрах в кобура. Излязох в сенките на обагреното в червено нощно небе и повиках такси.

14.

Но когато таксито се издигна, вече ме глождеха съмнения. Не можех да определя къде точно съм сбъркала, но имах усещането, че някъде по пътя съм се отклонила. Че вече не държа нещата под контрол. Бях дала на доктор Лий, или който беше това, два часа, за да измисли нещо, а това бе най-малко час и петдесет и пет минути повече от необходимото.

Но не виждах какво друго можеше да се направи. Още повече ако зарядът вече бе поставен — въпреки твърденията на Накада. Трябваше да вляза в ЕИПИ и да разговарям с някого там, а за момента единственото убедително средство беше пистолетът. Вече бях опитала да се свържа чрез компютъра и какво постигнах? Не, нямаше друг начин, освен да се явя там лично. В края на краищата никой не разбра, че блъфирам, като размахвам заплашително желязото.

Помислих отново за доктор Лий. Май не го бих виждала досега, но не можех да се закълна — вероятно просто не обичаше да е във фокуса на обществения интерес. Кой, по дяволите, беше той? Негова ли беше идеята да се спре въртенето на планетата? Какъв пост заемаше в ЕИПИ?

Не знаех, а трябваше да узная. Можех да използвам терминала на таксито, за да науча повече за него, но отново ме възпираше липсата на средства в картата.

Реших поне засега да го забравя и да мисля за друго.

Под мен се ширеше Капанът, милиони разноцветни светлини, заобиколени от помръкналите бордеи. Рояк рекламизатори прелетя наблизо, но не ме забеляза, шпионираща камера надзърна през прозореца и се отдалечи — вероятно търсеше друг. Градът живееше своя живот, както е било винаги, и освен шепа съзаклятници всички останали очакваха да издъхне от бавна и неумолима смърт, когато пукне зората.

Аз обаче не бях сигурна дали ще умре от тази бавна смърт, ще продължи да живее, или ще изчезне, изпепелен в един миг, и аз ще си

ида с него.

Но най-лошото от всичко бе, че можеше да не доживея да видя какво ще се случи. Този Лий бе напълно в състояние да попречи на файловете ми да излязат на светло, дори и тези във ВСС системата. Ако го направеше, нямаше да има никакви причини да ме оставят жива и макар досега да не бях чувала Поли Орхид да се занимава със сериозни престъпления като убийство, не бих се учудила, ако дребното копеленце запретне ръкави, щом Лий му нареди. И без това в момента се бе захванал с неща, които не бях очаквала от него. А дори и Орхид да се поколебаеше, не биваше да забравям другия тип — Ригмус, или който бе той.

Изведнъж усетих, че ме завладява страх. Как бях успяла да се забъркам в тази история, да се оплета в подобни интриги?

От друга страна, можеше и да се измъкна. Опитах се да се успокоя. Нищо чудно след два часа да ме повикат, да ми разкрият целия план и той да се окаже напълно осъществим и безопасен, а после да се разделим тихо и мирно. Или ако се опасяват, че ще предизвикат катастрофа, да ми предложат пари, за да си затварям устата. Само че тогава щях да надуя тръбата с всички сила — кой ще ме обвини в шантаж, след като шантажираните подготвят масово убийство?

И все пак не ме напускаше усещането, че някъде съм допуснала ужасна грешка и че предстои да си платя за нея.

Бях права естествено, но не го разбрах веднага.

Таксито ме остави пред вратата, слязох, превих се под порива на вятъра и по навик се огледах.

Изглеждаше чисто. Не носех никакви уреди, които биха могли да сканират отвъд пределите на видимостта, така че трябваше да се уповавам само на сетивата си. Вятърът дразнеше очите ми и побързах да отворя вратата.

Когато се прибрах, установих, че прозорецът още е затъмнен, и свалих екранировката. Ако нещо щеше да ме напада през него, исках да го видя. Не че очаквах да действат директно.

Просто ми се искаше отново да се любувам на градския пейзаж, на трептящите светлини на Капана, на метеорните дъждове, които оставяха златисти дири в нощното небе, да чувам тътнежа на трафика и воя на вятъра.

Взех от кухнята пастет, бисквити и кола III, настаних се зад бюрото и се помъчих да измисля с какво да се занимавам през тези два часа.

Най-логично бе да проверя досието на доктор Лий, така че посегнах към клавиатурата.

Махендра Дхук Лий, малко над сто земни години, роден на Прометей, старши изследовател по физична планетология, с научна степен от Прометей и докторат на Земята — не бях чувала и двата университета, затова няма да ви занимавам с подробности. Имаше и още, но бяха все научни дрънканици, дето не ми говореха нищо особено. Изглежда, го биваше както в науката, така и в кариерата. Проявяваше предпочитания към управленческите постове, но се натъкнах на някои слухове, че научната му работа не била напълно изрядна — имало съмнения за натъкмяване на резултати, за да си осигури финансиране, заимстване от разработките на колеги — обичайните неща при свръхамбициозни учени.

С други думи, изглеждаше ми като човек, който поставя себе си и успеха на първо място, което едва ли би изненадало някого в наши дни. Предполагам, че се бе захванал с научна дейност не защото го е бивало за това или му е харесвало, а защото е смятал, че това е добра инвестиция в бъдещето, в поле, където лесно може да се постигне много.

С подобни идеи сигурно щеше да е по-добре, ако бе отишъл във физиката на множествените пространства, вместо в планетологията, но вероятно бе сметнал, че това е най-силната му специалност.

Всичко това, разбира се, бяха предимно мои предположения, защото в документите, които прегледах, нямаше нищо конкретно.

Можех също така само да предполагам, че навярно смята работата си за Накада за своя голям успех, бърз начин да се сдобие с име и богатство — същите мотиви като при Саюри. Само дето той нямаше семейство и солидна банкова сметка, зад които да се прикрие в случай на провал — ако паднеше, нямаше да има кой да му помогне да се изправи.

Прегледах внимателно всички сведения за последните му разработки, но не намерих нищо, което да ми е от полза. Оскъдни биографични сведения, без излишни подробности, почти схематични.

Само това и поредица интервюта, в които предимно възхваляваше себе си. Нуждаех се от повече информация, но се поколебах дали да рискувам. Нямах представа какви може да са предпазните мерки. Не исках да се включвам в компютъра, понеже всеки момент някой можеше да позвъни на вратата — а е трудно да реагираш, когато в черепа ти е пъхната жица.

Отложих включването, довърших яденето и зачаках. Петнайсет минути преди да изтекат двата часа компютърът изписука, че е получил съобщение. Чукнах едно копче и на екрана се появи лицето на доктор Лий.

— Обсъдихме всичко — заговори той без предисловие — и решихме да ви се доверим. Ще ви запознаем с цялостния план за нашия проект. В замяна на това искаме да ни обещаете — под заплахата да бъдете дадена под съд, ако нарушите думата си — че няма да разпространявате нищо за това, което ще ви кажем, докато не изгрее зората или планетата не преустанови ротация — което и да е от двете.

Втренчих поглед в него. Не можех да повярвам на ушите си. Нима щяха да се сбъднат най-оптимистичните ми очаквания? Изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина.

— И няма да подавате оплакване за нахлуване в частна собственост и заплахата с оръжие? — попитах.

— Никакви оплаквания.

— Ами добре — рекох. — Ще се споразумеем. — Усмяхнах му се, за да му покажа, че всичко върви според очакванията ми. Чувствах се отлично. Усетих прилив на симпатия, но се постарях да го овладеея, преди съвсем да съм се размекнала. Все още се опасявах, че някъде може да има засечка.

— Пращам ви го тогава — отвърна той и екранът се изпълни с цифри и данни.

Опитах се да ги проследя, но се движеха прекалено бързо.

— Чакайте малко — рекох. — Не мога да чета толкова бързо. Само да пусна една анализираща програма.

— Ако се включите директно — каза той, — ще можем да ви подадем всичко заедно с подробните обяснения, а след като ги прегледате, можете да ни задавате въпроси.

Трябваше да спра и да обмисля всичко това, но не го направих. Студеният червей на недоверието бе заровен твърде дълбоко под

цялата тази топлина. Кимнах, включих се и заявих:

— Готова съм.

Вече се досещате, нали? Да, прави сте. Прекараха ме. Класически Троянски кон.

Получих встъпителната част, общи научни сведения за Епиметей, Нощния град, различните форми на движение, векторите, необходими за спирането на града — и изведнъж се блъснах в невротрошач, който отрязва тялото ми от мрежата и ме остави прикована в системата, неспособна дори да помръдна с ръка, за да изключи кабела.

Работеше само сензорната част — усещах всичко, но нямах никакъв двигателен контрол. Тия копелдаци много добре знаеха какво правят.

Винаги съм си давала сметка, че да се бяга по жицата е опасно. Все си го повтарям, но ето, че накрая си намерих майстора. Държаха ме закачена към информационния поток, в режим на постоянно, почти безкрайно изчакване, само дето естествено не изпращаха нищо.

Това внезапно предложение за сътрудничество трябваше да пробуди подозренията ми. Когато нещо изглежда твърде хубаво, за да е истина, значи със сигурност е измама, винаги съм го знаела. Сама паднах в капана, защото *исках* да е истина.

Седях втренчена в гигабайтовете информация, които се стичаха по екрана, поне десетина минути, после на вратата се позвъни, някой преодоля защитата и влезе. Горилата.

Едър и дребен, точно както ги бяха описали бездомниците, и да — дребният беше Поли Орхид. Усмиваше се и потриваше доволно ръце.

Горилата виждах за първи път. Як и грозен, с лице като отритнат от качествен контрол картоф и мръсна руса коса, подрязана късо и оставена да умре. Изглеждаше напрегнат. Спря на две крачки от мен и чух червата му да куркат. Държеше навита жица.

Орхид взе жицата, наведе се и ме целуна по бузата. Щях да се изплюя в лицето му, ако можех.

— Здравсти, Карли — подметна той. — Нали ти казах да не си пъхаш носа където не ти е работа? — Ухили ми се. — Какво, няма ли да отговориш? Срамежливи сме, а? Дай ръчичка.

Вдигна дясната ми ръка от клавиатурата и ми призля. На върха на емоционалната крива, на която се намирах — от ужас до облекчение от лъжата на Лий и после обратно пак до ужас, когато ме заковаха за компютъра — дори само гледката на тези двамата в офиса ме караше да се чувствам отвратително. А когато този мазен боклук ме докосна по ръката, вече ми дойде прекалено. Обратната перисталтика не е под контрола на волевата нервна система, така че повърнах обяда си на ръката му.

Той отскочи. Якият се ухили доволно.

Орхид вероятно се сети, защото без да го поглежда, каза:

— Мирен, Бобо. — По-скоро изръмжа: прозвуча все едно стържат износени спирачки на маршрутка. — По дяволите, ще трябва да почистим тази гадост; — Зашлеви ме през лицето, но отслаби удара в последния момент — предполагам, че не искаше да остави трайни следи, макар че не зная защо му трябваше да се безпокои за подобно нещо. Въпреки това доста ме заболя.

— Мислех да се позабавлявам с теб, докато си вързала кънките — рече той. — Бас държа, че щеше да хареса и на двама ни. Но ти развали всичко. — Направи кисела гримаса. — А не вярвах, че нещо би ме спряло.

— Освен това, Поли — заговори Бобо, — щом все още може да повръща, докато е изключена, представи си какво би могла да ти направи с оная си работа. Чувал съм разни неща, дето се случвали, когато я оставиш на автопилот.

Орхид го погледна. Изглежда, също бе чувал разни мълви.

Мисълта, че няма да ме изнасят, не ми донесе никакво успокоение.

Игнорираха ме за няколко минути, докато почистят. Когато приключиха, Орхид ме вдигна от стола, тръшна ме по очи на пода и ми завърза ръцете отзад. Завърза ми и краката и ми натика кърпа в устата, след това ми бръкна под сакото и извади пистолета. Остави го на бюрото. Накрая се пресегна, измъкна кабела от порта и отстъпи назад.

Размърдах се, доволна, че съм си възвърнала контрола, но Орхид си знаеше работата и ме бе вързал добре.

Бобо ме вдигна и ме метна на рамо.

Какво ли бяха намислили? Очевидно не смятаха да ме застрелят, иначе щяха да го направят, вместо да ме връзват.

Другото, което ме интересуваше, бе колко навътре са в състояние да проникнат в системата ми. Не че разполагах с някакви изобличаващи данни, но ме вълнуваше какво може да се е случило с някои файлове, като например тези в раздела „в случай на смърт“. Питях се също така дали въпреки неутрализираната защита вратата не е успяла да регистрира появата им.

Но най-вече се питах дали ще доживея да го узная.

Бобо ме намести на рамото си.

— Лека е като перце — подхвърли. Червата му изкуркаха отново и ми се стори, че лекичко потрепва — изглежда, имаше някакъв храносмилателен проблем, с който симбиотът не можеше да се справи.

Не че толкова ме вълнуваше, ако внезапно пукне от вътрешен кръвоизлив, просто по природа съм любопитна.

Свалиха ме на улицата и ме напъхаха в едно такси, което чакаше до тротоара. Таксито не промълви нито дума, а тапицерията му беше студена като смъртта. Завъртях се така, че да виждам какво става наоколо.

Стара и доста зле поддържана машина, но очевидно не я бяха подбрали случайно по пътя към мен. Капакът на компютъра беше отворен и виждах съвсем ясно, че кристалното ядро е строшено, което означаваше, че са унищожили мозъка на таксито. Надявах се да не е бил някой от моделите със съзнание, тогава щях да виня и себе си за нещастията му. Не исках невинни същества да страдат заради моята непредпазливост.

Но лошата поддръжка говореше за независимост, а таксито не може да се откупи, освен ако не е разумно. Реших да не мисля повече за това, поне засега. Имах си достатъчно грижи.

Бобо седна до мен и ме притисна с ръка, а Орхид се настани отпред и се наведе над разбитото табло. Свърза две скъсани жици и се облегна назад.

— Готово.

Бобо кимна, извади спринцовка и заби иглата в основата на долната ми челюст.

Усетих я да прониква и малко след това почувствах, че тялото ми се вкочанява. Нямах представа дали са ми вкарали дрога, микрочип или нещо друго, но целта, изглежда, бе да ме приспят поне за известно време.

Зачудих се защо не го бяха направили още горе в офиса и реших, че се дължи на садизма на Орхид. Искаше да съм будна и безпомощна колкото се може по-дълго. Може би дори искаше да видя какво са направили с нещастното такси.

Погледът ми се замъгли. Усетих, че Бобо реже жиците, с които бяха завързали китките и глезените ми, и дори ми се стори, че го виждам да хвърля парчетата на улицата. Понечих да се обърна, но бързо губех съзнание и още преди да се надигна, вратата се затвори.

15.

Събудих се от почти непоносимо жълтеникаво сияние. В мига, когато отворих очи, съжалих, че съм го направила, и побързах да зажумя. Въпреки това тъмнината зад клепачите ми беше кървавочервена вместо непрогледно черна.

Кожата ми бе изсъхнала и напукана. Вятърът пък свистеше доста по-силно от обичайното и с няколко октави по-високо. Никога не бях чувала подобен звук. И само това свистене — никаква музика, нито неизменният тътен на града. В мен се пробуди подозрението, че вече не съм в чертите му.

Не смеех дори да предположа къде може да съм. Ярката светлина бе доста недвусмислен признак, но не исках дори да мисля за това.

Без да отварям очи, опипах наоколо и пръстите ми докоснаха захабена тапицерна. Протегнах се и установих, че мога да се движа свободно — вече не бях вързана. Имах нещо в устата обаче — парцала, който Орхид бе напъхал там. Издърпах го и го захвърлих настрана.

Свих и разгънах дясната си ръка — още ме болеше от отката, когато бях стреляла по шпиониращата камера. Китките и глезените ми бяха подпухнали, устата ми бе пресъхнала. Имах чувството, че все още не съм се освободила от остатъчните ефекти на наркотика, с който ме бяха приспали. Като се изключи изброеното, иначе си бях почти здрава.

Повече не можех да установя със затворени очи. Вдигнах ръце, за да ги засенча, после надзърнах предпазливо.

Този път беше малко по-добре. С примижаване и чести премигвания успях да съставя картина за обкръжаващата ме действителност.

Все още се намирах в таксито, но не пътувахме за никъде. Колата бе полегнала на земята, наклонена под странен ъгъл. Едната врата бе леко отворена — вероятно оттам чувах свистенето и воя на вятъра. Като се изключи това, си изглеждаше досущ каквато я бях видяла — разбитият капак и изтърбушената електроника. Седалките бяха съвсем

неподвижни, екранът тъмнееше, датчиците бяха замрели, не премигнаха дори аварийните светлини — във всеки случай нямаше как да ги видя на този блясък.

Всички цветове ми изглеждаха различно заради светлината, но няхах никакви съмнения, че точно това е таксито, в което ме бяха натикали.

Покривът беше прозрачен и картината, която виждах отвън, не напомняше по нищо за Нощния град. Не бях дори на тъмната страна. Цялото небе беше заслепяващо синьо, почти бяло, и знаех, че не е съвсем бяло, само защото по него бързо се носеха облаци, които пък бяха съвършено бели. Зловещо и чуждо небе, окъпано в светлина — повече, отколкото смятах, че има в цялата вселена.

И докъдето ми стигаше погледът — само гола земя, покрита с пясъци и камънак; сив пясък и черни скали с кафеникави жилки. Пустош, която се простираше до неописуемо далечния хоризонт. Бях прекарала целия си съзнателен живот на дъното на кратер, никога не бях виждала истински хоризонт, освен във филмите, и тази открита шир ми се струваше ужасяваща и страшна. Нямаше нищо между мен и останалата вселена — само голата пуста равнина.

И светлината, която се отразяваше от всичко — интензивно бяло сияние, ослепително бяло. Искреше в пясъците и скалите и оформяше призматична дъга над прозрачния купол на таксито.

Всичко това бе невероятно красиво, но по наистина мъчителен начин. Бях виждала и друг път толкова ярка светлина, но в ограничен участък и то само за няколко секунди. Да оглеждам целия този безграничен пейзаж, от хоризонт до хоризонт, лумнал от блясък, за мен бе съвършено ново преживяване, на което въпреки окаяното си положение не можех да не се възхищавам.

Давах си ясна сметка, че ситуацията ми е крайно незавидна. Куполът осигуряваше известна защита — но почти минимална, тъй като в пределите на града нямаше нужда от каквито и да било предпазни мерки — но аз си давах сметка, че ултравиолетовите лъчи на слънцето вече са причинили сериозни увреждания на кожата ми, а може би и на очите. Вероятно се нуждаех от болнично лечение.

Само дето нямаше никакъв начин да го получа. Няхах и най-малка представа къде се намирам — знаех само, че съм някъде на дневната страна, а тъй като бях в същото такси, предполагах, че все

още съм на Епиметей. Нямаше никаква надежда в обзримото бъдеще планетата да се завърти и да се озова на безопасната тъмна страна.

Беше също така повече от ясно, че никой няма да дойде, за да ме прибере, и че ако искам да стигна до Нощния град и кратера, ще трябва да го направя със собствени сили. Никой не се интересуваше от мен. Никой нямаше да забележи, че съм изчезнала, докато не станеше твърде късно. Единственият ми роднина на планетата бе брат ми Чан, но той се обаждаше веднъж на месец, а последния път се чухме само преди седмица. Все още имах няколко приятели, но дори да забележеха отсъствието ми, щяха да решат, че съм някъде по работа и че ще се появя след няколко дена в „Луи“.

Зачудих се дали някой няма да забележи изчезването на таксито и да го потърси, но отхвърлих и тази възможност. Вече бях забелязала, още преди да изгубя съзнание, че прилича на самостоятелно такси, и един поглед към табелката над мястото на пътника го потвърди. Това такси бе самотник също като мен, откупено от „Светкавичен транспорт Киао“ преди повече от година.

Плъзнах поглед по мъртвото контролно табло и потъмнелия екран и потреперих, споходена от мисълта, че вероятно ще трябва да изляза навън и да вървя под слънцето.

Надявах се, че все още има друга възможност. Наведох се напред и продължих да оглеждам.

Контролното табло беше разбито, централният процесор, мозъкът на колата, бе строшен, машината беше мъртва, без капчица съмнение. Опитах се да задействам някоя от допълнителните системи. Нито една не изглеждаше сериозно засегната: нещастната лоботомизирана машина бе летяла на собствен ход. Щом Орхид и Ригмус — предполагах, че Бобо е не друг, а Бобо Ригмус — бяха успели да накарат лишения от мозък корпус да долети дотук, би трябвало и аз да се справя. Все някъде трябваше да има вградена резидентна програма, която да управлява машината.

И да имаше, не успях да я открия. Изглежда, бе прекъснато централното хранване. В началото все още се надявах, че това може да се поправи, ала след като порових малко, открих причината. Бяха поставили на хранването миниатюрна бомба със закъснител. Взривът бе отнесъл половината двигател.

За мое щастие, това бе отдалечената от мен половина, иначе вече щях да съм на оня свят — каквито вероятно бяха намеренията им. Сигурно бяха предполагали, че цялата машина ще избухне и от мен ще останат само радиоактивни парчета. Е, бях жива, но навярно бях получила солидно количество радиация, а нещастната кола бе оставила радиоактивна диря, дълга поне десетина километра, преди да се удари в земята.

Реакторът бе повреден непоправимо, което означаваше, че машината няма да може да измине и метър на собствен ход. Да, жива бях, но вместо бърза, ме очакваше бавна смърт.

А може би имаше надежда? Някак си не можех да повярвам, че съм обречена, нали все още бях частица от този свят. Трябваше да измисля нещо.

Но първо, какво точно се бе случило?

Изглежда, Поли Орхид и Бобо Ригмус ме бяха натикали в повреденото такси, след което ме бяха пратили на дневната страна да умра. Въпросът бе защо?

Не беше никак трудно да се досетя за отговора. Ако ме намереха мъртва в града, щеше да започне разследване. Щеше да се наложи да отворят файловете в системата „в случай на смърт“ и въпреки че те не бяха така изчерпателни, както би ми се искало, оттам щеше да стане ясно, че по някаква причина съм разследвала Саюри Накада и ЕИПИ.

И някой щеше да подреди уликите и целият им план щеше да бъде изложен на опасност от разкриване.

Но ако просто *изчезнеш*, нямаше да се случи нищо подобно. Поне за известно време, докато някой не забележи, че ме няма. Можеше да отнеме седмици, дори повече. И дори когато най-сетне това станеше ясно, нямаше да знаят със сигурност, че съм мъртва, за да започнат официално разследване и да отворят ВСС файловете. Защото за последното е необходимо съдебно решение. Едва ли някой би се занимавал с това.

Нямаше никакъв шанс да ме открият случайно тук — на дневната страна. Тялото ми щеше да изсъхне, да се съсухри и да бъде отнесено от вятъра. А дори и да ме намереха, заедно с таксито, нямаше никакви доказателства, че става дума за убийство, а не за злощастен, случаен и напълно необясним инцидент, може би дори за странна форма на самоубийство.

Доста сигурен начин да се отърват от мен, наистина. Така никой нямаше да прониква в опасните ВСС файлове. Зачудих се кой ли го е измислил. Предположих, че е работа на доктор Лий.

И отново въпросът защо. Разбирах, че е умен. Какво обаче го бе принудило да стигне до това? Нима бях чак толкова голяма заплаха, че си заслужаваше да ме убият, вместо просто да ми разкрият „грандиозните си замисли“? Нямах представа, а и не виждах как мога да го разбера, докато съм в това изоставено такси. Всичко, което знаех, бе, че са ме пратили на сигурна смърт.

Само че аз нямаше никакво намерение да умирам. Като се изключат всички обичайни причини, като например инстинкта за самосъхранение, просто не исках да им доставя това удоволствие. Нямаше да се предам без борба, каквото и да ми струваше. Чукнах с пръст по китката си и казах:

— Спешен случай. Трябва ми такси, линейка или полицейска кола.

Гласът ми беше пресипнал и дрезгав. Кърпата в устата бе изсмукала всичката влага, а сухият въздух в купето бе попречил на възстановяването.

Предавателят не реагира. Никакъв звук. Може би беше чул командата ми и се опитваше да я изпълни, но не беше в състояние да се свърже.

Преглътнах, облизах устни и опитах отново.

— Поръчах такси, моля! — Този път гласът ми бе ясен и ядосан.

Предавателят изписука — зловец сигнал на отрицание. Беше се опитал, но безуспешно. Нямаше никой в неговия обхват.

Беше ми ужасно горещо и бях страшно уморена — въпреки „дрямката“ по пътя насам. Ръцете ми трепереха. Погледнах имплантирания под кожата предавател и видях, че китката ми е покрита с тънък слой лепкава пот.

А все още не бях положила никакво усилие.

Вдигнах глава и мигновено съжалих — синьо-бялото небе бе все така ослепително.

Отново сведох очи и ги закрих с ръка.

В таксито нямаше нищо, което да ми е от полза. Дори предавателят да бе останал невредим, нямаше достатъчно енергия, за да го пусна, не разполагах и с възможности да го включа към телесния

си ток, пък и волтажът едва ли щеше да е достатъчен. Навярно бе изчислен, колкото да захранва ръчния ми преподавател.

И без това вероятно се намирах под радиоразпръсквателния хоризонт на Нощния град. По-скоро можех да се свържа с корабите на орбита, отколкото с него. Само дето повечето кораби не се спускаха над дневната страна, а и да го правеха, едва ли прослушваха наземните честоти.

Пълна безизходица. Ако се абстрахираме от чудесата, единственият начин да оцелея бе да стигна пеша до тъмната страна. Където шансовете ми щяха да са много по-големи. Въпросът бе да премина чертата на терминатора, а след това щях да потърся Нощния град или някой миньорски лагер.

Преди това обаче трябваше да стигна терминатора, а нямах никаква представа как да стане. Слънцето изглеждаше много високо в небето, но въпреки това сенките бяха доста издължени. Епиметей е странна планета, май вече го споменах. Обиколката ѝ е 28 500 километра. Това прави поне седем хиляди километра от полюса на пладне до Нощния град на терминатора. Едва ли бях толкова далече, но доколкото можех да преценя по стоежа на слънцето и дължината на сенките, се намирах на поне две хиляди километра източно от терминатора.

Ужасно дълга разходка.

Обаче няма имах избор?

Нищо нямаше да спечеля, ако стоях и чаках. Пък и най-дългото пътешествие започва с една-единствена крачка, нали? Време беше да престана да се туткам и да направя тази първа крачка.

Тъй като нямаше захранване, се наложи да отворя вратата с ритник. В мига, когато преградата се отмести, вятърът нахлу в купето с пълна сила. От вой звукът му прерасна в оглушителен писък. Купето се напълни със ситен пясък, който се извиваше на вихрушка, а разбитият капак на таблото взе да подскача в ритъм с поривите на вятъра. Беше като бас на някой стар, отдавна забравен блус.

Не бях помислила за това — говоря за вятъра.

В Нощния град той не е чак толкова непоносим. Винаги го има, дразни те, кара дрехите ти да плющят и отнася разни неща, които не държиш достатъчно здраво, но се понася. Доколкото знам, скоростта му не надхвърля шейсет-седемдесет километра в час.

Но това е така, защото градът е в кратер и стените на кратера спират *истинските* ветрове. Навън *най-ниската* скорост на вятъра, регистрирана някога, е поне сто километра в час. Максималната може да надхвърли сто и петдесет.

И никога не утихва. Никога. Дори за миг.

Причини за това са слабата ротация и относително равната повърхност. Тъй като мантията все още е полутечна, или във всеки случай доста мека, а континенталните плочи са по-малки от обичайното, на Епиметей няма високи планини — те потъват надолу или биват разяждани от ерозията със скоростта, с която се образуват. Единствената причина кратерът да е стабилен е, че се намира в средата на една от плочите, където е балансиран и няма опасност да се наклони. Каквото и да е образувало този кратер, не е било достатъчно силно, за да пробие плочата напълно. Щастливо съвпадение. При това временно, тъй като все пак стената показва белези на износване. И рано или късно ще рухне. Та както казах, постоянният вятър, влагата и дори несекващият дъжд от фини космически частици изглаждат непрестанно планетната повърхност и не позволяват да се образуват планини.

Що се отнася до това как се зараждат ветровете, на дневен ред идва въпросът с бавната ротация. На полюса на пладне, който е разположен над един океан и съществува там, откакто хората са на тази планета, слънцето загрява въздуха и той се издига, като увелича със себе си водни пари, след което, на голяма височина, се насочва към нощната страна. По пътя си тези въздушни маси се охлаждат и се освобождават от водата под формата на дъжд, с което спомагат за образуването и поддържането на дъждовния пояс, който е на около двеста километра от източната страна на терминатора. На среднощния полюс цялата тази влага се спуска до повърхността и там се подхваща от ниските ветрове, които я връщат обратно към първоначалната точка.

Едно огромно и постоянно течение, това е всичко. Постоянно обменно течение, обхващащо повърхността на цялата планета. И през милионите години, откакто планетната ротация се е забавила достатъчно, за да съществуват тези два полюса, течението непрестанно е набирало скорост.

С други думи, цялата атмосфера на Епиметей може да се оприличи на една гигантска буря, която се вихри от милиони години и

ще се вихри още милиони.

Което добавяше една последна, не особено приятна подробност към моето настоящо положение — трябваше да вървя най-малко хиляда километра право срещу вятър, който духаше с поне сто километра в час.

Но нямах друг избор и затова огледах за последен път купето, взех кърпата, която ми бяха натикали в устата, реших, че няма нищо друго, което да ми е от полза, и се измъкнах навън. Завързах кърпата на лицето си, вдигнах яката на сакото, обърнах гръб на слънцето и пъхнах покритите си с мехури от изгаряне ръце в джобовете. След което закрачих срещу вятъра.

А той почти ме откъсваше от земята при всяка крачка, несекващият му напор бързо изтощаваше малкото останали ми сили. Опитах да се извърна първо с едното рамо срещу него, сетне с другото — това донякъде помагаше. Знаех, че ако дори за миг спра и се отпусна, ще ме отвее назад като празна опаковка на улицата, вероятно два пъти по-бързо, отколкото успявах да вървя.

Съжалих, че поне не съм по-тежка, но не бях и най-вероятно само щях да олеквам още повече.

На около километър от колата кърпата се развърза и преди да успея да я уловя, вятърът я отнесе на изток. Извърнах се за миг и я проследих с поглед, но дори не понечих да я последвам — движеше се твърде бързо за мен и в погрешната посока.

Отново се обърнах на запад и продължих да вървя.

Поне знаех посоката — право срещу вятъра, върху собствената си сянка, с гръб към слънцето.

Тази сянка — тя също бе нещо ново за мен. Никога не бях имала такава сянка — да се простира пред мен, да се движи, когато аз се движа, и да не променя формата си. Бях виждала много и различни сенки, повечето от тях мои, но на градските светлини, където те бързо се скъсяват, удължават или изчезват. Ета Кас Б хвърля сенки, естествено, но те са бледи, едва забележими петна на фона на градския мрак. Ета Кас А не е толкова скромна — сянката пред мен имаше резки, ясно очертани контури, черна на фона на искрящите пясъци.

Сянката бе моето собствено късче от нощта и докато вървях, неволно ѝ се любувах — когато въобще успявах да отворя очи и да я погледна.

Преди да изляза от колата, се надявах, че вятърът ще е хладен, но той беше твърде силен, за да разхлажда, не облекчаваше, а дърпаше и късаше. Мижах срещу него и отблясъците на слънцето и често затварях напълно очи. Не беше необходимо да гледам, за да се ориентирам, а единствено за да не се спъна в някой щръкнал камък.

Можех само да се моля моят симбиот да прави каквото е необходимо срещу ултравиолетовите лъчи и изгарянето, но си давах сметка, че възможностите му са ограничени. Той можеше да се справя с рани и охлузвания, с леки инфекции и с обща поддръжка на тъканите — но не и да ме защити от шипащите удари на урагания вятър и твърдото лъчение.

Вятърът изсушаваше потта ми с бързината, с която тя избиваше, и много скоро се почувствах обезводнена и жадна и макар че въобще не ми беше студено, започнах да треперя, сякаш съм премръзнала.

Въпреки това продължавах да вървя. Какво друго можех да направя?

Мисълта, че може да съм от другата страна на морето, също ми хрумна, но дори да беше така, пак трябваше да вървя.

Защото иначе какво — да легна и да умра ли?

Беше като кошмар наяве. От време на време се чувствах толкова мъртва, колкото сигурно вече ме смятаха Орхид и Ригмус, но нито за миг не спрях. Не съм от хората, които се предават лесно, не и докато мога да се движа. Нямах храна, нито вода, единствената помощ можех да очаквам от моя симбиот и вероятно бих могла да изкарам така най-много седмица — навремето, когато все още имах тази възможност, бях вложила малко пари за усъвършенстването му и сега той разполагаше с известен енергиен запас и способността да се храни от излишните тъкани в случай на крайна необходимост. Ето защо предполагах, че ще издържи до седмица и че в края на този период няма да имам и капчица тлъстини, нито апендикс, а повечето ми органи ще са поолекнали.

За да измина хиляда километра за седмица трябваше да покривам сто четиридесет и три километра дневно, около шест на час — без да спя, разбира се.

Просто разходка под изгарящите лъчи на слънцето срещу вятър със скорост сто километра в час, без почивка, в продължение на седем дни.

Струва ми се, осъзнавах, че е безнадеждно, още от самото начало.

Но нямах избор.

Не зная колко дълго вървах, нито колко изминах. Нямах друг начин да измервам пътя освен с изминалото време и натрупаната умора. И още някои дребни подробности — изчезването на колата зад хоризонта, удължаването на сянката ми. Освен мехурите на китките скоро се появиха и мехури на тила, а пришките на краката ми, макар да не бяха от слънцето, ме измъчваха дори повече.

Дойде първият път, когато се спънах в камък, после първият път, когато се спънах и паднах, и първият път, когато паднах и не можах да стана веднага.

Дойде моментът, когато вятърът откъсна копчетата на сакото ми и вече не можех да го държа затворено.

Дойде мигът, когато захвърлих празния кобур, за да не нося излишно тегло, и малко след това се запитах дали не трябваше да се опитам да го дъвча, с надеждата да изстискам поне малко влага от него.

Дойде моментът, когато си дадох сметка, че вече не виждам толкова добре — ултравиолетовите лъчи бяха изгорили ретините ми. Пясъкът под краката ми беше сивкава маса, без отделни песъчинки.

След време вече престанах да различавам и малките скали, както и дребни подробности по небето — най-вече издължените перести облаци, които се носеха с шеметна скорост на запад и ме изпреварваха по своя път към дъждовния пояс — те се изгубиха в бяла пелена.

Непрестанно се питах: след като вече не виждам почти нищо, как е възможно да се съсредоточавам върху това, което правя?

Опитах се да си представя какво ще е морето, ако въобще стигна до него. Бях виждала холограми, разбира се, дори директни видеопредавания от моретата на нощната страна, но не знаех как ще изглежда на дневната страна, а и холограмата не е в състояние да предаде всичко. Ярката слънчева светлина ще хвърля отблясъци от повърхността — това го бях виждала вече, но не знаех какво ще е усещането да докосна водата. Струваше ми се, че би трябвало да е мътна заради псевдопланктона и да поглъща част от светлината.

Зачудих се дали ако пия от нея, ще умра. Знаех, че е токсична. Моретата са радиоактивни и богати на метални соли.

Давах си ясна сметка, че ако стигна морето, ще пия от водата. Жаждата ми бе по-силна от способността да се контролирам. Хрумна ми мисълта да пия от собствената си кръв и ако имах нож или игла, сигурно щях да го направя, но няхах нищо остро освен зъбите си.

Замислих се дали нямаше да ми е по-леко, ако на Епиметей имаше фауна, и реших, че зависи от това какви животински видове обитават повърхността — но вероятно щеше да е по-лошо. В края на краищата местният псевдопланктон беше отровен — също като морето, което обитаваше, целият му метаболизъм се базираше на тежки метали, така че ако имаше животински видове на сушата и те щяха да са отровни — нали?

Но от друга страна, ако на Епиметей имаше дървета, те вероятно щяха да укротят малко ветровете. Мисълта, че този ужасен несекващ вятър, който ме обсипваше с пясъчинки, може неочаквано да спре, или поне да намалее, ми се стори особено приятна и примамлива. В такъв случай дърветата, дори да раждаха отровни плодове, щяха да са съществено предимство.

Виж, животните бяха нещо съвсем различно. Не че се страхувах от тях, тъй като поне досега на планетата нямаше такива — дори в морето. Но мисълта, че наоколо може да щъкат чужди и враждебно настроени същества, пробуди тревогата ми. Не обичам, когато нещата са извън контрол. Имам предвид моя. Когато нещо може да се промъкне към мен — а аз дори да не зная какво представлява.

Вярно, че на Епиметей нямаше животни, но въпреки това непрестанно мислех за тях. Представях си как се прокрадват зад гърба ми, скрити зад пелената от пясък, безшумни заради постоянния вой на вятъра. Наистина ми се струваше, че ме дебнат.

Тези видения се подсилваха още повече заради отслабналото ми зрение.

Когато бях още момиче, в Нощния град понякога валеше. По времето, когато съм се родила, кратерът вече се намирал източно от дъждовния пояс, но отделни облаци достигаха и до нас и се освобождаваха от съдържанието си. Помня онези дъждове. Тежки дъждовни капки, които плющяха от небето, деформираха за кратко холографските реклами, оставяха тъмни резки върху остъклените стени на сградите, събираха се на локви по улиците и те ставаха лигави и зелени от псевдопланктона. Повечето ми приятели не

харесваха дъжда и винаги се прибираха, но аз оставах навън. Излизах боса на улицата, шляпах в локвите и се опитвах да ги разплискам, преди да са позеленели, наслаждавах се на свежите капки в косата и по лицето си. Вдигах глава нагоре и отварях уста. Над мен беше черното небе на Нощния град, леко порозовяло от сиянието на Ета Кас Б и просветляващо заради градските светлини.

Когато дъждът спираше и се прибирах, баща ми винаги ми се караше, че съм зяпала нагоре с отворена уста, и ме заплашваше, че някой ден ще намерят в корема ми псевдопланктон. Отвърщах му със смях, защото всичко това ми се струваше много глупаво. Знаех, че дъждът няма да ми направи нищо лошо. Беше чист, прохладен и чудесен.

Когато валя за последен път, трябва да съм била на около шест земни години. Веднъж или два пъти след това някои облаци се спускаха доста ниско, но това беше мъгла, а не дъжд. Облаците не бяха достатъчно гъсти, за да се превърнат в дъжд, и само оставяха влага по улиците и прозорците, и караха светлините да трепкат с разкривени отражения.

Виж, мъглата не ми харесваше и нито веднъж не излязох в нея. Не заради предупрежденията на баща ми — не се боях от псевдоплактона. Но после и тя престана да се появява. Не ми липсваше. Ако тъгувах по нещо, то бе по дъжда.

Как ми се искаше сега, докато крача по тези сухи нажежени пясъци, където не е падала капка дъжд от хилядолетия, да завали. Да застана с отворена уста и да се присмивам на мисълта, че дъждът може да ми направи нещо лошо.

Не ми беше до смях обаче. А и не завали. Нямахше дори прохладна мъгла, само гореща пелена от пясък и ярката светлина, която бързо ме превръщаше в слепец. Вече не виждах нищо освен трепкаща мараня, не усещах друго освен стърженето на вятъра върху изгорялата ми кожа. Някой най-сетне ми бе видял сметката. Не помнех кой, но знаех със сигурност, че ме е пратил тук, за да умра — изгубена и ослепяла.

Не помнех дори защо. Защо трябваше да умра, преди да разбере какво всъщност се случва?

Във всичко това нямаше никаква логика.

Олюлях се, залитнах настрани и отново пристъпих срещу вятъра.

16.

Не помня кога най-сетне съм паднала и не съм могла да стана. Не зная кога се е случило, нито колко път съм изминала. Зная само, че бях почти ослепяла, че кожата ми се белеше на люспи, до кръв, и че краката ми бяха безчувствени, целите в пришки. Предполагам, че симбиотът е потискал болката, доколкото е било по силите му, но въпреки това се измъчвах ужасно. След известно време обаче телесната болка започва да губи остротата си, защото я заместват емоционалните терзания.

Та както казах, не помня да съм падала, но когато се свестих, лежах с лице, заровено в пясъка, и знаех, че този път няма да мога да стана. Нито да тръгна отново срещу вятъра.

И въпреки това още не бях готова да умра.

Чукнах с пръст импланта в китката си и се опитах да повикам такси. Не знаех дали се намирам в обхват; може би просто бях толкова обърквана, та си въобразявах, че отново съм в града.

Но това едва ли имаше някакво значение, тъй като не успях да промълвя нито дума. Устата ми беше пълна с пясък. Задавих се.

С което се изчерпват спомените ми от престоя ми на дневната страна. Следващият ми спомен е, че лежа по гръб върху мека и хладна повърхност, която е заела формата на тялото ми. Не виждах нищо, но усещах кожата си влажна и не ме болеше никъде. Вместо вятър чувах музика. Лежах така доста дълго, сетне се унесох в сън.

Когато се събудих — не зная дали е било за втори път, или след поредица от пробуждания и заспивания, които така и не са оставили следа в дълготрайната ми памет — очите ми смъдяха, но ги чувствах необичайно чисти, сякаш някой бе промил натрупаната в тях мръсотия и секрети. Отворих ги и установих, че мога да виждам толкова добре, колкото и преди.

Гледах в някакъв бежов таван. Свиреше тиха, едва доловима музика.

— Уууфф — промълвих и се изненадах, че чувам гласа си, макар да бе пресипнал и слаб.

Някой се раздвижи до мен. Извърнах глава и за миг ми се зави свят. После примигах и видях лицето на брат ми.

Себастиан Хсинг ме гледаше с неизменното си спокойствие.

— Здравсти, Карли — каза. — В какво си се забъркала този път?

Той беше единственият човек на Епиметей, на когото позволявах да ми казва Карли, и при това нямах нищо против. Усмихнах му се, или поне се опитах.

Преглътнах част от сухотата в гърлото си и отвърнах:

— Нищо сериозно. Преглътнах отново и добавих: — Радвам се да те видя, 'Чан.

Той се засмя.

— Зная цял куп места, на които срещата ни щеше да е много приятна.

— Сто на сто. Къде се намирам всъщност?

— В болницата, тъпачко. Ти къде си мислеше?

Опитах се да повдигна рамене, но не се получи много добре.

— Знам ли? — Реших да сменя темата. — Да си се виждал наскоро с Али?

Той поклати глава.

— Не. Тя е заминала на Земята, поне така ми казаха, но не съм сигурен. Може да е забравила да ми пише, или пък писмото да се е загубило някъде.

Защо ли трябваше да се изненадвам? Сестра ни не поддържаше връзка с нас. Всъщност същото можеше да се каже и за нас двамата. Дано да се беше измъкнала от Епиметей.

Аз не бях успяла... но поне се разходих за малко до дневната страна.

— Как ме намери? — попитах.

— Не съм аз. Повикаха ме, защото съм единственият ти близък роднина, но не аз те открих.

Изчаках го да продължи, но той мълчеше. Настоях нетърпеливо:

— Добре де, кой ме е намерил тогава?

'Чан се усмихна и посочи.

— Той.

Извърнах глава и там, на прага, в другия край на стаята, стоеше огромен грозник. За миг си помислих, че е Бобо Ригмус и че е бил споходен от внезапни и непреодолими угризения на съвестта, но после видях черната коса и гладкото лице, както и трите сребърни антени, които се поклащаха над лявото му ухо.

— Ама кой... — подхванах и изведнъж го познах. — Мишима?

Той кимна. Разбира се, че беше Големия Джим Мишима. Бях го виждала няколко пъти на екрана на компютъра, след годините, през които работехме заедно в центъра. Не се бяхме срещали лично след онзи случай в „Старшайн Палас“, но ето, че сега бе пред мен.

— Здравсти, Хсинг — каза той. — Дължиш ми пари. Цял куп. Простреля ми камерата и въпреки това, тъй като съм с добро сърце, те прибрах в града. Освен това ти платих престоя и лечението в болницата.

— И защо го направи? — попитах.

— Защото ако умреш, няма кой да ми плати камерата — отвърна той с голяма мазна усмивка на голямото си мазно лице.

Понечих да отвърна нещо, но се подхлъзнах на лакътя си и паднах на леглото. Реших, че това е подходящ начин да приключа разговора.

Никой не възрази срещу решението ми, пък и да го бяха направили, била съм извън играта, поне за момента.

Събудих се почти оздравяла, но този път бях сама.

Зачудих се дали не съм сънувала разговора с 'Чан и Мишима. Надигнах се. Леглото ме последва и ме подпря отзад грижливо.

Стаята беше стандартна — четири стени, врата, приятна успокояваща холограма на някакъв парк, тиха музика, пастелни тонове.

Тъкмо се готвех да повикам някого, когато вратата се отвори и влезе Мишима.

— Здравсти, Хсинг.

— Здравсти, Мишима.

— Преди да попиташ — рече той, — съобщиха ми, че си готова за изписване, но поне за известно време трябва да го даваш полека. Има нещо важно, което е добре да знаеш, преди да си запретнала ръкави. — Млъкна и ми се стори, че е обезпокоен. — Симбиотът ти е мъртъв.

— Така ли? — попитах изненадано. Не го бях очаквала. Симбиотите са ужасно издръжливи, в края на краищата нали се хранят с всякакви токсини и отпадъчни вещества. Тъкмо по тази причина ги вземат хората.

— Така ми казаха. Сигурно го е довършила радиацията.

Вдигнах ръка да прокарам пръсти през косата си... но не напипах коса.

— Ти също си поела доста голяма доза, Хсинг — каза Мишима. — Не само ултравиолетово лъчение, но от целия слънчев спектър. Вървяла си върху радиоактивна повърхност, включително дирята от реактора на таксито. Успяха да промият всичко от организма ти и да те закърпят, където бе нужно, така че сега си чиста и здрава, с регенерирана кожа и костен мозък. Косата и ноктите ти ще израстат отново и всичко ще е както преди, но не е никак евтино и не можех да си позволя да ти поръчам нов симбиот. Аз бях дотук, нататък си ти.

Кимнах. Не беше никак малко. Най-важното обаче беше, че съм жива. Всъщност с моя симбиот не бяхме големи дружки. Радвах се, че го притежавам, мисълта за него ми действаше успокояващо, но той не беше от разумните — другите имат от тях, но аз не можех да си го позволя.

— Е, наистина съм ти благодарна. Ще бъдеш ли обаче така добър да ми обясниш как съм се озовала тук и защо ме навестяваш толкова често?

Той дръпна един стол от стената, изчака го да се оформи под него и се отпусна на седалката.

— Ще ти разкажа всичко. Но в замяна искам някои отговори.

— Какви по-точно?

— Различни. Като например, с какво си се занимавала, как се озова на дневната страна и прочее.

Сигурно трябваше да го очаквам, но не бях подготвена. Имах нужда да помисля.

Не ми отне много време. Каквито и да бяха мотивите на Мишима, той ми бе спасил живота. Бяхме обвързани един с друг, поне докато не си уредим сметките.

— Е, добре — въздъхнах. — Но ти пръв.

И той ми разказа.

Пратил камерата да кръжи из Капана с надежда да открие нещо интересно. Камерата ме имала на файл, в случай че се покажа, като част от нещата, за които трябвало да следи. Мишима ме вкарал във файла много отдавна, веднага след историята със „Старшайн Палас“, и след това ме забравил. Програмата щяла да нареди на камерата да ме проследи и да се опита да разбере с какво се занимавам, ако случайно ме засече в Капана. Това горе-долу е предисторията.

Но когато най-сетне наистина съм се появила в Капана, а после съм се измъкнала на камерата в „Манхатън“, Мишима се заинтригувал, още повече че не бил чувал някой да ме е наемал на работа. В момента не работел над нищо сериозно и сметнал, че ще е интересно да разбере с какво мога да се занимавам, така че заръчал на камерата да не се отделя от мен.

Започнал да придобива смътна представа за ставащото около мен, когато камерата ме проследила в Западния край, но не знаел нищо конкретно. Не можел да разбере какво общо имат с това бездомниците и събирачите на наеми.

И тогава аз прострелвам камерата, с очевидното намерение да скрия от него какво се случва. Той решил, че с каквото и да се занимавам, сигурно си заслужава усилията, и във всеки случай ще е много по-важно, отколкото да изхвърляш пияни туристи и миньори от „Гинза“ — което бил главният му източник на приходи.

Вече не разполагал с камера, която да ме следи, но решил, че това в никакъв случай няма да го спре. Купил си шепя разумни следотърсачи и накарал куриер да ги разпръсне пред входа на офиса ми. Пратил по дирите ми нова камера, последен вик на техниката, камуфлажен дистанционен модел, който ме следял отдалече — по това време вече карал на кредит, защото средствата му привършили.

Не знаел къде съм ходила, когато прострелях първата камера, но ме засякъл, когато съм се върнала в офиса, за да изчакам двата часа, които бях дала на доктор Лий — не че знаел нещо за отредения срок. Видял двама типове да влизат в офиса ми, после да ме изнасят, като дефектен генентом. Повреденото такси излетяло и се понесло право на изток, като едва се разминало с горния ръб на кратерната стена.

Изгубил ме някъде над дневната страна. Новата камера не издържала на ултравиолетовите лъчи, вятъра и топлината.

Следотърсачите обаче били полепнали по дрехите ми и той наел кораб и тръгнал да ме търси. Открил таксито, по което също имало търсачи, които междувременно успели да се скупчат, за да излъчат достатъчно силен сигнал, но от мен нямало и следа. Вятърът бил заличил дирите ми и той не знаел накъде съм тръгнала.

И през ум не му минало да се отказва — сигурно защото е страшен инат. Знаел, че съм се измъкнала от таксито жива и че съм се насочила на запад, тъй като всички останали посоки били немислими, и започнал да ме издирва в този район.

И очевидно ме намерил, след като ви разказвам всичко това.

Но знаете ли какво го отвело при мен? Не следотърсачите, защото моят симбиот сметнал, че са безвредни, и ги излял, за да набере енергия, така че те въобще не могли да сглобят предавател. Не могъл да ме открие и визуално, тъй като снаряжението му било предназначено за работа на тъмната страна и излязло от строя от силната светлина, а топлинните ми следи се заличавали върху нагорещената повърхност.

Чул гласа ми, когато за втори път се опитах да повикам такси. Предавателят имал аварияен режим, за който дори не съм знаела, и когато съм го включила, без да се обаждам или да приемам сигнал, той проверил пулса ми, открил, че е твърде слаб, и потърсил медицинската служба. Единственият приемник в района — този на кораба на Мишима — засякъл повикването и съобщил на Големия Джим.

Който предположил, че трябва да съм аз. Нямало кой друг да се мотае по това време на дневната страна. А дори и да не съм била аз, корабът бил длъжен да реагира на повикването, защото в противен случай според закона щели да отнемат разрешителното на електронния мозък.

Ето така ме намерил Мишима — в безсъзнание, полузаровена в пясъка, с тежки изгаряния по кожата и с лъчева болест, напълно ослепяла. Бях вървяла по един от най-богатите на рудни залежи райони на планетата.

Така че Мишима ме откарал в Нощния град, регистрирал ме с фалшиво име в болницата и платил лечението ми от взетия кредит, после се обадил на 'Чан да го попита дали знае с какво може да съм се занимавала, за да се докарам до това положение.

'Чан естествено не знаел нищо, но веднага дошъл да ме види. Изглежда, чувствата между нас все още не са угаснали напълно. Пък и след като баща ми си купи перманентен сън, а мама отлетя, ние тримата сме си единствените роднини на този свят. Не сме особено близки — сигурно се опасяваме, че ако се сбlijим твърде много, ще се опарим един от друг — но държим връзка. Е, Али все пак ни напусна и останахме само двамата с 'Чан. И тъй, той дошъл да ме види, после се върнал на работа. Работи като крупие — не зная в кое казино, защото често се мести, но трябва да е в някое луксозно, щом използват хора за крупиета.

Както и да е, Мишима вече бил инвестирал доста средства в мен и не защото очаквал да си ги получи — говоря за шпиониращата камера и прочее. Вече знаел, че финансовото ми състояние е окаяно. Не, просто искал да разбере какво става. Каза, че това му се струвало по-ценно от парите.

Напълно го разбирам. Е, сигурно се е надявал, че работата е дебела и че ще получи своя пай, но е имало и голяма доза любопитство. И така да е, дори да е любопитство, примесено с известна алчност, все още не бях сигурна дали мога да му разкрия всичко.

И му го казах.

Мислех, че ще кипне, след като ми бе разказал цялата си история, но той не се ядоса, или го прикриваше твърде добре. Изглеждаше спокоен и изпълнен с търпение.

— Виж, Хсинг — каза само, — изглежда, здравата си го загазила. Някой се опитва да ти види сметката. Единствената причина, поради която не успя, е, че аз се намесих случайно. Който и да е и каквото и да си му направила, когато разбере, че си жива, вероятно ще опита отново. И този път, ако не ми кажеш какво става, няма да мога да ти помогна.

— Зная. — Опитах се да не прозвучи изплашено.

— Така ли? — Той се престори, че плюе презрително — ако наистина се беше изплюл на пода, болницата щеше да го изхвърли. — Виж, мога да разкажа на всички къде си и да те оставя да се оправяш сама. Но ако се съгласиш да играеш с мен, обещавам да пазя тайната и да ти осигуря известна протекция. За моя сметка.

— Много щедро от твоя страна. — Подсмяхнах се саркастично.

Той игнорира това.

— Няма да крия, наистина те бива. Когато пипна онзи хитрец в „Старшайн“, дето ме беше измамил — вярно, тогава извади късмет и ме изпревари, въпреки че си пъхаше гагата не там, където ѝ е мястото. Не беше много етично, защото аз вече работех по случая. Но се справи отлично. А и от години успяваш да се прехранваш с трохите от голямата трапеза, което не е никак лесно. Но сега мисля, че си се забъркала в нещо доста голямо и няма да се справиш сама.

— Кой казва, че не мога да се оправя? — попитах ядосано.

— Аз го казвам — отвърна той със същия тон. — Вярно, отново си в играта, но не със собствена помощ, и го знаеш добре. Щеше да си мъртва, ако не те бях открил. — Спря за момент, погледна ме и добави: — По дяволите, много други на твое място вече отдавна да са ритнали камбаната. Корава жена си, признавам. *Симбиотът* ти умря, за бога! Виждам съм да изпомпват живи симбиоти от миньори, които са предали Богу дух преди повече от седмица, но ти изтощи своя до смърт и още дишаш! Мамка му! — Той поклати глава, очевидно объркан, пое си дъх и продължи: — Чакай, че се отклоних от темата. Искам да кажа, че разбирам защо не си склонна да ми разкриеш какво става и се надяваш да продължиш сама. Притесняваш се да не объркам нещо, а и аз бих се притеснявал за теб. По-добре забрави за това. Предлагам ти пълноправно партньорство по този случай, какъвто и да е той — ще работим заедно, вместо да се конкурираме. Делим всичко поравно, забравяме за шпионската камера и разходите за лечението ти. По дяволите, ако се получи, може да продължим така и занапред. „Мишима и Хсинг. Поверителни разследвания“. Как ти звучи?

— Като евтино видеозабавление — отвърнах пренебрежително. Истината беше, че ми звучеше добре. Беше твърде оптимистично да се опитвам да се справя сама, а и с Големия Джим щях да мога отново да работя в Капана.

Но изведнъж си спомних, че ако планът на Накада не успее, до няколко години от Капана няма да остане и следа. Във всеки случай поне никакви хора. Щеше да дойде вечният ден.

Бях се нагълтала с достатъчно дневна светлина, за да ми стигне до края на живота. Не ми трябваше повече. Исках градът да си остане на нощната страна. Единственият начин това да се случи нямаше нищо общо с Мишима, всичко зависеше от института.

А все още не знаех защо Лий, Орхид и Ригмус се бяха опитали да ме убият. Не знаех и дали пазеният в дълбока тайна номер на Саюри ще успее.

Не надушвах никакви пари в този случай, независимо как щеше да свърши. Ако решах да продължа с Мишима, трябваше първо да го информирам за това.

— Виж — казах, — ще ти разкрия една малка тайна. Ще ти кажа какъв ми е хонорарът за тази работа, която едва не ме уби и ти коства няколко десетки килокредита. А после ти ми кажи дали предложението ти за партньорство още е в сила, дали искаш да участваш, или би предпочел да ме върнеш на дневната страна.

— Хубаво — каза той. — Съгласен. Какъв ти е хонорарът?

— Двеста и пет кредита. За всичко, без допълнителни разходи или премия.

Той ме изгледа внимателно, после лицето му разцъфна в усмивка.

— Благотворителна работа, а, Хсинг? За онези бездомници? Затова ли е цялата тази история със събирачите на наеми?

— Горещо-долу — отвърнах уклончиво.

— Бездомници, а? За Бога, Хсинг, да не искаш да кажеш, че си била готова да умреш заради тях? — Усмивката му продължаваше да расте.

— Е — отвърнах със същата усмивка, — когато живееш в бордеите, вземаш каквото ти се предлага.

Той продължи да се усмихва, после прихна и накрая избухна в смях, облегна се назад, отметна глава и започна да се смее толкова гръмогласно, че столът едва успяваше да се задържи и да не се прекатури.

Доста интересна сцена. Радвах се, че го приема по този начин, че може да се смее на това. В края на краищата щеше да ми струва ужасно много пари — с шпионската камера и лечебните разходи.

Така че наистина се радвах, че се смее, вместо да заяви направо, че му говоря глупости и се опитвам да го метна.

На мен обаче не ми беше до смях. Не че не виждах смешното в ситуацията, но бях от другата страна на нещата. Вече не ставаше въпрос само за пари, бяха се опитали да ме убият. Лежах в болница,

затънала в дългове чак до оплешивялата си глава, и дори да виждах нещо смешно в ситуацията, не намирах сили да се засмея.

— О, Хсинг — въздъхна той. — Отсега предчувствам, че ще ми е доста интересно да работя с теб — ако не ме докараш до фалит преди това!

Ухилих се, дори успях да се посмея малко с него и смехът ми бе съвсем искрен. Част от това се дължеше на облекчението ми от реакцията на Мишима. Имаше и други причини.

Мислех си, че наистина ще ми е приятно да работя с него. Твърде дълго бях работила сама.

С рамо, на което да се облягам, щях да изкарам повече.

17.

Известно време се кискахме и се тупахме по раменете, но в края на краищата се върнахме към първоначалния разговор. Той все още искаше да узнае какъв е случаят и как работа за двеста кредита е могла да ме обрече на почти сигурна смърт на дневната страна.

— Някой се опитва да събере наем от всички бездомници в Западния край — обясних. — Помолиха ме да попреча на това.

— Е, и? — попита той. — Прилича ми на най-обикновен рекет. Викаш ченгетата и те се справят с това. Хсинг, ти не си горила. Печена си, повтарям, но си дребна и слабичка, пък и досега беше сама. Горилите не работят сами: един куршум или игла — и ги няма. Защо въобще са дошли при теб?

— Първо — отвърнах, — те вече се бяха обаждали на ченгетата. Само че събирачите се оказаха напълно законни. Всъщност работят за новите собственици.

Мишима примигна смаяно.

— *Какви* нови собственици? Зората идва, Хсинг! Кой ще купува там?

— Точно *това* поискаха да открия бездомниците. Не са наели горила, защото не могат да си го позволят. Особено след като събирачите се оказали легални. Иначе щяха да ги оставят на полицията. Пък и аз вземам доста по-евтинко.

Той ме изгледа продължително.

— Хубаво де. И това ли беше задачата? Да разбереш кои са новите собственици?

— Да ги открия и да им попреча да изгонят бездомниците — обясних.

— Тъй-тъй... — Той закима. — И какво откри?

— Открих, че някой — става дума за един човек, който използва петнайсет имена — е закупил по-голямата част от Западния край. Виж, Мишима, наистина ли искаш да се замесиш в това?

— Разбира се, че искам. Кой е този човек?

— Не бъди толкова самоуверен — продължих да упорствам. — Спомни си, че това е случаят, заради който ме захвърлиха на дневната страна.

— Не съм го забравил, Хсинг. Мога да се грижа за себе си. Хайде казвай — кой е този тип, по дяволите?

— Саюри Накада — отвърнах.

Той премигна.

— Без майтап? — Изглежда ме ококорено. — Накада купува Западния край?

Кимнах.

— Защо?

Набрах на сервизния модул в ъгъла кода за освежителна напитка и тя пристигна на антиграв. Отпих бавно, преди да отговоря.

— Точно тук нещата се усложняват. Открих отговора, но не зная дали е правилният, а след това всичко се обърка. Не можах да разбера някои неща, които ме интересуваха.

— Продължавай де — подкани ме той.

Вече бях преминала най-неприятната част — бях произнесла името на Саюри. Останалото не беше кой знае какво.

— Наела е експерти — човешки — в ЕИПИ, за да попречат на Нощния град да се завърти откъм дневната страна. И наистина вярва, че могат да го направят.

Той помисли малко, после попита:

— Сериозно?

— Да.

— А те могат ли?

— Не зная — признах чистосърдечно. — Вероятно не. Но ще стигна до това.

Той кимна.

— Карай нататък.

И аз продължих:

— Изглежда, Поли Орхид я е свързал с тях — познаваш ли го?

Мишима кимна отново.

— Чувал съм за него.

— Не зная чия е била идеята в началото, дали на Накада, на Орхид, или на онзи тип Лий в ЕИПИ, който може би е измислил всичко това. Разговарях с Накада и научих тези неща от нея — че група

от института се готви да задейства насочен термоядрен заряд, който ще преустанови въртенето на Епиметей и ще го закове на място, както е сега, преди градът да е прекосил терминатора. И тя започва да изкупува западната част на града, естествено на безценица с приближаването на зората, и всичко трябвало да продължи гладко до момента на истината, след което цените на земята там щели да започнат да растат и да ударят в небето. Елементарно, нали?

Мишима не отговори. Поех си дъх и продължих:

— И значи аз отидох в ЕИПИ да поискам подробности, защото от това, което научих от Накада, ми се струваше, че цялата тая работа е една голяма глупост, която няма да успее и може да бъде приета сериозно само от идиотка като нея. Ако се опитат по начина, по който го описва тя, най-вероятно ще разрушат целия град, без дори да забавят настъпването на изгрева. Затова предположих, че Накада греши някъде. Но хората в института отказаха да разговарят с мен. Не се опитаха да ме убедят, нито да ме разубеждават, просто отказаха, дори не ми обясниха защо. Даже измъкнах пистолет и го размахвах под носовете им, но пак не постигнах нищо. Накрая ми писна и ги заплаших, че ще изкарам всичко в мрежата, с което щях да разкрия целия им замисъл и да намаля предполагаемите печалби на Накада. Дори след това те не желяеха да разговарят с мен, което си беше направо налудничаво. Все пак накрая склониха да ми признаят какво става и обещаха да ме потърсят до два часа — но вместо това ми пуснаха Троянски кон с неврален блок. Малко след това ме посетиха Орхид и Бобо Ригмус, но това вече си го видял. — Повдигнах рамене. — Повече няма.

Мишима помисли известно време.

— Или пропуснах нещо, или във всичко това няма и капчица резон — рече накрая той. — Защо им е да се опитват да те убият? По дяволите, та те дори не са ти казали за какво става въпрос! Не пробвах ли преди това да те подкупят, или нещо подобно?

— Не. И един кредит не ми предложиха.

— Истинска лудница!

— Напълно съм съгласна.

Мишима се облегна назад да обмисли чутото. Лежах и го чаках. Можеше да съм оздравяла, но това не значеше, че съм напълно възстановена. Все още се уморявах бързо. Непрестанно си мислех за

липсата на симбиота — сега бих могла да пипна всякакви болести или да пострадам от най-обикновен инцидент и щяха да са ми нужни седмици, за да се оправя. А и вече не разполагах с никакви резерви вътрешна енергия.

Затворих очи и се опитах да събера сили. Мишима се покашля и аз го погледнах.

— Значи ми гръмна шпиониращата камера, за да не мога да те видя, че се срещаш с Накада?

Кимнах.

— Хсинг, не знаех за това. Постъпила си правилно, от твоя гледна точка, но бях ужасно ядосан.

Повдигнах рамене.

— Трябваше да ти дам урок. Не понасям, когато ме тормозят.

— Разбирам те. Добре де, все още ме е яд, но те разбирам. — Той отново се замисли и след известно време попита: — Защо ти трябваше да проверяваш историята на Накада? Нали поначало работиш само за онези бездомници? Какво общо има институтът с тях?

— Нищо — отвърнах и отворих очи. — Но ако някой е намислил да драсне клечката на града, ми се ще да съм в течение. — Струваше ми се, че се занимава с маловажни подробности. Отдавна бях престанала да се безпокоя за бездомниците, по-скоро ме интересуваше какво смятат да направят доктор Лий и хората му с целия град.

— Градът и без това е обречен — посочи Мишима.

— Вярно — отвърнах малко нацупено. — Но щом ще съм тук, когато си правят експеримента, ми се ще да зная какво да очаквам.

— Права си — отвърна той. Но не каза нищо повече.

Аз също обмислях всичко отначало и ми хрумна една идея. Спомних си за какво бях размишлявала в офиса малко преди да ми пуснат Троянския кон, а и после, на дневната страна. Струва ми се, че бях разбрала защо са постъпили по този начин — първо мълчанието, после опитът да ме премахнат. Ако бях права, поне щях да почувствам известно облекчение.

Мишима прекъсна разсъжденията ми.

— Хсинг — рече, — изглежда, сега имаш сериозен коз срещу тях. Те се опитаха да те убият. А това е незаконно.

Че е незаконно да се опитват да ме убият не бе най-голямата новина, поне за мен.

— И какво?

— Ами, би могла да пратиш Орхид и Ригмус за реконструкция. Имаме твоите свидетелски показания, записите от моята нова камера, а сигурно ще се намерят и други улики. Можеш да ги обвиниш в опит за убийство. Аз ще те подкрепя.

— И какво ще спечелим? Ще им попречим да опитат отново — всъщност дори в това не съм сигурна. Мисля, че доктор Лий командва целия парад. Вярно, отмъщението може да е сладко, но не виждам ти какво ще спечелиш от него. Да не развиваш будна гражданска съвест или неочаквана склонност към борба с уличната престъпност?

— Не, разбира се. Но това е начин да ги притиснеш. Да получиш от тях каквото искаш.

Не разбирах как опитът за убийство може да е разменна монета, още повече след като не знам какво всъщност става. Да, можеше и да се получи, но веднъж вече бях повярвала, че заплахата да изкарам всичко в мрежата е достатъчно силно оръжие.

— Може и да не успея. Или да не искам да го правя. Виж, Мишима, благодарна съм ти за грижите за мен и определено смятам, че бих могла да работя за теб...

— С мен — поправи ме той.

— Добре, с теб. Съгласна съм. Но не и по този случай. Подхождаме към него от различни ъгли, а твоят не ми допада. Проблемът е твърде важен. Струва ми се пропускаш това, което според мен стои в центъра на нещата. Интересуваш се от бездомниците и предлагаш да извадим от играта Орхид и Ригмус и по принцип си прав — защитаваш клиента и си загрижен за моята безопасност. В повечето случаи това би било най-правилното решение, но тук нещата стоят различно. Основният ми приоритет е бъдещето на Нощния град. Това е по-важно от бездомниците и моята сигурност. Ако градът бъде разрушен, всички така и така ще загинем. Кой ще го е грижа за наемите в Западния край, ако няма никакъв Западен край?

— Мисля, че разбирам какво имаш предвид, но не съм свикнал да разсъждавам по този начин. Добре де, какво според теб смятат да направят тези хора? Преди малко спомена нещо за термоядрен заряд, но не те слушах внимателно. Когато каза, че могат да разрушат целия град, предположих, че имаш предвид във финансов аспект, чрез масови фалити или като взривят онези сгради, след като ги изпразнят.

Поклатих глава.

— Въобще не става дума за това. Накада каза, че се готвят тайно да поставят насочен термоядрен заряд, достатъчно мощен, за да спре планетната ротация, преди да изгрее слънцето. А това означава преди да бъде проведена масова евакуация. Означава, че в града ще има много хора. Един толкова мощен заряд е в състояние да причини ужасни щети, особено ако нещата не тръгнат според плана. А според мен ще стане точно това. Виж, ако имаше икономически разумни методи да се спаси градът, не смяташ ли, че казината щяха да ги подкрепят? Говорят за това от години, но така и не можах да измислят нищо. Нима мислиш, че Саюри Накада и Поли Орхид са по-умни от всички останали заедно?

— Така е, но казината може да не са се сещали за възможността да изкупят евтино обречените квартали.

— Няма значение — възразих. — Те и без това печелят достатъчно.

— Какво става тогава според теб? — попита той. — Дали всичко това е само прикритие и са се опитали да те премахнат, преди да узнаеш истината?

Кимнах. Тъкмо това беше последното ми хрумване. Може би бях по-близо до истината, отколкото предполагах.

— Да. Мисля, че е точно това. Но пак се отклоняваш. Основната ми грижа е градът.

— Карай нататък.

— Виж — рекох. — Това, че номерът с термоядрения заряд може да не успее или че цял един град може да бъде изравнен със земята, не означава, че тези типове няма да опитат, при това докато хората още живеят тук. А дори и да почакаат, докато градът бъде евакуиран, на нощната страна има много миньори, разпръснати в различни малки селища, които също могат да пострадат. — Не исках да споменавам възможността от верижна реакция. Щеше да е прекалено драматично, а Мишима не ми изглеждаше човек, който се трогва от подобни неща.

Кое то не означаваше, че верижната реакция е невъзможна, а само че Мишима може да не я приеме на сериозно.

Виж, масов мор от термоядрен взрив — това би приел.

— Да — въздъхна той. — Права си.

Кимнах.

— Ето защо трябва на всяка цена да разбере какво смятат да направят. И ако наистина възнамеряват да сринат града до основи, трябва да ги спра. Това е по-важно от всичко.

— Съгласен съм.

Почаках малко и той продължи:

— Хсинг, признавам, че си права. Не съм спец по тези неща. Дойдох по средата на пиесата и не разбирам нищо от тези истории с термоядрените заряди. Ти се оправяй с това, както намериш за добре, а аз ще те подкрепям с каквото мога. Ако ти трябва горили, имам на разположение три сигурни момчета. Ако ти е нужен компютър, ще ти осигуря първо качество. Ако трябва да заминеш някъде, ще видя какво мога да направя. Само ме дръж в течение и обещавам да не ти преча. А когато приключиш, ставаме партньори, съгласна?

— Освен ако не се наложи да се бориш за наследството ми.

Шегувах се, но защото бях малко учудена. Наистина ли Мишима ме смяташе за толкова ценна? Защо се забъркваше в тази история? Защо толкова държеше да станем партньори?

Но, както му бях казала току-що, сега най-важен бе Нощният град. Интересуваше ме какво точно му готвят в ЕИПИ. След като разбях, можех спокойно да приема предложението на Големия Джим.

Вече ми писваше от приказки. Време беше да се връщам на работа.

18.

Изписаха ме без проблеми и взех такси до вкъщи. Взех назаем от Мишима и няколкостотин кредита, за да не ми блокират картата. С това затъвах още повече в тресавището на дълговете, но не виждах какво може да се направи.

Моят сони-ремингтън продължаваше да лежи на бюрото, където го бе оставил Орхид, а кобурът беше някъде на дневната страна. Извадих една стара раница и го прибрах вътре. После седнах на бюрото и включих компютъра. Следващата стъпка беше най-неприятната.

Почаках няколко секунди да овладеем треперенето си и едва тогава се включих директно, защото нямаше друг начин да свърша тази работа. Не очаквах повече Троянски коне. Можех само да се надявам, че Мишима играе честно и че ще ми прати обещаната охрана. Шпиониращата камера отново бе високо над дома ми, щеше да има и втора, обикновена камера, както и следотърсачи из целия район, но не и в мен, тъй като без симбиот проклетите малки машинки можеха да ме убият, ако се скупчат достатъчно и запушат някоя артерия. В болницата ми бяха направили антиинвазивна ваксинация, която щеше да трае най-много седмица — още едно перо в сметката, която щеше да плати Мишима — но въпреки това ме предупредиха да избягвам всякакви микромашини, доколкото е по силите ми. Навярно бе по-скоро рожба на въображението ми, но непрестанно ме спохождаха разни усещания, които ми напомняха за незащитеното ми състояние — най-вече сърбежи, каквито не бях получавала от малка. Дори евтин симбиот би се погрижил за тези неща.

Опитвах се да не им обръщам внимание. Знаех какво трябва да търся. Парите, както вече казах — те винаги оставят следа. Ако хората в ЕИПИ работеха за Накада, тя би трябвало да им плаща. Исках да разбера къде отиват тези пари и какво се купува с тях. Имах една теория, която смятах да потвърдя.

Ако наистина възнамеряваха да поставят термоядрен заряд, би трябвало да купуват материали за него, или най-малкото да закупят програма за техните микроконструктори. Над каквото и да работеха, не можеше да нямат разходи. Тъкмо тяхното покритие ме интересуваше.

Не очаквах неприятности. В края на краищата Лий и неговата шайка смятаха, че съм мъртва — или поне така се надявах. Едва лицата да са нащрек.

Не бяха. Успях да се добера до номера на онази сметка, същата, която Накада използваше за закупуване на поземлена собственост, без никакви проблеми. Нямаше да е трудно да получа и списък на всички плащания през нея.

Освен това проследих и всички останали сметки, които Накада бе използвала за същата цел. Върнах се до моя стар списък за прехвърляне на имоти и прегледах всеки от тях до Накада — някои директно, други чрез подставени лица и фирми, понякога чрез Орхид. Точно както предполагах — тя бе платила цяло състояние на Поли Орхид. Не можах да намеря нищо, което да ме отведе при Лий или Ригмус, нито до когото и да било в института, така че се захванах с Орхид.

Оказа се по-лесно, отколкото очаквах. Орхид беше кръгъл идиот. Не беше въвел предпазни мерки на нито една от сметките си и почти винаги бе използвал истинското си име.

След превеждането на парите те се разпределяха в девет посоки. По малко от всяка трансакция отиваше в отделна сметка, която или бе предназначена за разходи, или Орхид заделяше за себе си, преди приятелчетата му да топнат пръсти в гърнето с мед. Останалото се разпределяше на осем равни части. Една част напускаше планетата с всеки кораб, който се отправяше за Прометей. Предполагам, че това бе собственият дял на Орхид, който заминаваше на сигурно място.

Втора част се превеждаше на името на Бюрегарт Ригмус в Епиметейска търговска банка.

Трета заминаваше при Махендра Дхук Лий.

Останалите пет се разпределяха между петима учени от института.

Отбелязах си имената им и номерата на сметките, после изоставих тази следа и се върнах при финансовите регистри на ЕИПИ.

Това, което търсех, бе съвсем просто. Исках информация за всичко, което институтът или хората, работещи в него, са закупували наскоро, за всякакви доставки, със специално внимание към доктор Лий и другите петима от списъка.

Исках да разбера дали наистина сглобяват онова термоядрено чудовище, някой гигантски трактор, който да изтегли кратера на запад, или някакво друго устройство, което би могло да спаси града.

Ще ви спестя подробностите. Отне ми шест часа и едва ли ще ви е интересно да научите какво правих през тях, така че да се спрем на това, което накрая открих.

Нищо.

Всички пари от Саюри Накада отиваха право в лични сметки, а след това се прехвърляха в други лични сметки на Прометей и оставаха там. Нямаше никакви данни някой в института да купува ядрен материал или каквито и да било тежки машини, които биха могли да се използват за един толкова грандиозен план. Всъщност с изключение на споменатите шест сметки нямаше никакви пари, които да напускат института в каквато и да било посока — ЕИПИ наистина беше във фалит. Финансирането му бе прекратено преди две години, когато най-добрите специалисти бяха решили да си съберат багажа и да напуснат планетата.

Предположенията ми се оказаха верни. Никой не възнамеряваше да провежда опасни експерименти с града. Цялата история се оказа една голяма измама, фалшификация, за да източат пари от Накада за тези осем човека, които възнамеряваха да зарежат Епиметей и да живеят в охолство на Прометей.

С изключение на това, че градът пак щеше да се изпържи, според предварителния график. Ето защо тези осем души се готвеха да го напуснат.

Изключих се и останах още известно време загледана в екрана и в осемте имена. После се облегнах назад и докоснах, без да мисля, няколко клавиша. Голямата холограма на стената отсреща трепна и се промени — появиха се гигантски роботи, покрити с остри шипове, бронята им лъщеше на фона на непознат пейзаж, докато те си мереха силите.

Вече бях сигурна, че съм на дъното на загадката. Бях разкрила всичко. И бях разочарована.

Защото се оказа само евтина, жалка измама. Нощният град нямаше да получи опрощение в последния момент.

Нещо повече, нямаше да изчезне героично в блясъка на термоядрения взрив заедно с част от планетата. Щеше да се изпече бавно и да завърши жизнения си път като изоставени руини на дневната страна, точно както смятах от самото начало.

Не че ми се случваше за първи път. Нерядко в моята работа големите случаи в края на краищата се оказват не чак толкова големи. Съмнителните улики в този не водеха до изобретателни престъпни умове, нито разкриваха сложни планове, а само изравяха нови съмнителни улики и жалки обяснения.

Тези осем души, които така отчаяно желяеха да напуснат планетата, бяха измислили целия план и бяха набелязали Саюри Накада за своя жертва. Бяха се опитали да ме убият, когато се появих с въпросите си, не защото са се страхували, че ще кажа на ченгетата или ще проваля печалбата на Саюри Накада, а тъй като не искаха да разкрия измамата и да съобщя на Накада, че е станала жертва на мошеници.

И това, в края на краищата, беше всичко.

Само дето техният малък мръсен план се бе намесил в живота на други хора. Бездомниците щяха да бъдат изгонени. Щеше да пострада пазарът на недвижима собственост в града. Саюри Накада вероятно ползваше фамилни средства и когато планът се провалеше и слънцето изгрееше, щеше да повлече със себе си цялото семейство — поне така смятах в началото. После си промених мнението. Накада не бяха толкова глупави, че да оставят на Саюри достъп до всичките си пари. Най-много да изгубеха няколкостотин мегакредита. Дори нямаше да го забележат. Въпросът обаче не беше само в измамата. Тези хора се бяха опитали да ме убият. Нещо повече, те бяха коствали на Мишима доста солидна сума, заради разходите му покрай мен. Пари, които сега му дължах заради тях.

А как мразя да затъвам в дългове!

Щяха да ми платят за това.

А и все още имах клиент, което означаваше, че имам и работа.

Смятах да започна със Саюри Накада. Тя даваше парите в края на краищата, тя бе глупачката, позволила да я оплетат в тази схема.

Смятах да започна с нея, но не го направих. След като обмислих всичко, реших да я оставя за по-късно.

Щях да започна с Поли Орхид. Освен ако не грешах в анализа на информацията, тъкмо той бе човекът, който дърпаше конците. Доказваше го фактът, че тъкмо той разпределя парите. Трябвали са му неколцина учени, та цялата работа да придобие достоверност, и затова е наел доктор Лий и неговата група в института — все хора, отчаяно нуждаещи се от пари. Дотук напълно по силите и способностите на Орхид. Идеята и планът да е дело на Ригмус или Лий просто ми се струваше нереална. Трябваше да е Орхид.

Значи той беше организаторът, а също и човекът, който се бе опитал да ме убие. Той беше най-опасен от цялата банда. Бях го подценила, когато го сметнах за прост изпълнител: може да беше глуповат за някои неща, но не и за други. Не се беше сетил да опази банковите сметки, но всичко останало бе изпълнено прецизно. Беше изчезнал от хоризонта за известно време, преди да се появи с предложението си, може би дори бе нанесъл някои корекции във външния си вид — и нямам предвид само жиците. Такива неща могат да се купят навсякъде и не са скъпи, ако са втора употреба. Не знаех на какво още може да е способен, а исках изненадата да е на моя страна, когато се появи пред него.

Ето защо Орхид трябваше да е пръв.

Обадих се в офиса на Мишима. Посрещна ме нахилен и побърза да ми съобщи, че се радва да ме чуе.

Не бях в настроение за разговори. Прекъснах го и му казах, че ще ми трябват неговите горили. Не му съобщих нищо повече, нито имена, нито подробности, просто го осведомих, че смятам да навестя Орхид и ще се нуждая от подкрепление. Въръжено.

Усмивката му се стопи. Той кимна, каза, че ще направи каквото се изисква, и с това разговорът ни приключи.

Повиках такси и след половин час се срещнах с горилите на Мишима на улицата пред блока, където живееше Орхид. Бяха трима, всичките с впечатляващ вид. Всеки тежеше поне два пъти колкото мен и носеха тънки брони от прозрачна моновлакната материя. Жената имаше удължаващи се нокти. Едрият черен мъж пък се хилеше с дълги кучешки зъби, които лъщяха толкова силно, колкото и жиците по лицето му. По-дребният бе яко киборгизиран, половината от лицето му

лъщеше в хром. Професионални горили. Човек не ляга под скалпела за удоволствие.

Може би киборгизираният го бе направил по необходимост, но при другите двама явно бе заради бизнеса.

Освен това бяха въоръжени с разни джунджурии, позволени за уличен бой в нашия град.

Идеалното подкрепление.

Използвах промяна на гласа и изображението, позвъних в апартамента на Орхид и казах, че събирам волни пожертвования за кампания хазартът на Епиметей да бъде обявен за нелегален. Отговори Ригмус.

Изпях си песента и той ми каза да ям жици и да умра. Бях вежлива, попитах има ли някой друг, с когото да разговарям и който може да бъде по-щедър.

Той предложи да ми пъкне собственоръчно кабел в задника.

Отново настоях да разговарям с някой с по-добро сърце и се поинтересувах дали на този адрес не живее Поли Орхид. Говорех така, сякаш някой ми го е препоръчал, но не го познавам лично.

Да, отвърна Ригмус, Орхид е тук, но е зает и не го интересуват подобни глупости.

После четиримата се качихме заедно и аз стоях встрани с изваден пистолет, докато киборгът преодолее защитата на вратата.

Но не той влезе пръв. В мига, когато вратата се отвори, нахлух аз.

Апартаментът бе доста просторен и обзаведен абсолютно безвкусно. Гладки златисти стени без холограми, евтин видеоекран в единия ъгъл. Мебелите бяха напълно инертни — никаква промяна на цветовете, нито нагаждане към тялото. Освен това бяха доста оскъдни. Всичко бе все втора употреба. Предположих, че Орхид и Ригмус са профукали спестяванията си, за да наемат апартамента, и не им е останал пукнат грош за обзавеждането.

А може би просто бяха сметнали, че не си заслужава, след като е временно. Нали и двамата се готвеха да отлетят за Прометей веднага щом малкият им план успее.

Единственият поносим предмет беше големият диван, изтикан до стената. Ригмус седеше на него със симулатор в ръка. Изпусна

симулатора, скочи и се изви на една страна, но аз също скочих и го халосах през шията с пистолета.

Той изпъшка и протегна лапи към мен. Сигурно се надяваше да ме строши на две, каквато съм си слабичка.

Но аз не се давам лесно.

Ударих го в ченето и главата му отскочи назад, после го блъснах в стената. Силно.

Той обви ръка около кръста ми и се опита да ме метне встрани, но аз отново го фрснах в стената и после забих дръжката на пистолета в гръкляна му. Червата му изкуркаха мъчително, което бе доста странна реакция, и се зачудих дали това има някаква връзка с моите удари.

Киборгът тичаше към мен, но аз му магнах да ни остави. Въпросът беше личен. Ригмус се бе опитал да ме убие.

Той размахваше слепешката ръце и се мъчеше да ме докопа. Опрях пръст в лявото му око и натиснах.

Имаше късмет, че ноктите ми още не бяха пораснали.

Той направи опит да изпици, но не можа заради това, което му бях направила на гръкляна, и тъй като бях затиснала устата му с длан.

Дори не се опита да ме ухапе. Продължих да му блъскам главата в стената, докато накрая не рухна в краката ми.

Ще ви кажа, че беше ужасно приятно най-сетне да направиш нещо толкова просто и категорично и да видиш *резултата*. Имам някои доста сериозни морални възражения относно употребата на сила повече от необходимото, но в този случай ги забравих напълно. Не биваше, но го направих.

Оставих го да лежи на пода и прекрачих отпуснатото му тяло. Видях, че помръдва, но не беше в съзнание и червата му продължаваха да клокочат оглушително. Стана ми смешно.

След мен го пое жената: седна на гърдите му и опря разгънатите си нокти в насинената му от удари шия. Киборгът вече беше отворил вратата на спалнята.

Първото помещение беше празно — в средата висеше двойно антигравно легло с разхвърляни завивки. В единия ъгъл имаше автоматичен гардероб. Нищо друго.

Орхид беше във второто помещение. Беше боядисано в златисто и червено — изглежда, малкото останали пари бяха спестени за него.

На стените имаше холограми, живи еротични картини от четирите страни, но не позволих да ме разсеят. Можех да различавам холограмите от реалността и веднага видях Орхид.

Беше в леглото, със смъкнати гащи и жена в обятията, и заради екраниращото поле дори не ни бе чул. Изтичах и го сграбчих, преди да ни е видял.

Беше твърде изненадан, за да се съпротивлява. Когато отвори уста да протестира, наврях в нея дулото на пистолета и включих захранването.

Усетих как пистолетът се пробужда. Орхид също видя контролния индикатор първо да светва в червено, а после в зелено.

Жената понечи да изкрещи, но двете горили я дръпнаха настрана и този с кучешките зъби я притисна в ъгъла, докато аз разговарях с г' Орхид. Позволи ѝ да оправи разчорлените си коси и смачканите си дрехи, които не скриваха почти нищо, но не свали пистолета от шията ѝ.

Киборгът зае позиция при входа на апартамента, откъдето имаше най-добра видимост.

— А сега, г' Поли Орхид — казах, — трябва да изясним някои неща.

Той не отговори. Нямах и как, с пистолет в гърлото. Очите му обаче се разшириха и струва ми се едва сега, когато чу гласа ми, ме позна. Бях доста променена с едва наболия мъх по главата и веждите и измършавялото си лице.

Пък и нали ме смяташе за мъртва.

— Първо — продължих, — зная защо се опита да ме убиеш. Известна ми е цялата ви измама, включваща Саюри Накада. Зная, че сте искали да ми попречите да ѝ разкрия гадните ви машинации. Но ти прецака нещата, глупако. Не ми влизаше в работата, нито дължа нещо на Накада. Нямах да си мръдна и пръста, но ти ме предизвика, като ме захвърли на дневната страна. Тогава нещата станаха лични. — Наместих пистолета така, че да чуе бръмченето на механизма, докато компенсираше движението ми. Оръжия от този тип, предназначени за планети с висока гравитация, не разполагат със заглушител — просто няма място за него, но пък това само подсилва сплашващия им ефект.

Той изхърка нещо, но аз още не бях свършила.

— Предполагам, че вероятно всичко в тази стая се записва. Сигурно се надяваш да ме обвиниш в нахлуване с взлом и заплаха с оръжие. Може и да имаш право. Само че аз смятам да те обвиня в отвличане и опит за убийство, дори да не разкривам пред Накада гнусния ви план. Наистина ли мислеше, че не съм взела никакви предпазни мерки? Имам ви на запис двамата с Бобо, как ме качвате на таксито и го изпращате на дневната страна, отвъд кратерната стена. Имам и свидетел, който ви е наблюдавал с шпионираща камера. Няма дори да споменавам, че разполагам с тези доказателства в главата си и в самото такси. Всичко е записано на места, до които не можеш да се добереш.

Той издаде звук, който наподобяваше цвърчене. Натиках дулото така, че дръжката на пистолета опря в зъбите му.

— А сега, след като си изяснихме позициите за преговори, или по-точно, че аз дърпам конците, защото знам какво сте намислили и те държа за топките, вместо ти мен — не само защото ги нямам, — ще те пусна, за да си поприказваме по работа. Е, какво ще кажеш?

Той изцвърча отново и се опита да кимне.

Бях коленичила на гърдите му с лице на сантиметри от неговото и се отдръпнах.

— Още нещо — рекох, докато се надигаше и си закопчаваше панталона. — Ако въпреки всичко възнамеряваш да ме изправиш в съда, нека ти кажа, че никак не ми хареса разходката до дневната страна. Да знаеш, че съм страшно отмъстителна. Ако се срещнем в съда и аз спечеля — Бога ми, с нещата, с които разполагам, това е сигурно — ще се възползвам от правото си да посоча наказание и ще поискам да ти резнат топките — измислих го, докато вървах през нагорещените пясъци. Ще ти ги махнат завинаги и без упойка. Може да ти се струва прекалено, но е оправдано при обвинения в отвличане с цел убийство. Така че опитай си акъла за известно време, ясно?

Честно казано идеята ми бе хрумнала току-що, но реших, че е подходяща заплаха за сластолюбиво копеле като Орхид.

Той кимна и се потърка по брадичката. Сигурно смяташе, че имам още за казване, защото мълчеше. Но беше негов ред.

— Е, добре, Хсинг, какво искаш? — попита накрая.

— Трябваше да ме попиташ, преди да ми създаваш проблеми, дявол те взел! Съвсем просто е. Но ще те държа в напрежение, докато

не ми отговориш на един въпрос. Кой смяташе, че ме е наел?

Той премигна изненадано и доста глуповато.

— Ами... мислех, че „Ню Йорк“...

Очаквах нещо от тоя род, но все още не можех да повярвам, че е това. Адреналинът, който бях натрупала, докато блъсках Ригмус в стената, ме удари в главата и изгубих контрол. Пъхнах пистолета в носа му.

— Ах, ти, глупав, безмозъчен кучи син! — изкрещях. — Лайноплюскащ кретен! „Ню Йорк“ няма да ме докосне и с четка за миене! Нищо ли не разбираш? Толкова ли си тъп, че не се сети да зададеш няколко най-елементарни въпроса? Не мога да работя в Капана! Не работя там от години! — Той понечи да каже нещо, но аз не го слушах. Беше се облегал на леглото и коленете му се подгъваха, докато го натисках с пистолета. — Не разследвах нито теб, нито Накада, нито ЕИПИ! Наеха ме да разбера защо някой се опитва да събира наеми в Западния край! Това е всичко! Можеше да забодеш Накада с карфица на стената и нямаше да ми мигне окото дори, ако не беше закачал онези бездомници! Ти... ти...

Нямаше какво повече да кажа. Освен това почувствах, че опасно съм свила пръста си върху спусъка, и побързах да го отдръпна. Отстъпих назад, свалих пистолета и си поех дълбоко дъх.

Той се отпусна на леглото.

— И какво всъщност искаш? — попита неуверено.

— Съвсем просто е — повторих. — Да престанеш да тормозиш бездомниците, та дори ако трябва да платиш наема им на Накада от своя джоб. Искам да е легално — да го подпишеш пред свидетели. Освен това трябва да знаеш, че ако още веднъж ми се изпречиш на пътя, ще те гръмна с ей тоя пистолет, без предупреждение, и ще заявя, че е станало при законна самоотбрана, при опит да ме отвлечеш. Искам да го чуя от теб и Ригмус и ако можеш да го уредиш — от доктор Лий и останалите в института. Ако не можеш да ги накараш, ще се справя и сама. Зная, че така нареченият ви план да спрете въртенето на планетата е пълна фалшификация, и искам да им кажеш, че мога да го докажа. Не желая да правят никакви тъпи демонстрации за пред Накада — ако ще я доите още, гледайте да е само на думи, прибирайте парите и изчезвайте, но не опитвайте нищо прибързано и необмислено, или ще ви накарам да съжелявате. Освен това трябва да

сте наясно, че ако пак понечите да ме премахнете, сте мъртви, дори да успеете. Не съм толкова глупава да не си вържа гащите, не и когато вече едва не сполучихте. Тези тримата не са единствените приятели, които имам. Разбра ли ме?

Той кимна.

— Някакви проблеми дотук?

— Не — отвърна той и поклати глава. — Никакви.

Усмихнах се.

— Ето, видя ли? Не боли чак толкова. Има още една малка подробност обаче, но ще стигнем до нея след минутка. Първо искам да видя как изпълняваш обещанията си. — Посочих му близкия екран. — Действай.

Той се подчини. Струва ми се, че му бях взела страха, защото не направи никакъв опит да хитрува и свърши всичко както трябва. В договора не се споменаваха причини — само, че Поли Орхид и останалите заинтересувани страни преустановяват събирането на наеми в еди-кой си район на града, между Западния край и Стената, по споразумение с гореспоменатата Карлайл Хсинг и така нататък. И че нарушаването на договора ще бъде наказвано с цялата строгост на закона: а в Нощния град, където икономиката се основава главно на доходите на казината, това означаваше много.

Горилата с кучешките зъби довлече Ригмус в спалнята и го накара да постави отпечатък под документа.

След това Орхид се обади в ЕИПИ и предаде съобщението ми на доктор Лий.

— Тя говори сериозно — допълни в заключение.

Лий изглеждаше объркан, но преглътна, усмихна се и се съгласи, после на свой ред прати потвърждение чрез компютъра. Всеки от останалите петима последва примера му. Този път никой не се опита да ме разубеждава.

След като приключихме с това, се върнах към прекъснатия преди малко разговор.

— И така, Орхид, остана една малка подробност и двамата с тази мила женица можете да се върнете към каквото правехте одеде, ако не съм ви развалила кефа безвъзвратно.

Жената издаде някакъв звук, но аз не й обърнах внимание. Не й влизаше в работата. Горилата със зъбите продължаваше да я държи на

прицел и това ми беше достатъчно. Не знаех нищо за нея, което не значеше, че не носи скрито оръжие и че не би го използвала при първа възможност. Съмнявах се обаче да е чак толкова глупава, пък и работата ѝ беше в съвсем друга сфера, без никакво съмнение, след като я открих в едно легло с мазник като Поли Орхид. Рокличката ѝ беше в успокояващ зелен цвят, който обаче хич не си пасваше с цветовете на стаята и караше холограмите да търсят подходящо съчетание с порядъчна доза разголена плът.

— Слушам те, Хсинг — подкани ме малко раздразнено Орхид. Изглежда, бе повъзвърнал изгубеното си самообладание. — Какво още ще искаш?

— Да ми уредиш среща със Саюри Накада. Искам да разговарям с нея.

Той се ококори, но нямаше голям избор. Посегна към компютъра и се обади.

19.

Не зная защо държах да се срещна с Накада лично, но тази муха ми беше влязла в главата. Изглежда, по някаква причина го смятах за важно.

Срещата се състоя на неутрална територия. Уговорихме се за една малка закусвалня на Втора, в средата на Надкапана. Седях там и чаках под зорката охрана на горилите на Мишима, които се спотайваха по краищата на помещението. Накада пристигна със собствена горила и цял рояк антиграви за антураж.

Не ме позна, докато не я повиках.

— Г' Накада! Насам!

Тя се приближи и ме изгледа отвисоко.

— Какво е станало с косата ти, по дяволите?

— Дълга история — отвърнах. — Няма да ви е интересна.

Тя повдигна рамене и седна.

Посочих горилата, едър мъж с лъскава черна кожа, която можеше и да е броня и в такъв случай бе по-високо качество от тази на хората на Мишима.

— Този трябва ли ни?

Тя го погледна през рамо, после му махна с ръка. Горилата излезе — и без това заради него не оставаше празно пространство в закусвалнята.

Повечето антиграви го последваха — остана само един, със златист капак, очевидно предназначен за много неща, но реших да не съм чак толкова придирчива. В края на краищата дори да го пропъдеше, Накада пак щеше да е натъпкана с импланти чак до костния мозък, а не можех да я помоля да ги остави отвън.

Донесоха ми поръчания чай със сладкиш и аз я попитах дали ще иска нещо. Тя поклати глава.

— Всичко, което искам, е да ми обясниш защо ме накара да идвам тук?

Не знаех точния отговор.

— Как върви проектът? — попитах.

Тя ме погледна намръщено.

— Проектът?

— Да, проектът. Нали се сещате, този, дето ще ви направи богата.

Очевидно насоката на разговора не ѝ харесваше, но го премълча.

— Зле — отвърна. — Имат проблеми с картографирането на подземния район. Всичко ще се забави.

Кимнах съчувствено и казах:

— Жалко. Помните ли, че ми обещахте да ме информирате, когато бъде готово?

— Помня.

Играех на налучкване, опитвах се да уцеля верния път. Не бях сигурна какво правя, защо съм тук, нито защо присъства Накада. Знаех само, че трябва да разговарям с нея, и ето, че се срещнахме.

Очевидният въпрос бе дали да ѝ кажа, че я мамят. Очевидният отговор бе — да. И наистина, защо да не ѝ кажа? Не дължах на Орхид и Лий нищо.

Не бях сигурна дали това вече има някакво значение. По дяволите, нищо чудно цялата фалшификация скоро сама да излезеше на бял свят. Орхид сигурно възнамеряваше да изчезне веднага щом се натъпче с достатъчно мангизи.

Реших да опитам директния и открит подход.

— Г' Накада, интересували ли сте се някога какво точно представлява проектът, който ви продават от ЕИПИ?

— Какво имаш предвид? — Тя ме погледна втренчено.

— Ами например, не ви ли звучи твърде хубаво, за да е истина? Проверявали ли сте дали въобще може да се получи? Обсъждали ли сте го с някого, пускали ли сте идеята им през анализираща програма?

Тя продължаваше да ме гледа.

— Не разбирам накъде биеш.

— Говоря за това дали доктор Лий и хората му могат да осъществят плана, както твърдят?

— Разбира се, че могат — изръмжа ядно тя. — Лий е един от най-добрите планетолози. Хората му са върхът.

— Специалистите също могат да лъжат, г' Накада.

— Това пък какво значи?

— Значи, че всичко това е една голяма измама, това значи. Не могат да спрат въртенето на планетата, никой не може. Просто ви точат парите и ги прехвърлят на Прометей. Не е необходимо да ми повярвате. Намерете си някой независим планетолог и го накарайте да провери. Просто са ви изиграли.

Тя ме погледна с изражение, което бе на крачка от абсолютната ненавист.

— Лъжеш. Ти си тази, която се опитва да ме измами.

— Не, за жалост. Това е самата истина.

— Лъжеш — повтори тя. — Защо им е да ме мамят?

— За пари, разбира се.

— Не! — Тя тръсна глава. — Ти лъжеш! — Изведнъж лицето ѝ се проясни, сякаш я беше споходила гениална идея. — Да не би някой да те е наел, за да ми ги отмъкнеш? Да ги накараш да работят за друг?

— Никой не ме е наемал.

— Някой все трябва да го е направил — упорстваше тя. — *Някой* се опитва да ми попречи.

— Мислете каквото си искате — казах, изумена от неспособността ѝ да възприема реалността, когато е в противоречие с желанията ѝ.

Опитах се. Опитах се честно да ѝ разкрия какво се случва. Не съм виновна, че отказа да го приеме. Направих каквото можах, за да възтържествуват истината и справедливостта. Но ако имаше човек на този свят, който да заслужава да бъде измамен, това бе Саюри Накада. Орхид почти ми стана симпатичен — представих си какво си е помислил, като е видял толкова много пари в ръцете на наивничка като нея.

Разбира се, ако по-късно тя решише да провери, а после пратеше Орхид и Лий на реконструкция, нямаше да плача за тях.

В момента обаче имаше само още едно нещо, което исках да обсъдя със Саюри. Имах клиент, за когото трябваше да се погрижа. Това, че Поли и Бобо Ригмус вече нямаше да обикалят из Западния край, за да прибират парите, не означаваше, че няма да го прави друг.

— Има още нещо — казах с привидно нехайство. — Не зная дали го споменах предния път. Нали разбирате, човек понякога забравя.

Тя седеше и ме изпепеляваше с поглед. Всъщност може би не знаеше, с тази орда импланти, които се надпреварваха да я държат в течение на всичко. Или не искаше да признае.

— Става въпрос за едни хора, които познавам — продължих. — Живеят в Западния край, в някои от сградите, които сте купили.

— Бездомници — изсъска тя.

Кимнах.

— Наречете ги както щете.

— Мързеливци! Търтеи! Искам да плащат наем като всички, или да си вървят. Не желая да са там, когато хората ми започнат да чистят.

Вдигнах ръка.

— Г' Накада. Мисля, че реагирате прибързано. Те не са толкова лоши хора.

Лъжех, разбира се — бяха утайката на обществото. Но освен това бяха мои пълноправни клиенти.

— Какво ти влиза в работата? — попита тя.

— Приятели са ми — излъгах. — Не искам да ги гонят.

— Аз пък искам... — заяви тя със злост, която говореше, че го приема лично. Помислих си, че идеята за наемите трябва да е била нейна, а не на Орхид. Съмнявах се Орхид да е предполагал колко ядове ще му създаде това.

— Г' Накада — прекъснах тирадата ѝ. — Надявам се да промените решението си.

— Че защо?

— Защото в противен случай ще съм принудена да изкарам в мрежата всичко, което знам за вашия: малък план с института. А така печалбата ви ще пострада сериозно.

— Това е шантаж — заяви тя.

Повдигнах рамене.

— Наречете го, както искате. Разполагам с нужната информация и мога сама да решавам как да постъпя с нея, или да ви продам правото си да я разпространявам. Щом смятате, че е шантаж, хубаво. Е, какво предпочитате? Да го пускам ли в мрежата, или не?

— Не! — почти извика тя и аз чак подскочих от изненада.

— Значи се договорихме. Хубаво ще е да го имаме в официален вид. Не говоря за трайно споразумение, само нещо временно, докато приятелите ми се преместят. Като например: съгласна съм да не

изнасям пред обществеността нито пред никой друг освен партньори или близки роднини информация, засягаща вашите инвестиционни планове или сделки с нетърговски научни организации, и обвързвам с настоящото споразумение всички мои партньори и роднини. В замяна на това вие обещавате да не събирате наем от хората, обитаващи ваши имоти в Западния край, да речем, през следващите три години.

— Твърде дълго — изсумтя Накада.

— Хубаво де. Докато не сте готова да започнете ремонт на сградите, или до три години — което дойде първо. Денят, в който се появи ремонтната ви бригада, ще е последният за наемателите. Как ви звучи?

— Откъде да съм сигурна, че няма да поискаш още нещо? — попита тя.

— Това ще е последното ни споразумение. Ако си позволя да разпространя информация или да отправя нови искания, ще го смятаме за нарушаване на договора — тогава можете да предявите към мен всички предвидени от закона претенции.

Тя помисли за миг и кимна.

— Става.

Малкият златист антиграв разполагаше с всичко необходимо за сключването на договора и след петнайсет минути си стиснахме ръцете и се разделихме.

Не зная къде отиде тя. Аз се прибрах у дома. Преди това благодарих на горилите на Мишима и ги освободих. Казах им, че повече няма да се нуждаем от помощта им.

Случаят беше приключен, поне доколкото зависеше от мен. Седнах на бюрото в офиса и прегледах отново записките и бележките си, за да проверя дали не съм пропуснала нещо. Не виждах какво. Договорът ми беше да накарам новия собственик да преустанови преследването на бездомниците и това бе изпълнено, съгласно официалното споразумение с Накада. В добавка си бях поставила задачата да разбере какво става и каква е целта и с това вече бях наясно. Орхид и Ригмус бяха направили опит да ме убият, но аз бях взела мерки да не повтарят.

Като че ли всичко беше наред. Заех се да чистя информацията от активната памет.

После компютърът изписука, натиснах едно копче и на екрана се появи лицето на Мишима.

— Здравей, Хсинг.

— Здравсти, Мишима — отвърнах.

— Е, как мина?

— Кое как мина?

— Срещата със Саюри Накада.

Не ми беше особено приятно, че ме пита за това. Вече имах известни колебания относно партньорството с него. Винаги съм работила сама, по свой начин и със собствено темпо, и да имам партньор, с когото непрестанно да се съобразявам, ми се струваше твърде голямо предизвикателство. Изглеждаше примамливо, докато лежах в болницата с нови очи и нова, гладка като на бебе кожа и се чувствах безпомощна и уязвима при мисълта как ще се изправя срещу злодея Орхид, но вече не беше така.

Все още му бях благодарна заради горилите, да не говорим за болничните разходи, но не ми харесваше, че ме разпитва за лично мои си неща.

— Добре мина — отвърнах, като се постарях да прикрия недоволството си.

— Какво получи?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво получи от Накада? Колко ще ти плати, за да си мълчиш?

— Нищо няма да ми плати — отвърнах. — Съгласи се само да остави бездомниците на мира.

Той се втренчи в мен. После каза:

— Виж какво. Не ми се ще да започнем да се караме още отначало. Дай да избягваме противоречията, доколкото ни е по силите. Но и да не крием нищо един от друг, съгласна?

— Разбира се — отвърнах. — Лично аз не крия нищо.

— О, стига, Хсинг. Отишла си там с цялата информация за тази измама, с всичко, което е необходимо, за да докажеш на дъртия Накада, че внучката му е кръгла идиотка, и се връщаш без пукнат грош. И очакваш да ти повярвам?

Беше мой ред да го изгледам втренчено.

— Добре, Мишима. Защо не ми кажеш как *според теб* е минало?

Той ме изгледа така, сякаш току-що съм му предложила да купя новороденото му отроче на обидно ниска цена.

— Ами хубаво — рече. — Отишла си при Накада и си й казала, че е била измамена, че Орхид, Ригмус и Лий са й скроили номер, след който ще изглежда пълна тъпачка. Предполагам, че тя самата го е подозирала от известно време — в края на краищата всичко това е твърде хубаво, за да е истина. Подхвърлила си, че навярно дядо й ще се заинтересува какво прави милата внучка с парите му. Може би дори си намекнала, че ще му кажеш, ако възникне необходимост. Тя е доловила намека и е попитала колко ще струва да не възниква подобна необходимост и после сте преминали към пазарната част на разговора. Едва ли е дала много, защото е стисната, но половината от полученото е мое, Хсинг. Е, каква е сумата?

Поклатих глава.

— Нищо не си разбрал, Мишима. От самото начало.

— Добре де, кажи ми *ти* как мина — настоя той.

— Първо ти ми отговори на един въпрос. Откъде знаеш, че е било измама?

Той млъкна и ме погледна объркано. Чак сега се сети, че никога не съм му казвала нещо подобно. Би могъл да каже, че го е разбрал сам, но изглежда, усети, че се издал и че няма смисъл да увърта.

Накрая реши да е искрен.

— Проникнах в компютъра ти.

— Ей, партньоре — подметнах. — Много мил жест, нали? Рядко се среща подобно доверие.

— О, стига, Хсинг — изпъшка той. — Ти беше твърде заета. Нали сме партньори. Просто ни спестих време и излишни пререкания.

— Ще ти кажа нещо, Мишима. Не мисля, че с теб ще се спогодим.

— О, я стига! Не говориш сериозно.

— Напротив. Но не бери грижа. Зная какво ти дължа. Не съм го забравила. Просто не смятам, че това наше партньорство ще просъществува. Но няма да те прецакам, повярвай ми. Не мисля, че ще се получи, и толкоз. Казвам ти го още сега.

— По дяволите! — изруга той. — Добре, да забравим партньорството. Но ти си ми дължница, Хсинг, така че кажи ми какво получи от Накада.

— Казах ти вече. Всъщност защо не ни подслуша, докато си бърбехме в закусвалнята? Ако го беше направил, сега нямаше да упорстваш.

Говорех насмешливо, но Мишима го прие сериозно.

— Накада е обградена със заглушаващо поле. Цяла система от антиграви. Не можах да си пробия път. А тези тримата глупаци, дето ти ги заех, дори не си направили труда да ви подслушат. Решили, че аз ще имам грижата за това. Дори Джърси...

— Това оня с хромираното лице ли е?

Той кимна.

— Знаеш ли, може да са ни чули, но да са решили, че няма смисъл да ти казват. Предположили са, че това си е наша работа.

— Не ми ги пробутвай тия — изръмжа Мишима. — Тия типове работят за мен, нали така. Не били чули нищо! Хайде де!

— Какво толкова? Нали ти казах какво стана.

— Ами кажи ми още веднъж, но дай и подробности.

Кимнах.

— Добре, съгласна. Но недей да си роб на собствените си предположения. Казах на Накада, че планът е пълна измислица. Тя не ми повярва. Така е, каквото и да си мислиш. Не повярва на нито думичка, помисли си, че всъщност аз се опитвам да я измамя, да ѝ измъкна сделката. Онези здравата са я подковали.

— О, я стига! Не може да е чак толкова тъпа.

— Истина е. Кълна се. Ще ти го пусна по жицата и ще се закълна. Подложи ме на тест за лъжа, ако искаш. Тя просто не ми повярва.

— Хсинг, *никой* не е толкова тъп! — настоя той.

— Някога срещал ли си се с Накада? — попитах. — Тя не е тъпа. Просто е свикнала да вярва в това, което ѝ е изгодно. Някой ѝ казва, че ще спре изгрева и че от това тя ще направи куп пари, и тя го приема, без дори да се замисли.

— Това е безумие!

Свих рамене.

Не беше чак толкова безумие. Двамата с него бяхме от Епиметей, само дето аз имах по-развинтено въображение. Понякога си мечтаех, че зората няма да пукне, но за него това бе неизбежно. Бе живял с тази мисъл цял живот. Идеята да се спре въртенето на планетата му се

струваше глупост, като тази да изключиш гравитацията. Не можеше дори да си представи, че Накада вижда нещата различно. Че за нея градовете са нещо постоянно и че мисълта, че този тук някой ден ще пусне кепенците и ще умре, е анатема.

Истината лежеше някъде по средата, сигурна бях. С време, с много пари и с много компетентни хора вероятно Нощният град би могъл да бъде спасен — но не си заслужаваше цената. Това щеше да е един от най-великите инженерни проекти на всички времена, сравним с тераформирането на Венера, само дето накрая щеше да спечели един-единствен град, а не цяла планета. Лоша инвестиция — макар и напълно възможна.

— Вярвай, каквото си щеш — рекох. — Но Накада не мисли, че това е фалшификация. Все още държи информацията да не се разпространява и дори сключихме споразумение — аз ще пазя тайна, а тя ще остави бездомниците на спокойствие. Това е всичко. Само това поисках.

Той отново ме погледна невярващо.

— Хсинг — рече. — Май ще взема да ти повярвам. Но ако е истина, тогава ще попитам — какво, за Бога, не ти е наред, че не използва подобна възможност?

— Не работя по този начин — отвърнах. После прекъснах връзката.

Почти очаквах да се обади отново, но той не го направи. Поне не се наложи да продължавам с обясненията.

За мен всичко беше съвсем ясно. Аз съм детектив. Задачата ми е да откривам разни неща. Продавам на хората информация. Мълча, когато ми платят за това.

Но не съм изнудвач. Накада не ме бе наемала да откривам нищо, така че не можеше да ми плати, за да мълча.

Бях откраднала тази информация от нея, защото ми трябваше за моя клиент. Информацията не е като имота — можеш да я отмъкнеш, без да се почувства липсата ѝ. Няма закон за запазване на информацията. Можеш да я размножаваш до безкрайност.

И въпреки това си оставаше информация на Накада. Нямах право да я разпространявам просто така. Да взема пари от нея, за да си държа устата затворена, щеше да е равносилно на кражба.

Е, може да ви се стори лицемерно. Аз наистина я изнудих да остави бездомниците да си живеят там. Но какво да се прави. Това беше част от задачата. Аз също трябва да оцелявам.

Поне се опитах да запазя достойнството си. Опитах се да действам според представите си за справедливост. Саюри си имаше достатъчно проблеми със сляпата си вяра в онова, което ѝ продаваха типове като Орхид и Лий. Не бих могла и аз да се наредя на опашката от негодници, каквото и да ми струва това.

Накада не ми бе направила нищо лошо.

Плюс още един, по-прагматичен довод. Изнудвачите не живеят дълго. Не беше проблем да ми плати това, което можех да поискам. Бихме могли да се спазарим, дори да сключим договор, без дори да казвам какво ѝ продавам, и тя щеше да е сигурна, че поне на първо време няма да се върна за още.

Но ако се полакомях за пари, какво щеше да ми попречи да го направя отново? Когато залозите растат, хората започват да се държат неразумно. Саюри го знаеше не по-зле от мен и току-виж вземеше мерки за това. И тогава някоя сутрин щяха да ме намерят в канавката, полуизядена от колония псевдопланктон.

А както казах, Саюри Накада не ми бе направила нищо.

Ако ставаше дума за Орхид, Ригмус или Лий, ако парите бяха у тях, тогава нещата щяха да са различни. Те ми бяха длъжници, също както аз все още бях длъжница на Мишима. Но аз имах приблизителна представа колко са успели да измъкнат и не беше достатъчно, за да ме съблазни. Знаех, че ако им го отнема, ще намерят начин да ми го върнат — щяха да са притиснати, а притиснатият в ъгъла хищник е способен да прибягва до неразумни постъпки. Ако им оставех достатъчно, нямаше да си заслужава да се занимават с мен.

Вярно, че ако си резнех дори малко от баницата на тези осмината, щях да мога да напусна планетата в относителен комфорт, но щях да си осигуря осем непримирими врагове, всичките също с перспективи да се преместят на Прометей.

Не зная. Истината е, че не бях премислила всички за и против. Действах по инстинкт, както правя обикновено. И освен това никога не изнудвам никого.

Проблемът бе, че нямаше как да го обясня на Мишима.

Оставаше още една последна подробност. Бях си свършила работата, беше време да си получа хонорара. Зар Пикънс ми дължеше сто и пет кредита.

Да го търся чрез компютъра беше безнадеждна работа. Така че повиках такси.

20.

Западният край вони. Не го бях забелязвала преди, но миризмата беше ужасна — гадна органична воня, събрана от стотици различни източници.

Слънцето се отразяваше във върховете на високите сгради по-ярко от всякога. Неволно потреперих.

Намерих адреса, който ми бе дал Пикънс. Звънецът не работеше и потропах на вратата.

От прозореца надникна възпълна жена и викна:

— К'о искаш?

— Търся Зар Пикънс.

— Е, няма да го намериш тука. Премести се на изток преди два дена. Пак го взеха на работа. Тез' машини, зарад' които го изгониха, са се потрошили. За к'во ти е?

— Дължи ми пари. Или някой от вас.

Тя ме изгледа.

— Ти да не си оназ' детективката?

— Да — казах. — Карлайл Хсинг. Случаят е приключен. Открих кой е купил околните имоти и се споразумяхме да останете да живеете, без да плащате наем, докато пукне зората. Дойдох да си получа парите.

— Хъм, мамка му. Аз пари нямам.

— Кой тогава? От кого да си ги взема?

— Че знам ли? — Тя се прибра, но само след миг се появи пак. — Ей, благодаря ти за грижите!

У мен започна да се надига съмнение, че ще получа остатъка от хонорара, освен ако Орхид и Ригмус не цъфнеха пак тук, което се бях постарала да не правят.

Представих си физиономиите им, ако ида при тях и кажа: „Ей, момчета, я направете още едно кръгче, че не мога да си прибера хонорара“. Голям смях щеше да падне. Можеше и да го направят и да си получа парите, но не си заслужаваше. Не исках да разберат, че съм се прецакала.

Тръгнах да обикалям и да разговарям с бездомниците.

Никой не знаеше къде е Пикънс. Никой не знаеше нищо за моя хонорар. Никой не знаеше нищичко.

След петнайсет минути се отказах, махнах с ръка и повиках такси.

Открих Пикънс в градския справочник. И му се обадох.

Появи се на екрана веднага.

— Здравейте, г' Пикънс — почнах учтиво.

— О, здравейте, г' Хсинг — отвърна той. Стори ми се малко разтревожен.

— Тук имам един договор, който може да ви заинтригува. Споразумение да не бъдат гонени бездомниците от определени имоти в Западния край.

Той заизглежда още по-разтревожен и му трябваха цели два опита, за да попита:

— Това какво общо има с мен?

— Г' Пикънс — отвърнах. — Става дума за работата, за която ме наехте тъкмо вие. Свършена е. Дължите ми сто и пет кредита.

— Не аз — възрази той. — Вижте, Хсинг, не става въпрос за мен. Аз вече не живея там. Взеха ме отново на работа и наех старата си стая в бордеите, където слънце не огрява. Не съм бездомник.

— Но вие бяхте човекът, който ме нае.

— Да, така е. Но бях само посредник.

— Нека тогава ти кажа нещо, посреднико. Направих каквото искаше. Едва не ме убиха и ми струваше доста повече от жалките сто кредита, които ми даде в аванс. Някой все трябва да дължи на някого останалите пари.

— Добре де, Хсинг, но не съм аз, кълна се. Виж какво, като се освободя от смяна, ще ида и ще поговоря с ония там, съгласна? Ще видя какво мога да направя.

— Е, добре. — Въздъгнах и затворих.

Ако извадех късмет, може би щях да си получа парите няколко часа след изгрев-слънце. Бях бясна и за да се ядосам още повече, направих финансова равносметка на случая.

Разходи за мрежата. За таксите. Питиетата в „Манхатън“. Медицински разходи. Цената на шпиониращата камера. Дори цената на куршума, с който я прострелях.

Не знаех как да калкулирам цената на разбитото такси — това, с което ме бяха зарязали на дневната страна, тъй като то бе собствено притежание. Но въпреки това изпитвах вина заради ужасната му съдба. Поставих го в отделна категория.

Горилите на Мишима също не вървяха безплатно, бях сигурна в това. Вероятно му дължах и за тях.

Дори без таксито, камерата и парите за лечение сумата пак надхвърляше жестоко жалките двеста и пет кредита — от които бях получила аванс само сто. Но ако сложех и тях в сметката, щеше да стане почти половин мегакредит.

Седях и гледах екрана с празен поглед. Изведнъж компютърът изписука. Натиснах едно копче, екранът се изчисти от цифрите и се появи Саюри Накада.

— Здравейте, г' Накада — казах, като се помъчих да скрия изненадата и дори тревогата си от това, че я виждам. — Какво мога да направя за вас?

Тя изобщо не си направи труда да минава през встъпителната част, а попита направо:

— Кой е този Мишима, по дяволите?

— Джим Мишима?

— Същият. Твърди, че ти бил партньор.

Веднага се сетих какво е станало. Бях пропуснала възможността да я изнудвам и сега Мишима се възползваше от това.

— Не бих казала, че сме партньори. Или по-точно, партньори сме, но в изпитателен срок. Дължа му пари — много пари, както и други услуги. Съгласих се да му се издължа като негов партньор, но не сме уговаряли подробностите. Защо?

— Той е в течение на въпроса, който обсъждахме.

— Да, знам. Проникнал е в компютъра ми.

— Значи не си му казала ти?

— Разбира се, че не.

— Виж какво, Хсинг, щом е толкова лесно да се влиза в компютъра ти, може би трябва да направиш нещо по въпроса, а? Мислех, че сме се споразумели.

— Така е. Ще се погрижа за това. Вече изчистих всичко от активната памет. Мишима е проникнал там, преди да го направя. Сега вече информацията е на сигурно място — поне на моя компютър.

— Да де. Обаче как стои въпросът с неговия?

— Какво за неговия?

— Няма ли да почистиш и там?

— Не — отвърнах. — Не мога. Съжалявам.

— Но ти каза... Виж, той партньор ли ти е, или не?

Трябвах ми няколко секунди, за да обмисля въпроса.

— Не, не е.

— И не си обвързана по никакъв начин с него? Не е под твоя защита?

Странни въпроси.

— Дълга му много пари — признах.

Знаех, че не за това пита. Разбирах добре накъде бие.

— Това ли е всичко?

Поколебах се, после въздъгнах и казах:

— Да. Това е всичко.

Какво пък — Мишима сам си беше виновен. Трябвало беше да помисли, преди да постъпва така. Отново се беше намърдал неканен и този път щеше да си изпати сериозно.

Още когато спипах онзи измамник в „Старшайн“, знаех, че Мишима допуска грешки и пропуска важните неща.

Бях му длъжница, но това не означаваше, че съм му ангел пазител. Не носех вина за неговите постъпки.

Пък и не го бях молила да ми плаща разходите за лечението, нали?

— Това исках да разбера — изсумтя Накада.

Успях да я спра миг преди да прекъсне връзката.

— Ей — почти викнах. — Не искам да ви преча. Правете каквото сте намислили. Но моля ви, не забравяйте, че имам дългове към него, а човек не може да се издължава на спомени.

Тя ме погледна от екрана, после кимна и каза:

— Ще се опитам.

След това екранът премигна и отново се изпълни с цифри.

Изтрих ги. Не исках повече да мисля за това.

Мина ми мисълта да съобщя на Мишима, но се отказах. Накада нямаше да го одобри, а и той сам си беше виновен. Бях го предупредила, но той ми отвърна, че щял да се грижи сам за себе си. Какво пък, време беше да го докаже.

Не бях далече и от мисълта да се обадя в полицията: в края на краищата разполагах с достатъчно доказателства срещу Орхид и Ригмус и дори срещу Лий и неговите колеги, за да се започне разследване.

Но и от това се отказах. Нямам склонност към самоубийствени прояви. Знаех, че ако докарам ченгетата, а от другата страна на игрището е Накада, ми е спукана работата. Повечето от уликите, с които разполагах срещу Орхид и Лий, бяха събирани по незаконен път. Да се изправя срещу толкова мощна компания означаваше сама да си подпиша заповедта за реконструкция.

Така че не се обадох в полицията, нито предупредих Мишима.

Доста по-късно, докато ядях купичка ориз и разглеждах отрицателния си финансов баланс на компютъра, отново дойде повикващ сигнал.

Докоснах едно копче и на екрана се появи 'Чан и каза:

— Здравсти, Карли. Арестували са Джим Мишима.

— Това пък какво общо има с мен?

— О, стига, Карли. Не на мене тия. Бях при теб в болницата, когато той дойде. Парите за лечението са негови, зная.

— Хубаво де. Кой го е арестувал? Какви са обвиненията?

— Охраната на „Ню Йорк“ го е прибрала за съмнения в измама. При задържането е оказал съпротива и един киборг му е строшил ченето. Държат го в изолирана килия. Искали да му изтрият паметта и всички файлове в компютъра за последните десет дни.

Това следваше да се очаква. Големите батковци винаги пипат здраво и играят на сигурно. Какво пък, можех да го преживея. Не ми харесваше, но не беше и най-страшното на света. Само щеше да опрости нещата.

— Карли — продължи 'Чан. — Какво всъщност става? Това твоя работа ли е?

Поклатих глава.

— Дори да е така, по-добре да нямаш нищо общо.

— Права си — съгласи се той.

— Естествено. — Хрумна ми нещо друго. — Ей, а ти как чу за това?

— Работя в „Гинза“. Държим постоянна връзка с „Ню Йорк“.

— Аха. — Не знаех какво повече да кажа. 'Чан продължаваше да ме гледа от екрана. — Е, благодаря, че се обади — подхвърлих.

— Няма защо. Карли, да не би да си загазила? Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — отвърнах. — Но ти благодаря все пак.

Не бях съвсем сигурна. В нищо не бях сигурна.

Саюри Накада бе премахнала една заплаха, и то доста професионално — оставах аз и хората на Мишима. Щом се бе отървала от един от враговете си, какво й пречеше да продължи и с останалите?

Наистина ли исках да я оставя да изкупи Нощния град за джобни пари? Да позволя на онези самозабравили се мозъци в ЕИПИ да си направят експеримент с града — въпреки обещанията им? Можех ли да съм сигурна, че Орхид и Ригмус няма да повторят опита си да ме премахнат, без да ги е грижа какво има във ВСС файловете?

Исках ли да продължавам да живея в Нощния град, в моя жалък малък офис, да работя за по двеста кредита на случай, да вися в „Луи“, защото нямам пари за по-добра кръчма, забравена от приятелите си в Капана и потъналия в перманентен сън мой баща в Подкапана — да кисна тук и да чакам слънцето, както се пее в онази стара песен на „Дорс“?

Всичко това ми бе омръзнало до болка. От много време живеех с мисълта, че един ден ще напусна Епиметей, и изглежда, този момент бе настъпил. Все още бих могла да се спася. Нямах достатъчно средства, но се досещах как може да стане.

Не исках да прибягвам до изнудване — Големия Джим Мишима със счупената челюст, за да не може да приказва, беше живо доказателство защо това не бива да се прави. Не можех да отида и при ченгетата. Но имах подходяща за продан информация и знаех на кого да я предложа. Мишима ми бе подсказал.

Наложи се да поработя малко над компютъра — изтеглих някои неща обратно в активната памет, сетне ги прехвърлих в бележника, когато приключих и с това, пуснах най-добрата си програма да свърши една друга работа.

Накрая изтрих всичко в системата, чак до досадните програми на съдържателя за поддръжката на офиса. Не смятах повече да се връщам тук, каквото и да се случи.

Повиках такси и слязох да го чакам на улицата. Не забравих да взема раничката с пистолета.

Таксито беше деу — досега не бях виждал подобен модел. Приех го за предзнаменование, че в живота ми нахлуват нови неща и че предстои промяна. Казах му да ме откара в „Ню Йорк“ на служебния вход на покрива, не на туристическия откъм улицата.

Остави ме там, в средата на светеща холограма, изобразяваща полусирена-полудемон, и аз натиснах звънеца на вратата.

Механичен глас ме попита за целта на посещението ми.

— Имам важно съобщение — казах. — За Йошио Накада. Отнася се за неговата внучка Саюри.

Скенерите ме разглеждаха. Вратата дори не помръдна.

— Попитайте г' Во — продължих. Старият Виджей Во все още беше управител на „Ню Йорк“. — Той ще знае дали г' Накада би се заинтересувал от информацията.

Почаках и след известно време вратата се отвори. Един антиграв ме спря на прага и нареди лаконично:

— Оставете пистолета.

Извадих любимия си сони-ремингтън и го размених срещу пропуск. В краката ми се появи светеща стрелка и ме поведе.

Кабинетът на управителя беше тапициран с тъмночервен плюш, таванът светеше в златисто и червено. Во седеше зад бюрото. Не ме покани да седна.

— Знаете коя съм — казах.

— Зная, г' Хсинг — отвърна той.

— Информиран ли сте, че работех по случай, свързан със Саюри Накада?

Той кимна.

— Тъй като се натъкнах на някои особено интересни неща, струва ми се, че Йошио Накада ще е доволен да ги узнае. Искам от вас да ми осигурите връзка с него.

— Вярно е, че разполагаме с директна връзка с него. Но не бихте ли могли преди това да ме информирате за какво става въпрос?

Поклатих глава.

— Съжалявам, г' Во. Въпросът е от жизнен интерес за „Накада Ентърпрайзис“ и семейство Накада и се надявам да изкарам добри пари от това. Не ви познавам, нито знам какви са ви отношенията със

Саюри и Йошио. Нямам нищо против вас, но за момента не бих могла да ви се доверя.

Той се наведе напред и ме заразглежда втренчено.

— Добре — рече накрая. Личеше си, че е човек, свикнал да взема решения. Очаквах го, след всичко, което бях чувала за него.

— Известно ви е, че ще има известно забавяне във връзката, нали?

Кимнах и попитах:

— Колко е в момента?

— Около дванайсет минути във всяка посока, малко над двайсет и три общо. Точно сега Прометей е максимално отдалечен от нас.

За него сигурно беше нормално, но аз изведнъж осъзнах, че предстои да проведе най-бавния разговор в живота си. Не можеш да разговаряш чрез хиперпространствен двигател. Не можеш да очакваш корабите да разнасят репликите ти напред-назад. Бях ограничена от скоростта на светлината.

Той ми посочи една златиста стрелка и тя ме поведе по коридорите, право в светая светих на казиното, гола стая с холоекрани по всички стени.

Там ме очакваше помощничка на Во.

Мислех си, че държат постоянно отворена връзка, но грешах: енергоразходът щеше да е колосален.

След няколко секунди помощничката каза:

— Свързах се с канцеларията, но едва ли ще разговаряте с него лично. На линия сте.

И се обърна и излезе. Но не се съмнявах, че Во ни подслушва отнякъде. Нямах нищо против, най-важното бе да се добера до Йошио Накада, останалото беше без значение.

Холоекранът подаде сигнал, че съм в контакт, и аз заговорих.

Исках да предам колкото се може повече информация, за да намалая докрай загубите от двайсет и три минутното забавяне.

— Казвам се Карлайл Хсинг — почнах. — Частен детектив на свободна практика в Нощния град. Наскоро имах случай, който неочаквано ме отведе до Саюри Накада. Предполагам, че информацията, с която се сдобих, може да представлява огромен интерес за нейното семейство и финансовите ви съветници. Клиентът, който ме нае първоначално, отказва да заплати остатъка от хонорара,

затова смятам, че съм в правото си да извадя събраната информация за продажба на открития пазар. Първоначалната ми цена е петстотин хиляди кредита. Ако се съгласите да я платите, ще предоставя списък на разходите в хода на разследването, който показва, че деветдесет процента от сумата отива за тяхното покриване. Останалото ще ми е нужно, за да финансирам преместването си от Нощния град на Прометей, тъй като предполагам, че животът ми тук е застрашен. Освен това ще помоля да ми бъде осигурена защита, когато се преместя там. Информацията ми касае действия, които могат да се категоризират като углавни престъпления. Случаят ще ви припомни някои епизоди от живота на Саюри Накада преди заминаването ѝ от Прометей. Надявам се също така, че с това ще предпазя семейство Накада от загубата на солидни финансови средства, както и от последващи вреди за неговата репутация. Край на съобщението.

Седнах и зачаках.

След двайсет и три минути стената пред мен изчезна и се смени с вътрешността на кабинет, обзаведен с лукс и хром. От прозореца се виждаше сочно синьо небе и осъзнах, че се обаждам на дневната страна — но това не значеше нищо. Денят на Прометей не ти изгаря кожата, нито те ослепява завинаги. Той дори не е постоянен. Само девет часа приятна топлина и светлина.

Красива жена вдигна лице към мен и каза делово:

— Току-що изслушах съобщението ви, г' Хсинг. Моля, почакайте, тъй като не е от моята компетенция да решавам подобни въпроси.

Няма да ви разказвам всичко стъпка по стъпка. Останах единайсет часа в онази малка стая с холографските стени — достатъчно дълго, за да видя как небето зад прозореца отсреща потъмнява и върху него се появяват мъждукащи звезди и една малка луна. Разговарях с четирима различни служители. Така и не се добрах до самия Йошио, най-високо стигнах до някакъв негов личен помощник — Дзянг Суба. Той се съгласи на предложената сделка дори без да прави опит да се пазари. И направо пред мен нареди на казино „Ню Йорк“ да ми изплати сумата от 492 500 кредита.

Включих бележника си в предавателя и прехвърлих цялата събрана информация, всичко, което имах и което се бе случило от

момента, когато Зар Пикънс бе позвънил на вратата ми. Всичко, което ви разказах току-що, с цялата документация.

Щом сумата бе преведена в картата ми, си прибрах пистолета и си отидох вкъщи. Събрах нещата, които сметнах, че може да ми потрябват — не се оказаха много. Платих си сметките, включително всичко, което дължах на Мишима — макар че с изтрита памет той дори нямаше да знае откъде са парите. Подвоумих се за цената на взривеното такси и после преведох известна сума на онова такси от „Светкавичен транспорт Киао“, което си бе оставило данните за евентуален бакшиш. Помислих да се отбия в „Луи“, за да се сбoguвам с хората там, но реших, че не си заслужава. Никога не съм била нещо повече от още едно лице в тълпата. Мина ми през ума да се обадя на няколко програми, с които се познавах, но и от това се отказах — софтуерът не тъгува по хората и е свикнал с това, че ние непрестанно се местим. Оставих съобщение на ’Чан, но не го потърсих лично — настроих го да бъде доставено след двацет и четири часа. Не исках семейни спорове за това, което смятах да направя.

Нямаше никой друг, на когото да се обадя, така че приключих с тази част. Изключих компютъра и си взех багажа.

Не знаех със сигурност каква ще е съдбата на участниците в тази история, но можех да предположа. Саюри щеше да бъде нахокана и върната у дома. Мишима щеше да продължи постарому и само понякога щеше да се чуди в какво ли се е забъркал през времето, което не помни. Семейство Накада имаше достатъчно пари и власт, за да се погрижи за това.

Нощният град също щеше да изкара още известно време. Миньорите щяха да идват да залагат парите, които са изкарвали с пот под земята. Щяха да идват и туристи, също за да профукат спестените си кредити. Градът щеше да продължава да живее. После, когато му дойдеше времето, щеше да изгрее слънцето. Дългата нощ щеше да свърши и градът щеше да умре.

Едно обаче знаех със сигурност.

Нямаше да съм тук, за да видя смъртта му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.